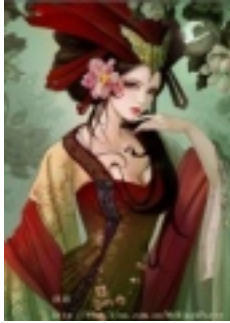

Hậu Yên Cung

Contents

Hậu Yên Cung	1
1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Q.1 - Chương 2: Gặp Hồ Ly	4
3. Q.1 - Chương 3: ? !	7
4. Q.1 - Chương 4: Khiếm Nhân Tình	9
5. Q.1 - Chương 5: Oa! Đại Mỹ Nhân Nha! !	10
6. Q.1 - Chương 6: Ta Gọi Là Khanh Yên? !	11
7. Q.1 - Chương 7: Hành Kê = Phấtân ?	12
8. Q.1 - Chương 8: Tại Vách Đá Gặp Thần Tiên Ca Ca...	13
9. Q.1 - Chương 9: Bộc Lộ Tài Năng	16
10. Q.1 - Chương 10:	17
11. Q.1 - Chương 11: Thất Sách	19
12. Q.1 - Chương 12: Chọn Người Hành Kê	21
13. Q.1 - Chương 13: Hồ Ly Cùng Thần Tiên Ca Ca Quyết Đấu	24
14. Q.1 - Chương 14: Hồ Ly Bị Thất Tình....	25
15. Q.1 - Chương 15: Yêu Thượng Thần Tiên Ca Ca	26
16. Q.1 - Chương 16: Bệnh Phát	28
17. Q.1 - Chương 17: Trước Lễ Thành Nhân...	30
18. Q.1 - Chương 18: Khúc Nhạc Đạo Trước Lễ Thành Nhân	31
19. Q.1 - Chương 19: Hồ Ly Bày Tổ...	37
20. Q.1 - Chương 20: Ác Cảo	40
21. Q.1 - Chương 21: Phồn Hoa Nhất Mộng	41
22. Q.1 - Chương 22: Họa Trục (Bức Tranh)	45
23. Q.1 - Chương 23: Sinh Hoạt Tỏa Sự	47
24. Q.1 - Chương 24: Sinh Hoạt Tỏa Sự 2	50
25. Q.1 - Chương 25: Đạo Chợ	55
26. Q.1 - Chương 26: Đạo Chợ 2	58

Hậu Yên Cung

Giới thiệu

Truyện Hậu Yên Cung là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-yen-cung>

1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua

Lạnh....

Rất lạnh.

Sương trắng đầy trời, dày đặc không lối thoát, mơ hồ có thể thấy được vài thân ảnh ẩn ẩn hiện hiện, đưa tay muốn bắt lấy nhưng chỉ có thể tóm được khoảng không, toàn thân rét lạnh...lạnh đến thấu xương.

Trong một lúc cảm giác giống như cả thân mình rơi vào hầm băng, tay cứng ngắc, cả người tê dại, đau đớn giống như có kim châm, giống như là có hàng vạn hàng vạn con kiến đang gặm cắn. Nhất thời tri giác, xúc giác toàn bộ giống như đều khôi phục.

Đầu rất đau, choáng váng một lúc.

Mở mắt ra, chỉ thấy một mảnh tối đen, khó khăn cố gắng thích ứng lại bị té ngã xuống . Một luồng khí lạnh từ lưng lang đến toàn thân, lạnh đến cả người run run.

Cúi đầu xem xét một chút, cư nhiên lại không mảnh vải.

Đợi chút... Quần áo đâu...

Chờ một chút, giống như ta quên không chú ý đến một việc vô cùng quan trọng, ai có thể nói cho ta biết vì sao ta lại ở chỗ này a....Một cái đen thui động huyết.

Phía trên huyết động phát ra một luồng ánh sáng trong suốt, một viên hạt châu cực lớn, vàng sáng nhu hòa...đây là dạ minh châu trong truyền thuyết sao?!

Có ánh sáng, nheo nheo mắt hướng lại nơi vừa nằm xem một cái, u! Thật là một khối hàn băng thật to a....Sờ đến cảm giác thật là trơn bóng a, lạnh lẽo thấu xương, bên trên còn có trạm trổ những hình thú hoa văn kỳ quái.

Trời ạ...

Ai có thể nói cho ta biết đây là chỗ nào.

Ta,

Một cái nữ sinh viên bình thường.

Một phụ nữ hai mươi tuổi ở thời đại mới vừa tỉnh dậy lại phát hiện bản thân mình không phải nằm ở trong chăn ấm áp, mà là cả người trần truồng ở một cái huyết động khảm dạ minh châu, hàng đồng kỳ trân dị bảo tùy ý quảng rãi rác xung quanh , còn có một cái giường băng cổ quái, cảm giác này là lạ...giống như là một nơi chôn cất người chết.

A phi phi, đồng ngôn vô kỵ đồng ngôn vô kỵ(*). Hiện tại việc quan trọng là rời đi cái địa phương quỷ quái này, ta ôm lấy xoa xoa thân mình bị đông lạnh đến tê cứng, hít một hơi, run run nhìn những cái rương bằng gỗ đàn hương xung quanh, từng cái được xếp ngay ngắn. Những thứ giống như là xiêm y gì đó được ta lôi ra, giữ giữ một cái thì ra là một kiện áo choàng cổ xưa, mềm mại như nước, sờ lên mềm nhẹ cực kỳ. Ta tùy tiện đem nó choàng lên người, cúi đầu cẩn thận xem xét nhìn ngắm, tuy rằng vải dệt này nhìn qua rất mỏng, nhưng khi mặc vào lại rất ấm áp, giống như là được bao phủ ở trong một đám bông, sa bô này nhìn qua đã biết là nhất kiện trân phẩm.

Không hẳn, đây là một ngôi cổ mộ sao?!

Ta nhanh chóng đứng dậy, xem xét chung quanh, bên trong huyệt động còn rất nhiều rương gỗ màu đỏ bày trí la liệt xung quanh, cũng không có khóa, bất quá nhìn qua có vẻ đều là bảo bối, ngọc, không bằng tùy tiện lấy ra vài món mang về xem xét xem xét, không chừng còn có thể phát tài đâu.

Ta vén lên tay áo rộng thùng thình, quay qua quay lại một hồi, cuối cùng ngồi phịch trên mặt đất lau mồ hôi trên trán.

Trong rương phần lớn là những thứ có giá trị, nhưng lại có vài món vô cùng bắt mắt.

Một câu lướt nhỏ bằng gỗ màu đỏ, màu sắc này cực kỳ bất thường, đỏ sậm lại pha một chút màu đen, giống như là bị nhuộm qua trong máu, rất không may mắn đi.

Một thứ khác là gương đồng có viền bằng bạc, mặt kính rất cũ, hình ảnh phản chiếu cũng không còn rõ đều biến dạng, căn bản là không xem ra được mặt mũi thế nào, kiểu dáng cổ xưa, cũng không thực dụng.

Một cuộn tranh cuộn đã ố vàng, nhìn xem giống như chạm vào một cái sẽ thành tro, lười động vào nó, nếu để nó ở chỗ này tựa hồ là vật phẩm mà chủ nhân nó phi thường quý trọng, ta do dự một chút vẫn quyết định là ko động vào nó.

Sau đó là một số vàng bạc châu báu, phi thúy trang sức, trâm cài bằng vàng...Chỉ là tại trong số trang sức quý báu này lại có một câu một trâm bình thường được một mảnh vải màu đỏ bọc lại. Cả thân trơn bóng như được lau qua một lớp nước sơn, sờ lên cảm giác nóng nóng.

Thứ tốt chủ cần liếc mắt một cái, liền biết.

Cây mộc trâm này với ta rất có duyên, liếc mắt nhìn qua một cái liền rất thích, nhìn lại chung quanh, vụng trộm đem nó giấu ở trong ống tay áo.

Sau đó học một bộ dáng của thánh hiền, vỗ vỗ vào trên áo bào đầy bụi, đầy bụng kinh luân, tiêu sái lối lạc đi ra huyệt động.

Nhưng là khi ta đi vào chợ lớn đầy náo nhiệt và ồn ào, ta mới phát hiện ra mình phạm phải vào ba sai lầm cực kỳ lớn.

Thiên a ! ! ! ! ! ! ! !

Đây căn bản không phải là địa phương mà ta quen thuộc, khắp nơi là cổ nhân mặc trường bào, một đầu tóc để dài, cổ thụ che trời cùng với ngựa đầy đường đang phát ra tiếng thở phì phì, chẳng lẽ ta sống hai mươi năm, hôm nay lại XUYẾN QUA.....?! Đây là sai lầm mà ta phát hiện ra đầu tiên.

Cái sai lầm vô cùng lớn thứ hai chính là , ta căn bản không có mang tiền a, nếu sớm biết như vậy thì đã mang theo vài thứ đáng giá trong phá huyệt động kia, thật là hối hận gần chết, lấy mộc trâm làm cái gì a....trâm vàng, hắc bảo thạch thật tốt hơn không.

Sai lầm thứ ba chính là.....ta từ đầu hoàn toàn không có nhớ đường trở về. Có muốn cứu chữa lại sai lầm cũng không còn cơ hội....

Cúi đầu.

Ủ rũ.

2. Q.1 - Chương 2: Gặp Hồ Ly

Trên ngã tư đường yên tĩnh vắng lặng, nhà cửa thưa thớt.

Ta cuộn mình ở góc tường, chân duỗi không kiên nhẫn đá văng ra một cái bát vỡ.

Hôm nay là ngày thứ ba ta xuyên qua, không cần hoài nghi, tiểu khát cái toàn thân bần hê hê mà các người nhìn thấy này chính là ta. Không còn cách nào khác, tại địa phương nhân sinh không quen ai này vẫn là tiêu cực một chút có vẻ tốt hơn. Miễn cho giống với tên A Tam trong ngôi miếu đồ cách vách, ngày trước là một thiếu gia có tiền, nay đã rơi vào đường cùng cùng chó hoang tranh nhau miếng ăn, từ một thiếu gia mà trở thành hần như bây giờ thật đúng là hiếm lạ. Đừng nói bản thân ta là do xuyên qua đến, làm người không cần rất đài hoàng, hơn nữa từ sự tham khảo chắc chắn từ văn hiến lịch sử cũng biết, làm một gã khát cái là cách tốt nhất để thu thập tin tức cùng nắm bắt phong tục tập quán ,dung nhập xã hội của một địa phương.

Thật ra...

Chủ yếu là ta do không có bạc.=.=!

~~Bất quá, thông qua sự cố gắng của mấy ngày nay, ta cuối cùng cũng biết được nơi ta xuyên qua là một thế giới không hề có trong lịch sử. Một cái gọi là “Diêu” quốc , điều kỳ quái là ở nơi này mọi người dường như không hề sợ triều đình. So với quan lại bọn họ tựa hồ càng sợ một cái cung điện bí mật, là một nơi tên gọi là cái gì “ Hậu Yên Cung. Chậc chậc vừa nghe tên là biết một nơi không có chỗ nào tốt. (=)) sau này chị rơi vào cái động bàn tơ dầy dầy ạ) .Nhưng mà khi ta muốn hỏi thăm tiếp thì bọn họ nếu không nhanh chân chạy mất thì cũng sai người đem ta đá ra ngoài. Ai, xem ra này cái gì dâm cung thật sự là lợi hại a!

Cô lỗ...cô lỗ...(* tiếng bụng réo ^!~)

Cô cô lỗ... Ai âm ỹ như thế a, quấy rầy ta đang suy nghĩ, cô cô cô lỗ.....cô lỗ....Ai nha thật là khi dễ bổn cô nương đi, càng lúc kêu càng lớn mà. Ta dùng sức đứng dậy, đau đau đau đau.....chân ta mềm nhũn, toàn thân giống như mất hết sức , vô lực quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi. Đồ mờ mờ...ta tự nói...thì ra là do bụng của ta kêu to, thật là dọa người...

Cô lỗ....lại một trận tiếng vang. Hai khối tròn tròn màu bạc đột nhiên hiện ra trước mắt ta, siêu đáng yêu a....Bạc!!!!

Ta mở thật to mắt chớp chớp nhìn ăn nhân trước mặt, một thân áo choàng đồ sẫm, tay chân giơ lên có thể thấp thoáng thấy bên dưới hồng y là một bộ ngực bằng phẳng làn da trắng mịn như tuyết. Thật là một cái **(* nguyên văn theo ý tác giả ^^!~). Thiên a , người này ăn mặc cũng thật OPEN a. một đầu tóc thật dài dùng một trâm búi lại, một nửa buồng xõa xuống ở trên vai . Đôi mắt yêu mị dường như có hai giọt lệ sắp rơi ra. Hần tà nghề dựa vào trên người một nam nhân khác, cây quạt đang đầy cầm quan sát ta một cách tỉ mỉ

Thiết, xem thì xe,. Cho người xem ta cũng không mất miếng thịt nào...Ta liền vui vẻ tiếp tục nhìn mỹ nam, quay đầu lại , quan sát một cái khác cả người toát ra khí tức rét lạnh hắc y nam tử, một thân màu đen cũng không thể che dấu dáng người vô cùng tốt xem của hắn... Oa , dường như có thể nhìn thấy được cơ bắp của hắn, cái mũi cao thẳng, ánh mắt hẹp dài, mày kiếm. Hắn dường như đối với kẻ như hồng điệp đang dựa vào trên người hắn có sự bất mãn, cả người toát ra lãnh khí nhưng vẫn không đem cái tên hồng y trên người mình đá văng ra, hắc hắc...đây là một đôi rất thú vị.

Nghĩ vậy ta không khỏi cười ra tiếng, bất quá ngay lập tức ta liền cảm thấy hối hận. Bởi vì tên hồng y trước mắt kia hơi hơi nhướng mày, dùng cây quạt nâng cằm của ta, khuyển thành khuyển quốc nhìn ta. “Tiểu gia khóa, cười cái gì vậy?”

Nhìn gương mặt hắn kia càng ngày càng phóng đại, ta không khỏi thầm nghĩ muốn néo bàn tay của mình, hơi hơi liếc nhìn về phía kia hắc y khốc ca, muốn cho hắn trông nom thân mật(*) của bản thân cho tốt. Nhưng là lại thấy ánh mắt sâu không thấy đáy của hắn lóe lên tia sáng khác thường nhìn ta...xong rồi.

(*) thân mật : ý chỉ người yêu. =)) chị tưởng hai anh là 1 đôi BL.(ss cũng mong vậy :”<>

“... Gia, đừng... Đừng làm bản cây quạt của ngài.”

“Không có gì đáng ngại.”

“Tiểu...tiểu nhân không bồi(đền) nổi.”

“Không cần người bồi.”

“...” Ta không nói gì.

“Sao vậy, không nói tiếp sao, tiểu gia khóa,” vừa dứt lời, tên hồng y đáng giận kia còn không quên dùng ngón tay trắng nõn thon dài của hắn nhẹ nhàng chà xát mặt của ta.

Mẹ nó, đùa giỡn đến trên đầu cô nãi nãi ta đây, sĩ khả nhẫn thực... Ta nhẫn.”... Gia...”(=. =~ oạch...chị này...ba chấm)

“Ân? ... Đừng nhúc nhích...” Hắn đột nhiên nửa quỳ trên mặt đất, quỳn rũ vịn phần nhận lấy khăn tay của hắc y nam tử đưa qua, bàn tay nhẹ nhàng một chút một chút chà lau mặt của ta. Kia vạt áo trước thùng thình của hắn theo động tác mà mở rộng, giống như ta chỉ cần cúi đầu một cái thì có thể nhìn thấy bên trong của hắn....Ta đang làm sao a...liếc mắt nhìn hương hắc y, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn về phía ta càng lúc càng ngưng trọng. Trời a, không phải muốn giết người diệt khẩu đi. Không được, ta phải chuồn đi.

”A... Đó là...” Ta nắm chặt tay áo của hồng y nam tử, rưng rưng kinh hoảng nhìn về phía trước. Hắn nghe thấy vậy quay đầu nhìn xung quanh, hắc y cũng lập tức nắm chặt trường kiếm trên thắt lưng xoay người lại, thời cơ đến ! 32...1 ta lập tức nâng bước chạy ra.

Trái quẹo phải quẹo, ngõ nhỏ này ta đã thuộc lòng rồi, bàn chân chạy trốn mau như bơi mỡ. Một trận tiếng vó ngựa, đứng rồi hướng về phía đường nhỏ nhiều người mà chạy tới, xem bọn hắn còn có thể cỡi ngựa bắt ta sao, hừ !

Nhưng mà, ta là tính toán sau rồi. Ta quên mất điều quan trọng nhất, bọn họ có lẽ là biết khinh công, nhưng chờ ta nghĩ đến thì đã muộn rồi. Chỉ nghe thấy bên tai một trận cười khê, bên hông cảm thấy bị túm chặt lấy rồi khóa ở trong lòng một người, hương thơm xông vào mũi tiếp theo liền thấy một trời đầy cánh hoa hồng. Một thân hồng y của hắn liền ôm chặt lấy ta đang giãy đạp , hồng y của hắn vì ta giãy đạp mà cánh hoa bay toán loạn đầy trời, nhẹ nhàng bay lượn đỏ thắm nơi bọn họ đứng.

“Buông, buông, các người muốn làm cái gì.” Ta nằm úp sấp ở trên ngựa lập tức giẫy dụa, nhưng mà tên hồng y lại đem ta ôm càng chặt hơn, toàn bộ thân mình cũng thuận thế mà dựa vào trên người của ta.

Đáng giận a ! ! ! !

“Hoàng Tình, buông thiếu cung chủ ra.” Hắc y nhân nghiêm mặt, dùng bao kiếm chĩa về cái tên hồng y Hoàng Tình đáng giận kia. Đúng đúng đúng, chỉ hảo, mắng rất tốt, nhưng...đợi một chút, ai là thiếu cung chủ a...

Kể trên người ta nghe vậy thân mình chấn động, quả nhiên lập tức đem cả người ta đang cúi sát trên lưng ngựa cẩn thận nâng dậy. Thế nào, sợ rồi sao, ta vụng trộm suy nghĩ. Nhưng mà lão huynh đang ở trên người ta...người...Người không cần run rẩy đến lợi hại như vậy chứ. Chỉ thấy khi hắn ngẩng đầu liền chôn mắt ở trên vai trái ta, cười đến yêu mị hoặc nhân.

“Sao vậy, Nhạch Địch ăn dấm sao...” Nói xong còn không quên nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai của ta, tên chết tiệt này!

“Thiếu cung chủ mặc dù ở trên tay ta, nhưng mà là do hai người chúng ta tìm được,khi quay về lại nơi cung chủ. Cung chủ đương nhiên sẽ cho người ngày ngày thị tẩm, ban thưởng cho người. Mà bản thân ta cũng sẽ không cùng người tranh thưởng, chỉ là.....Thiếu cung chủ này, người cũng không thể tranh với ta.” Nói xong lại nở ra nụ cười giễu cợt , miệng cũng dùng sức cắn tai ta một chút, một đôi mị nhãn còn không quên ném về phía Nhạch Địch.

A, ta muốn phát điên, hai người các người vừa nói chuyện vừa liếc mắt đưa tình cũng coi như xong đi, nhưng người vừa liếm lại vừa cắn là cái chuyện gì a! Nhưng không thể ngờ là cái tên hắc y kia tên gọi cái quỷ gì Nhạch Địch quả thực còn thẳng thắt lưng, đối với chúng ta chẳng thêm quan tâm, cứ việc giục ngựa tiến về phía trước!!! aaaa, Nhạch Địch tên thối gia khóa ta sẽ nhớ mối thù lớn này với nhà ngươi.!

Bàn tay lớn của tên ở phía sau bắt đầu không an phận chạy loạn trên người ta, cả người không thoải mái ta quay đầu nói “Gia....Người nhận lầm người rồi...Ta không phải là thiếu cung chủ của các người nha...Thật sự không phải...Ân...ta nói người đừng liếm chỗ đó a.”

“Tình Nhi.”

“A?”

“Gọi ta Tình Nhi.”

“... Gia... Người trước ngừng.”

“... Tình nhi.”

“A... Đau... Tình... Tình nhi... Người... Đừng, ta thật sự không phải là thiếu cung chủ của các người.”

Hoàng Tình thu hồi răng nanh(ặc), một đôi mắt hoa đào yêu mị cười hết sức thỏa mãn , hần bình tĩnh nhìn vào mắt ta nói , “Người là thiếu cung chủ của ta,điều này không ai dám hoài nghi.”

“Không...”

Hắn dùng một ngón tay nhẹ nhàng áp lên môi của ta nói, “ Thiên Tàm Vũ Y, ở trong mười hai quốc gia là vật hiếm có một không hai, hiện tại đang mặc ở trên người của người.” Hắn dùng cây quạt che miệng cười khê rồi nói bổ sung: “ Ha ha cũng thật chỉ có mình người, không biết quốc vương các nước kia nếu biết Thiên Tàm Vũ Y mà bọn họ tranh nhau đến vờ đầu bị thiếu cung chủ ngài biến thành khát cái y(*) thì sẽ có phản ứng gì.”

(*) trang phục của cái bang.

Buồn bực, ta cuối cùng không thể nói cho hắn ta quần áo này là từ huyết động chôm đi ra. Ta chết cũng không nổi giận , tiếp tục giả vờ.....

“Cái kia. . . Đau đau đau... Tình nhi, ta thật sự không phải... Người không sợ cung chủ các người nhận ra ta là giả, trách phạt các người làm việc không tốt sao? !”

“... Thiếu cung chủ, mấy ngày trước đây cung chủ ban đêm xem tinh tượng dự đoán được ngài có khả năng sẽ thức tỉnh, liền lập tức sai người trong cung đến xem xét. Nhưng chờ đến thời điểm chúng ta tới Duyên Giới động đã muốn không thấy bóng dáng của ngài, thật là hù chết chúng ta a... Tuy rằng bức họa của ngài cung chủ không cho người khác tùy tiện chạm đến, nhưng mà mỗi ngày cung chủ đều mang ra nhìn một cái, cho dù là sau khi làm chuyện đó xong rồi cũng lấy ra kiểm tra.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng xoa nắn mặt của ta, đôi mắt giống như là sắp rớt ra nước “Ta làm sao có thể nhìn nhầm đâu.”

Sao lại có việc này, chẳng lẽ ta xuyên qua chỉ là linh hồn xuyên qua? Còn có, cái gì gọi là sau khi bọn hắn cùng cung chủ làm việc đó xong xuôi đều phải lấy bức họa của ta ra xem. Nghe sao quái vậy cảm thấy không được tự nhiên a?(chuyện đó là chuyện gì.....>__

“Tình nhi, người lấy gương cho ta mượn một lát.”

“Đáng ghét, thiếu cung chủ làm sao biết Tình Nhi trên người có mang theo gương đâu.”

Vô nghĩa, nhìn người kia một bộ dạng hồ ly chẳng phải ngay lập tức sẽ biết....chỉ là không dám nói.

Chiếc gương đồng nhỏ này so với cái trong huyết động kia tốt hơn nhiều, tuy rằng vẫn là một màu vàng nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy rõ, Chỉ thấy một khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ, một đôi mắt thật to, mông lung như ám một tầng hơi nước trần đầy màu sắc, cái mũi thanh tú, hàng mi như khói, thật là một bộ dáng thật tốt a. Chỉ thật là kỳ quái, ta cảm giác bề ngoài vẫn giống như ta trước kia, nhưng mà diện mạo so với ta đẹp hơn một trăm một ngàn một vạn lần . Thật sự là ông trời thương xót a!

“Thiếu cung chủ, sau này lớn lên nhất định giống như cung chủ một thân tuyết sắc nha, chỉ là thân mình còn phải tắm bổ điều dưỡng điều dưỡng nhiều hơn, bằng không để cho Tình Nhi tới xem!”

Đợi chút, có ai đó tới nói cho ta biết, cái tay thối của tên hồ ly này vì sao lại luôn muốn mò vào trong quần áo của ta nha....

“Tình Nhu , người có thể nói cho ta biết vì sao ta lại nằm ở trong cái động kia không, còn có , người luôn gọi ta Thiếu Cung chủ, vậy rốt cuộc là cái gì cung a?”

“Việc này ta cũng không rõ, chỉ biết thời điểm khi ta mới vào cung, ngài đã nằm ở đó. mà ngài là điều cấm kỵ trong cung, là sự uy hiếp của cung chủ. Không ai dám ở trước mặt cung chủ nhắc đến tên của ngài, cho nên chúng ta cũng không biết. Còn có. Chúng ta tên gọi là “ Hậu Yên Cung”

3. Q.1 - Chương 3: ? !

Là Hậu Yên Cung mà dân chúng khi nhắc đến toàn thân run sợ ? Toàn bộ triều đình cũng phải e dè Hậu Yên Cung !!!

Là Hậu Yên Cung trong truyền thuyết .

Nguyên lai thì ra không phải gọi là hậu X cung

Mà là Hậu Yên cung.

(*) Chỗ này NH không rõ lắm : Dường như từ Yên () trong Hậu Yên Cung đồng âm với từ Dâm (sex) cho nên khi nói ra nữ chính hiểu lầm nên gọi thành Hậu X Cung (X trong XXX ^^!!)

Đây là điều ta nhận ra sau khi đến chỗ này, một cánh cổng lớn vàng son rực rỡ, phía trên treo ba chữ chiếu sáng lấp lánh. Mới phát hiện được trước đây mình nghĩ sai lầm rồi. Mà khi ta bước bước đầu tiên vào bên trong mới nhận ra rằng thì ra mình cũng không nghĩ sai về nơi này lắm. Bởi vì nơi đây thật sự là phóng đảng đến cùng cực! (đoạn này ss chuyển ngữ hơi thoáng vì bản gốc dùng từ hơi...thô một tí)

Từ con đường uốn quanh qua những ngọn núi giả, cho đến những hành lang dài chạm trổ mà ta đi qua, hầu như nơi nào cũng đều có rất nhiều mỹ nam đang nằm một cách thoải mái. Âm thanh của đàn tranh, tiếng tiêu, tiếng cười khê, còn có..... tiếng rên rỉ. Những âm thanh nỉ non thanh thanh lọt vào tai, đáng thương cho ta một thiếu nữ của thế kỷ hai mươi , sống hơn hai mươi năm qua đây là lần đầu tiên ta nghe được những âm thanh và hình ảnh trên chóc thị giác như thế này, Ôi mẹ ơi, ngày mai ta rời giường mắt có bị nổi hột hay ko a!

(* nghe đồn khi nhìn những cảnh xxx mắt sẽ bị nổi hột, tất nhiên chỉ là đồn thôi, :>”> mình đọc cảnh hot hoài có thấy nổi gì đâu)

Sau đó lại bị một đám tiểu mỹ nhân phấn nộn chạy tới hầu hạ, vừa dụ dỗ vừa lừa gạt ta đi tới dục trì (hồ tắm). Ở dưới sự phản đối cực lực nhằm bảo vệ trinh tiết của ta, việc đầu tiên là xua đi hết đám người nhốn nháo đó, chỉ lưu lại một tiểu mỹ nữ mặt đỏ thẹn thùng hầu hạ ta tắm rửa. Lúc trước ở trên phim truyền hình xem qua những nữ nhân tắm bằng nước hoa , còn cảm thấy hâm mộ rất nhiều , đồng thời cũng thâm mắng điều đó thật lãng phí tài nguyên thiên nhiên của đất nước. Nhưng mà hôm nay nằm ở trong ôn tuyền trì(*) khắp nơi là hương hoa tràn ngập. Nghe rõ chứ, là ao chứ không phải chỉ là thùng gỗ giống như phim truyền hình!! Giờ phút này ta thật muốn hát to tổ quốc núi sông thật tốt....Hắc Hắc tổ quốc ta đất rộng của nhiều, tài nguyên phong phú ! thật tốttttt....!!

Chà xát , chà xát, không khỏi cảm thấy máu bà tám nổi lên , bắt đầu hỏi thăm những chuyện tình trong cung. Thấy ta hỏi tiểu mỹ nữ dễ đỏ mặt kia đang giúp ta kì lưng nhỏ nhẹ trả lời. Nghe tiểu mỹ nữ nói trong cung này Cung chỉ là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành. Dung nhan của nàng làm các quân vương trong thiên hạ nước miếng chảy dài ba thước, hơn nữa bên cạnh tuyệt sắc dung nhan của nàng còn có tuyệt thế võ công cùng của cải tài phú một phương. Khiến cho không có một vị quân vương của quốc gia nào có thể chạm được đến nàng. Nàng vào mười mấy năm trước bắt đầu ẩn cư ở Hậu Yên Cung chưa từng ra ngoài, chỉ có tháng bảy hàng năm mới đi tới Duyên Giới động trông coi vị Thiếu Cung chủ đang ngủ say, cũng chính là ta.

Aiiii..

không thể tưởng tượng được trong thế giới này, mẫu thân ta lại là một người cường hãn như vậy. Nếu làm cho nàng biết ta là giả, chắc chắn...một thân mồ hôi lạnh khiến cho ta rung lên.

“Thiếu Cung Chủ, ngài cảm thấy lạnh a, nô tài hầu hạ không chu đáo, thỉnh thiếu chủ tử trách phạt.” Tiểu mỹ nhân quì xuống sau lưng ta, cái trán phẫn nộ đập mạnh xuống đất, cái tiếng vang kia....nàng không cảm thấy đau sao

“Đừng đừng đừng, không phải ngươi sai, ngươi không cần như vậy.....Aaaaa!”

Chỉ nghe bùm một tiếng, một thân ảnh kiêu nhỏ theo động tác của ta kéo ngã vào ôn tuyền.”

Kỳ thật, ta nghĩ muốn biện hộ, ta vốn chính là có lòng tốt muốn đi ngăn cản nàng làm hành động tự hại mình, Tốt xấu gì đó cũng là một mỹ nhân xinh đẹp, để cho người khác thương thức là tốt rồi, việc gì phải phá hư a. người nói xem có đúng ko. Đáng tiếc lực đạo ngăn chặn dường như hơi lớn một tí, kết quả liền đem tiểu mỹ nhân kia kéo vào trong ao.

Nhưng mà ta phát hiện, ta phạm vào một cái sai lầm cực lớn, đem nàng kéo vào trong bể tắm này là một điều sai lầm. Nhưng mà đem nàng lưu lại hầu hạ ta tắm rửa là nguồn gốc của cái sai lầm kia. Nàng...nàng...nàng nàng... cư nhiên lại là một tên. !! A aaaa! Một tên nam nhân.

“Người người người người người... Đây là có chuyện gì? !” Ta chỉ vào phía trước do bị nước làm ướt mà lộ ra bộ ngực bằng phẳng cùng hai điểm anh đào. Như là trốn ôn thần(*) ta lập tức né tránh hẩn lùi về phía xa xa, đừng nói giỡn chứ đọc đường đi bị cái tên hồ ly chết tiệt kia làm hại chưa đủ thảm sao, ta không muốn dẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

(*Ôn thần : thần dịch bệnh)

“Nô tài...không có cố ý rơi vào trong nước, thỉnh chủ tử thương tình nô tài hầu hạ người mà không cần đem nô tài đưa đến hình phòng, ngài giận cứ việc đánh nô tài, cái gì cũng được.” Nói xong còn mở to đôi mắt ngập nước, đẩy về tội nghiệp hướng về phía ta cọ cọ. Thiên a! Cái này nhìn thế nào cũng đều là một mỹ nữ không hề giống một nam nhân nha, khó trách khiến ta nhìn nhầm.

“Ý ta là nói, ngươi không phải nữ sao?...Làm sao..có thể là một cái nam...” Ta vừa nói vừa đem bàn tay bạch tuộc đang bám trên người ta kéo ra.

Hẩn tựa hồ cũng cảm thấy không ổn, liền buông tay ra, hé ra gương mặt đỏ rực giống như núi lửa hoạt động nhìn ta, nhỏ nhẹ nói : “Thiếu Cung chủ, ngài đùa sao, Hậu Yên Cung này ngoài Cung chủ và ngài ra, làm sao có thể có nữ nhân nào khác...”

A! A a a a! Ta hôm nay mới biết được Hậu Yên Cung thì ra không có nữ nhân, vì sao lúc trước không có người nào nói cho ta biết a, nhưng mà...nhưng mà vừa mới lúc này, đám tiểu mỹ nhân kia quần áo ăn mặc cùng với đám thị nhân kia hoàn toàn khác nhau. Ta nhớ rõ thị nhân trang phục là trường bào màu sắc có chút lạnh, còn đám tiểu mỹ nhân kia là đầu tóc đen buông xõa cùng với váy dài màu sắc ấm áp....giống như là hẩn. Ta làm sao biết được bọn họ toàn bộ là nam a.

(Màu lạnh : là xanh dương, xanh lá, xám, rêu...v...v

Màu nóng là các màu : đỏ cam hồng...v..v.)

“Ta...chúng ta...chúng ta mặc loại trang phục trường bào màu sắc này đại biểu cho...tỏ vẻ cho chúng ta vẫn là thân xử nữ.” (Ặc)

A...ta hiện tại đã muốn không còn sức lực để mà kinh ngạc, ta chỉ là muốn hỏi lão thiên gia a, ta đây là xuyên qua đến cái loại địa phương gì? Một cái cung từ trên xuống dưới không hề có nữ nhân, mà này đó nam nhân còn dùng đến màu sắc quần áo để phân biệt thân xử nữ. Choáng váng...ta hiện tại đầu óc thực choáng váng. (NH : nước miếng nhỏ giọt, thế giới không nữ nhân....dammei aaaa>__< ,=“” sis=“” cũng=“” muốn=“” xuyên=“” ,=“” coi=“” mỹ=“” nam=“” đóng=“” dammei=“”>

Về sau tiểu xử nam này nói cho ta biết, những người trong cung này lấy việc song tu luyện âm dương thuật để tạo thành cấp bậc sau, ta hoàn toàn té xỉu. (hô hô có vậy cũng xỉu, =)) trình biến thái ko bằng mệnh.)

4. Q.1 - Chương 4: Khiếm Nhân Tình

Ấn~~, ầm áp quá .>__

~~Thật ầm áp, thật thoải mái a!

Ta ôm chặt gối ôm bên người, cọ cọ một chút....bên tai đột nhiên truyền đến một trận âm thanh “Ngô...ân...” , sau đó là tiếng cười khẽ,thân mình bỗng nhiên bị ôm chặt lấy . Ô là ai ôm ta lần nhanh như vậy a, chán ghét, ta nhớ gối ôm của ta không có biết đề người a.

Mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt mỹ nhân được phóng đại! Tao hồ ly(*)? Đợi chút phía dưới mắt phải của hắn là cái gì vậy, một con bướm màu lam được vẽ vô cùng tinh tế ở trên mặt hắn, đem nốt ruồi son che mất. Khi hắn cười con bướm liền khẽ run run lên giống như nháy mắt sẽ vỗ cánh bay đi mất, oa ! Con bướm này vẽ cũng thật sinh động a, thật vô cùng.

(*) Tao hồ ly : ý chị nói anh này là hồ ly lăng lợ á.

“Thiếu... Thiếu cung chủ, người âu yếm ta như vậy, ta sẽ nhịn không được” một đầu tóc đen được buông xỏa toát loạn trên vai, hắn cười đến mắt hờn đoạt phách.

Ta đang làm gì a, thu hồi lại bàn tay đang sờ sờ con bướm, lại bị hắn đột nhiên cầm lấy kéo lên miệng khẽ liếm cắn, có ai có thể nói cho ta biết vì sao con hồ ly này luôn thích làm nhưng động tác mà thiếu nhi không nên không?. Dùng sức kéo tay về, thật sự là buồn bực.

“Cung chủ nghe người báo nói người ngắt xỉu, đang trên đường tới đây. Thiếu cung chủ tốt nhất là nên thay đổi quần áo rồi đi gặp nàng, bằng không căn phòng nhỏ này không thể chứa được nhiều người như vậy đâu.” Tao hồ ly dùng cây quạt che miệng, hướng ta nháy mắt, giống như không thèm để ý hành động ta đang chùi chùi nước miếng vào áo hắn.

Đúng vậy, nên đi gặp cái vị Cung chủ trong truyền thuyết, rồi sau đó nhanh rời khỏi cái nơi lăm thị phi này.Taychân luống cuống mặc quần áo của hạ nhân đưa tới, đột nhiên nhớ tới mỹ nhân hầu hạ ta tắm, không thấy hắn, tiểu xử nam hắn chạy đi đâu rồi.

“Hắn a, hầu hạ Thiếu Cung Chủ việc đó mà cũng làm không xong, có giữ lại cũng không có ích lợi gì.”Tao hồ ly híp lại đôi mắt hoa đào, trong mắt lộ ra sự nguy hiểm, quay đầu lại nhìn ta ôn nhu cười, khiến cho ta nổi một trận da gà...người này...thật rất khủng bố.

“Cái kia... Tao... à không... Tình nhi, ta là do thân mình có chút mệt mỏi nên mới té xỉu, không có liên quan gì tới hắn, đem hắn trả lại cho ta đi.” Đùa sao, ở trong cung này thật vất vả mới tìm được một người còn biết đồ mặt, người nhanh như vậy đã lấy đi mất, ta về sau làm sao có thể sống bình thường a. (* khúc này chị ko hiểu nên chém đại TT_____TT)

“Ngô... Người là nói trả lại cho người...” Tao hồ ly nhú mi nhìn ta một cách gian tà . Không thể nói có bao nhiêu quyến rũ...ân, là quyến rũ nhưng trong sự quyến rũ lại có thêm vài phần nguy hiểm.

“Đúng vậy.” Tốt xấu gì ta cũng là Thiếu Cung Chủ đi, ít nhất bây giờ là vậy , chẳng lẽ ta còn sợ người sao.

“Người thích hắn?” Cả người hắn tiến lại gần ta thêm một chút.

“Hắn rất đáng yêu... à không...” Nói giỡn sao, ai thèm có hứng thú đối với tên tiểu tử kia chứ, ta là một nữ nhân đã hai mươi tuổi rồi nha ta không có sở thích luyện đồng đâu.

(*) luyện đồng : lolita plex chỉ những người nam /nữ có xu hướng thích (cuồng) trẻ nhỏ.(về phạm vi tình dục mới gọi là lolita plex nha mí bé, chứ thích trẻ em bình thường vì chúng dễ thương thì ko gọi thế.)

“Ta có thể đưa cho người những người khác, so với hắn càng đáng yêu hơn.” Hắn bình tĩnh nhìn ta, đem vạt áo của ta cột lại, sau đó nhận lấy lược mà hạ nhân đưa tới, tỉ mỉ giúp ta chải tóc, thuần thục đem nó búi lên rồi cầm một cây trâm cài vào.

Uy , người này rốt ruột là có chịu thả hay không thả người a, ta chu mỏ ra vẻ bất mãn.

“Được rồi được rồi, Thiếu Cung Chủ, người sẽ hoàn hoàn chỉnh chỉnh đưa về cho người.” Hắc sai bảo người hầu giúp ta thay quần áo. “....còn có, không cần nói với Cung Chủ những chuyện vừa rồi, bằng không đùa nhỏ kia rơi vào trong tay Cung Chủ cũng không dễ dàng như vậy....Ân...lại gần một xíu.” Hắc nhẹ nhàng giúp ta hoàn tất trang phục, cúi đầu vào sát bên tai ta nói nhỏ, sau đó cười tủm tỉm nhìn ta rồi rời đi.

Mẹ nó! Biết trước là không nên dễ dàng tin vào lòng tốt của tên thói hồ ly này mà, khê xoa lên vết đỏ trên cổ bị hắc vừa cắn, nhìn thân ảnh lay động đang rời đi. Bên tai còn quanh quẩn tiếng nói nhỏ nhẹ thì thào: “Thiếu cung chủ thân ái, không cần quên....Ngài như vậy là thiếu ta một cái nhân tình nga....haha”

Tử hồ ly! Thối hồ ly! Sắc hồ ly! ! ! !

5. Q.1 - Chương 5: Oa! Đại Mỹ Nhân Nha! !

Đây là mẫu thân của thân thể này sao?

Oa , tuy rằng dung mạo nhìn không rõ lắm, nhưng mà tình huống nhận thức người thân này cũng quá kinh diễm , quá kích thích người đi. Không biết lão ba ta chưa từng gặp mặt kia thấy cảnh này hội có phản ứng gì.

Chỉ thấy qua tấm lụa trắng đang nhẹ nhàng lay động theo gió, có một nữ nhân dáng người thướt tha đang nằm nghiêm ở trong lòng của ha ba nam nhân(phát huy tinh thần tưởng tượng tối đa nào :U). Mà những nam nhân này dáng người thật sự tuyệt nha, người hỏi ta làm sao mà biết được, O___o nhìn xem! Tuy rằng bị tấm lụa mỏng che khuất nhìn không rõ ràng lắm, nhưng ít nhất vẫn có thể xác định...ba nam nhân này..đều không có mặc quần áo (ặc). Hơn nữa bên ngoài tấm màn lụa đang ngồi hoặc nằm là một số mỹ nam áo quần chỉnh tề phong tư trác tuyệt . Trong đó có hai người nhìn rất quen mắt, tao hồ ly cùng với hắc y nam! Hắc hắc nhìn không ra a, ân

không sai không sai, đã sớm nhìn ra được bọn họ có thể là nam sủng của lão mẹ ta. Hai người nhìn lợi hại như vậy mà lại là nam sủng, vậy có thể thấy được lão mẹ ta không phải là một người bình thường chút nào.

Ách, đang muốn làm thế nào để mở miệng, bởi vì từ khi ta đi vào bên trong cửa này, khắp nơi đều im lặng không một tiếng động. Mấy chục mấy trăm ánh mắt cứ như vậy mà quan sát ta, thật là ngượng ngùng. Hơn nữa nơi này mấy chục người đều là mỹ nam ta chưa từng được nhìn thấy...thật là, bản thân phải có tiền đồ một chút. (>___< bệnh=“” mê=“” trai=“” tái=“”>

“Ta...thật không có đang nằm mơ...Người tỉnh lại thật rồi sao , nhiều năm như vậy...tốt rồi...thật sự là quá tốt.” Một giọng nói mềm nhẹ từ bên trong màn lụa truyền đến, tựa hồ chứa một ít hỗn loạn. kích động , vui sướng cùng....buồn bã.

“Cái kia....ta nghĩ các người thật sự nhầm người rồi, ta không phải....ta vừa tỉnh lại thì đã đi đến nơi này....” Ta vội vàng giải thích, đùa sao nếu bây giờ không tự giác tự thú, chờ đến khi mỹ nhân lợi hại kia phát hiện sự thật, không đem ta ra phân thân mới là lạ.

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên nghe một trận âm thanh, sau đó là một luồng gió. Cả người ta liền bay lên trên không hướng màn lụa trắng đi tới, lao thẳng vòng một vòng tay ôm đầy hương thơm mê người. Ân

thật là mềm mại quá a...cọ cọ, có hương vị của mẫn thân nha. Nhìn xung quanh xem, trong màn những mỹ nhân lửa thể đã không còn thấy bóng dáng...ai

thật đáng tiếc!.(nam nữ đều ăn....cái nhỏ nữ chính này. :@ sis ghen tị T____T)

“Yên nhi, người đang nhìn cái gì ” âm thanh mềm nhẹ lại phát ra trên đỉnh đầu ta.

Ngẩng đầu lên thì thấy, oa! Thật kinh thể hãi tục nha, vì sao trên đời lại có một mỹ nhân khiến người ta kinh tâm động phách như vậy. Nữ tử này trên mặt là một đồ vắn(*) kì quái, có chút giống như là Phạn văn. Chiếc cằm xinh đẹp nhẹ nhàng nhếch lên, đôi môi đỏ thắm mê người, kia ánh mắt mị hoặc khê neho lại, tựa hồ có một sức mạnh lúc nào cũng có thể đem linh hồn của người ta câu dẫn. Nói tóm lại cách hóa trang

của nàng dù khác thường nhưng lại không che dấu được hơi thở thần bí đang bao vây lấy cả người nữ nhân kia. Bốn chữ khuynh thành khuynh quốc không đủ để hình dung mỹ mạo của nàng. Trời ạ, nữ nhân vật này thật sự là mẫu thân của thân thể ta sao, thoát nhìn không giống a...nàng trẻ tuổi như vậy...

(*đồ văn : hình vẽ, có thể nói là hình xăm cũng được , vì hình xăm này là do phép thuật tạo lên trên mặt nàng. Không phải vẽ :D ^^

*Chữ Phạn : Tiếng phạn, trong kinh phật á, ^^ là một cổ ngữ của Ấn Độ.)

“Yên nhi...”

“... Ta... Ta đang nhìn... Không phải, ta là nói ta không phải nữ nhi của ngươi, ta...”

“Người đang trách ta đem ngươi bỏ mặc một mình trong duyên giới động kia cho nên không chịu tiếp nhận ta sao? Yên nhi, thật xin lỗi, nhưng nếu như không làm như vậy, ngươi có thể vĩnh viễn cũng không quay trở lại bên cạnh ta...”(ta yêu nhất Cung Chủ này trong truyện....vì sao á....bí mật coi tiếp đi mấy bé)

“Không phải, ta muốn nói, ta là từ một thế giới khác đến, không phải nơi này” Ta nhấn mạnh vào vị trí trái tim mình : “Nơi này không phải là nữ nhi của ngươi , ta là ta.”

Giây phút đó nàng cười đến vạn vật đều mất đi màu sắc, thật lâu thật lâu về sau ta vẫn nhớ rõ nụ cười lúc ấy : “Nữ nhi?” Nàng chậm rãi lắc đầu, tao nhớ đến cực điểm..... “Từ lúc cái xác không kia được sinh ra...ta vẫn mãi chờ đợi đến lúc này....ta đã chờ nhiều năm như vậy, Yên nhi...Hoan nghênh ngươi trở về.”

6. Q.1 - Chương 6: Ta Gọi Là Khanh Yên? !

Ai có thể nói cho ta biết đây là có chuyện gì a, vì sao ta cùng nàng lại ông nói gà bà nói vịt, nói cũng không nói rõ. Bất quá điều duy nhất ta hiểu được là cái đứa nhỏ đáng thương kia, cũng là chủ nhân thân thể này của ta từ lúc sinh ra đã là một người thực vật (nguyên bản là ngất nhân). Sau đó được đem đến đặt ở Hàn ngọc giường trong Duyên Giới động, mỗi năm cứ đến ngày bảy tháng bảy mẫu thân phải đến đó truyền cho thân thể này một phần linh lực để thúc đẩy sự phát triển của nàng. Sau đó dưới tác dụng của Hàn Ngọc giường chậm rãi khỏe mạnh từ từ trưởng thành. Chắc chắn, thật sự không thể tưởng được là cái khối băng khắc hình thú kỳ quái kia lại là một khối kỳ ngọc vạn năm, hơn nữa nghe nàng nói người ngủ ở trên đó không những được bảo trụ linh khí , tăng cao công lực người tập võ, còn có thể kéo dài tuổi thọ, khiến cho da vẻ hồng hào...

Ánh mắt ta sáng lên a!Có phải hay không muốn nói người sắp chết nằm trên giường này cũng có thể không chế tử vong, kéo dài thời gian để có thể cứu chữa .Người tập võ có thể ngồi lên trên luyện công từng chút từng chút nâng cao công lực(Chắc chắn nghĩ thế nào đều khiến ta nhớ tới cái giường băng mà Tiểu long nữ cùng Dương quá ngồi lên để luyện công) Người bị hủy dung ngồi lên lần một vòng là có thể thay da đổi thịt một lần nữa khôi phục diện mạo a, a a a a a thật sự là quá thần kỳ, nếu sớm biết như vậy liền đeo một khối để mang theo bên người, không có việc gì thì đem chà xát lên mặt một chút xem như làm mỹ dung(làm đẹp). Sau này da thịt lở như không đẹp như Điều Thuyền Tây Thi thì làm sao, thật thất sách a, nếu biết trước như vậy thời điểm đi khỏi nơi đó hẳn nên lăn thêm vài vòng a... Buồn bực ... (ta bó tay nữ chủ...)

“Yên Nhi , vẻ mặt của ngươi là sao a. Ta biết ngươi lại suy nghĩ lung tung, ta sẽ sai người đem những thứ đó mang về thì được rồi, bằng không không biết cái đầu nhỏ nhà ngươi còn ồn ào đến khi nào đâu.”

Hì hì, tuy nói rằng ta không phải thật sự là linh hồn nữ nhi của nàng, bất quá như vậy cũng rất tốt, dù sao xuyên qua cũng nên tìm một chỗ dựa vững chắc. Nữ nhân này là chỗ dựa tốt vô cùng a! Hắc hắc ôm nàng hưởng thụ một chút cũng không tồi, nói thật thân mình nàng ôm vào cảm giác vô cùng tốt ,cả người mềm mại thật là thoải mái. Nhưng mà có cái gì đâm vào người vậy, sờ sờ sờ, nga thì ra là cây mộc trâm mang theo từ trong động. Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, đã nhiều ngày như vậy, quần áo cũng thay đi thay lại mấy lần nhưng vẫn nhớ rõ mà mang nó theo trên người. Xem ra vật này với ta vô cùng có duyên, ừ, đem nó tặng cho nàng đi, xem như là lễ vật trao đổi. Hắc hắc một huyết động bảo bối, lấy nó đổi vô cùng lời.

“Ta nói, này... vật này... Tặng cho người” ta ngẩng đầu đưa vật trong tay ra.

Lúc đầu nàng là khó hiểu khê nhú mày nhìn ta, nhưng khi nhìn thấy được đồ vật trong tay ta giống như là xúc động rất nhiều. Phạn văn trên mặt dường như trở nên đậm hơn, nàng đưa tay cầm lấy cây trầm kia, đôi mắt mở thật to, nước mắt đột nhiên từng giọt từng giọt rơi xuống, dường như vô cùng kích động “Yên Nhi...người...người ...nhớ được sao? Yên...”

Ách? Chuyện gì vậy a, không phải là chỉ đưa người một cây trầm làm lễ vật thôi, không cần phải xúc động như thế. Nếu như bị đám nam sủng của người nhìn thấy được ta đem người chọc khóc, ta đây về sao có thể sống ở chỗ này a.

“Không, mẫu thân...ta...” Hô rốt cục cũng đem từ “mẫu thân” nói ra, thật sự là cảm thấy không quen a, ai lại có thể đem một người tuổi tương đương mình kêu thành mẫu thân, bất quá hôm nay xem như ta đột phá một cửa .

Nhưng xem ra nàng so với ta cảm động còn nhiều hơn, chỉ thấy nàng ngây người một lúc lâu, mới thu hồi lại nét mặt kích động vừa rồi, nhẹ nhàng cầm lấy khăn lụa lau lệ, sau đó không nhanh không chậm nói “Gọi ta Hậu hoặc là Hậu Linh đi.” Sau đó ngón tay ngọc khiến người ta nhìn mà ghen tị nhẹ nhàng vuốt ve cây mộc trầm kia, một lần lại một lần....một lúc lâu sau mới cười buồn bã “ Là ta hồ đồngười căn bản là không thể nhớ được, Yên nhi..Nhớ kỹ, về sau nơi này là nhà của người, Yên Nhi tên của người là Khanh Yên.”

7. Q.1 - Chương 7: Hành Kê = Pháchân ?

Có điều, Cổ Bảo Ngọc thiếu gia kia là ở hoa viên lồng lầy được các nha hoàn , mỹ nhân như hoa như ngọc yêu thương chăm sóc , mà ta Khanh Yên Nhi là ở Hậu Yên Cung bị một đám nam sủng phong tư yếu điệu hầu hạ, có điều nhóm nam sủng này lại là của mẫu thân ta. Nhớ lại liền buồn bực a, đợi chút, ta buồn bực làm cái gì a. Ta thân là nữ nhân của thế kỷ mới, một xã hội hiện đại đề xướng một chồng một vợ, nghiêm cấm bài xích ba vợ bốn nàng hầu, nhưng mà hình như không nói là không thể tam phu tứ phu....

Chặc chặc, đưa mắt liếc nhìn qua một cái cũng thấy thật cảm thán, mặc kệ là bưng trà quét dọn , đang nằm ngang dọc, xoa bóp hay sai vặt từng người từng người một đều là soái ca a. Kia không cần phải nói, liền bên trái kia người đang tỉa cây, xin hỏi các vị có từng thấy qua người làm vườn nào thân hình giống Bỉ Rain như vậy không , người làm tạp vụ khuân mặt thì tựa như Nguyên Bân. Tại chỗ này tùy tiện tóm lấy một người quảng đến nơi ta ở trước kia thế nào cũng trở thành một minh tinh đẳng cấp thế giới, nhưng lại lưu lạc tại đây làm một người hầu, ô ô ô thật là đáng giận mà, nghiệp chướng.!

“Ta nói tiểu di tử, mẫu thân ta....không ...ách là Hậu Linh, nàng nói mười lăm Hành kê là ý gì a?” Ngắm nhìn soái ca lâu quá , khiến ắt ta mệt mỏi, thừa dịp này hỏi rõ việc khiến ta đau đầu đi. Đúng , hành kê là rốt cuộc là cái nghi thức quái quỷ gì a , chẳng lẽ giống như trong sách cổ nói , nữ nhi mười lăm tuổi làm lễ vấn (búi) tóc xem như trưởng thành? Ha ha cũng quá ngây thơ đi.

Chỉ thấy tiểu tử nam kia khê cúi đầu nghiêng mặt, hai ngón tay vắn vẹo vào nhau, lần trước sau khi cứu tên tiểu tử này từ trên tay của tên Tử hồ ly về, hắn luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta, cũng không có giống như hiện giờ a, nhất định là có vấn đề.

“Ta hỏi người có chịu nói hay không a!” Ta có một dự cảm xấu, từ sau lần trước Hậu Linh ở trước mặt mọi người tuyên bố ta mười lăm hành kê, đình viện này của ta lập tức được yên tĩnh , không hề bị những nhân vật nguy hiểm như tên thối hồ ly kia xâm nhập quấy rối. Đáng lẽ ra nên cảm thấy thật thoải mái, nhưng đã từng có một vị vĩ nhân nói qua Bất tái trầm mặc trung bạo phát, tị tại trầm mặc trung diệt vong(*), nhưng mà theo tình thế quỷ dị hiện tại này có thể đoán được cho dù là trầm mặc hay bùng nổ đều có thể khiến cho tat hi cốt không còn a....Này hành kê rốt cuộc là cái gì vậy a....

(*) ai biết câu này nghĩa gì nói sis với T____T hem hiểu (Nguyên văn là)

cách ngon lành. Nhưng hôm nay vừa thoát thai hoá cốt * chưa được mấy ngày cả một bàn sơn hào hải vị này lại khiến ta ăn không vô. Chính là do Hậu Linh kia, tự bản thân mình hưởng lạc sa đọa hủ bại chưa đủ sao, còn phải khiến ta trở nên giống như nàng. Cái gì mà kêu mười lăm hành kê, còn đặc biệt hảo tâm nhắc nhở chỉ còn mười ngày nữa là sinh nhật mười lăm tuổi của ta, khi đó ta thật sự có cảm giác phát điên muốn giết người. Ta mới không cần cùng một nam nhân xa lạ làm cái việc kia, bộ dạng đẹp trai có cái rậm gì dùng a(*), còn không phải chỉ là một nam sủng sao!!

(* thoát thai hoá cốt = thay da đổi thịt) (cái rậm gì dùng : biết là tiếng chửi đi mấy bé , nghĩa chính xác khó mà diễn tả dc J)

Nhưng là ,sau khi ta nhớ ra muốn chạy tới tìm Hậu Linh, lại bị báo cho biết, mẫu hậu thân ái của ta hiện tại đang bế quan, không một ai biết nàng đang ở nơi nào. Nói thật ra, ngốc ở trong này gần nửa tháng , ngoại trừ lần gặp đầu tiên, từ đó về sau cũng chưa thấy nàng lần nào.

“ Không được, không được, không được!!! Ta phải tự cứu chính mình !!!” Ném rơi cái bát bằng ngọc thạch, hét dài một tiếng.

Không để ý tới cả người dính toàn cơm , ta thần thờ bước ra cửa hướng bên ngoài mà chạy đi.

Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng. Ta muốn thăm dò quân tình

!!!!

Bất quá nói thật ra, từ sau khi đi đến ở tại đình viện, ta cũng chưa hề bước ra khỏi cửa. Nói như thế nào đây, bởi vì lần trước khi đi vào nhìn thấy chung quanh rất nhiều hình ảnh kích thích cực hạn, cùng với việc tên hồ ly kia dường như cũng không dám tùy tiện đi vào đình viện của ta để quấy rối tình dục(>_<~~!) cho="nên=" ta=" cứ=" như=" vậy=" làm=" rùa=" rụt=" đầu=" ở=" trong=" cái=" vỏ=" của=" mình=" không=" hề=" quan=" tâm=" tới=" thế=" sự.=" không=" nghĩ=" tới=" lúc=" này=" chạy=" ra=" đình=" viện=" liền=" cảm=" thấy=" choáng=" váng.=" tại=" sao=" cung=" điện=" này=" lại=" lớn=" như=" vậy=" a,=" ta=" nghĩ=" nên=" trung=" thực=" mà=" nói=" một=" câu=" :=" ô=" ô=" ô=" >

ta đã bị lạc đường...!!!!

Xung quanh khu vực này không thấy được một người hầu nào đi ngang qua, ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Ai~~ nếu sớm biết như vậy nên lôi theo Tiểu Di Tử cùng nhau đi mới phải.

Loáng thoáng mơ hồ nghe thấy được một tiếng đàn du dương truyền đến, Oa! , vừa nghe thanh âm này thì biết ngay là một người bằng thanh ngọc khiết cao ngạo thiên hạ đàn ra được, dù sao cũng đã lạc đường, không bằng chạy đi nhìn xem một chút.(người xấu cũng biết đàn vậy :T chị này trông mặt mà bắt hình ko à)

Một con đường đá quanh co, rừng trúc cao ngất đột ngột hé ra một vách núi . Mẹ nó

! trong hoàng cung người khác là trồng cây giả sơn giả thạch (nói chung là nhân tạo). Còn cung điện của mẹ kế cư nhiên lại có núi thật đá thật, lại còn thêm cả vách núi, vực sâu cùng thác nước?! Nếu biết trước muốn gặp một người còn phải leo núi vượt dốc như thế này thì thà sớm đã không đi. Vù vù vù

(tiếng thở dốc =)) giữ nguyên theo convert), vừa thở hổn hển vừa xoa xoa thắt lưng, nhìn xung quanh vách núi được bao phủ bởi mây mù, bên tai tiếng đàn êm dịu càng lúc càng gần hơn, đột nhiên cảm thấy việc leo núi này cũng không sai.

Lôi kéo làn váy từ từ đi đến gần, chỉ thấy trong sương khói mơ hồ nhìn thấy một gốc cây đào bên vách đá, cạnh đó là một thân ảnh màu trắng đang khoanh chân ngồi(ngồi xếp bằng á). Kế bên là hai cái tiểu đồng, đang cầm giấy bút cùng tiêu (ống tiêu nhạc khí á), trông thấy ta đang từ từ đi đến dường như sưng sốt một chút.

Ách, nhìn vẻ mặt hai tiểu đồng kia đang cảnh giác nhìn ta, khiến ta không thể không dừng lại, cứ như vậy mà đi tới không khỏi hội đường đột một chút, cúi đầu nhìn trên dưới bản thân, tay chân nho nhỏ, đáng người thấp bé . Hắc hắc hiện tại thân thể này của ta tuy rằng gần mười lăm tuổi nhưng ta vẫn cứ giả dạng một đứa trẻ đáng yêu, dù sao đây cũng là mảnh khốe mà ta thường dùng trước đây .

Vì thế vụng trộm buông ra làn váy, mặc cho nó buông rơi trên nền cỏ xanh ẩm ướt, sau đó cúi đầu chộp chộp đôi mắt, đột nhiên chạy đến nhào đầu vào trong lòng thân ảnh màu trắng (:T sắc lang...): “...Đây là chỗ nào a, ta lạc đường...ca ca...ta thật sợ...” Trong lúc nói không hề quên việc mở to đôi mắt long lanh phiếm lệ cho hắn xem ,để tăng thêm phần thương cảm.

Oa

~người này bề ngoài không những rất khá, nhìn thấy thật sự khiến người khác giật mình hoảng hốt như nhìn thấy tiên nhân a. Hiện tại ta rất cục cựa hiểu được vì sao Đoàn Dự lại gọi Vương cô nương là thần tiên tỷ tỷ, ta thật sự cảm nhận được sự xúc động muốn gọi người này một tiếng thần tiên ca ca a.

Da thịt trắng mịn như tuyết, ánh mắt trong suốt không hề chứa một tạp chất, lúc này giống như là bị một chút giật mình kinh sợ lảng lảng nhìn ta. Còn có...hắn thơm quá a, cẩn thận hít sâu một hơi, một mùi hương hoa lê lạnh lạnh tràn ngập xung quanh ta.

“Ha ha, Tế Tuyết nha đầu này không đơn giản a!” đột nhiên một thanh âm dịu dàng như ngọc xuất hiện ở bên cạnh ta.

Ách? Nơi này còn một người khác? Từ phía sau cây hoa đào xuất hiện một nam tử tay cầm hoa phiến (quạt) cả người như một nhánh hồng mai. Lúc này một câu thơ hiện lên rõ ràng trong đầu của ta. Một bên là ôn nhu như ngọc bàn một bên cả người toát ra khí chất cao quý nam tử. Ta hôm nay chạy đến nơi xó xỉnh này lại cùng lúc gặp được hai người tuyệt sắc thể gian.

“... Người... Ách...”

Thần tiên ca ca lên tiếng, ta nhanh chóng xoay cái đầu nhỏ lại, cố gắng lắng nghe. Đợi chút, tay hắn cứng ngắc đặt ở trên người ta, không phải hắn cảm thấy khó chịu muốn đem ta đẩy ra chứ, không được! Ta phải mau nghĩ biện pháp.

Ta ngo ngoáy cái đầu nhỏ hướng trong lòng hắn dụi vào, bàn tay nhỏ bé cầm vạt áo hắn ôm thật chặt, cọ cọ một chút : “Ca ca, ta không biết đường về nhà,...ta ...ta nghe có tiếng đàn liên chạy đến đây....ô...các người đừng bỏ ta lại một mình mà...ta sợ..sợ.”

Dường như có hiệu quả, thần tiên ca ca vẻ mặt cứng ngắt một chút rồi liền nhuỷ xuống, đem ta nhẹ nhàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ta.Ai

đều do ta diễn quá lợi hại, khóc đến nước mắt nghẹn ngào , ta thật sự cảm thấy bội phục chính bản thân mình a!

“... Người... Đừng khóc a...”Vẫn tiếp tục khóc!

“. . . Nơi này cao như vậy. . . làm thế nào đi lên...”Ngọc diện công tử bên cạnh bước đến gần ta hỏi.

Chính là bò lên đến a! Bất quá ta không thềm để ý đến người. Oa , trên người hắn mùi hương thật sự là siêu cấp dễ ngủ a, hít vào hít vào hít vào....

Đột nhiên một trận tiếng đàn êm nhẹ chậm rãi vang lên, khó hiểu ngẩng đầu nhìn thần tiên ca ca. Chỉ thấy hắn nhìn ta nhẹ nhàng cười, giờ khắc này vạn vật như tràn ngập trong gió xuân. Ta ngo ngác nằm trong lòng hắn, hắn nhẹ nhàng mà khẽ huyền cầm, một khúc nhạc thư sướng an bình liền phát ra, nghe vào cảm thấy trong lòng bình tĩnh rất nhiều. Không bao lâu sau một tiếng tiêu cũng hòa nhập vào, vừa mãnh liệt lại vừa trầm lắng. Một khúc nhạc uyển chuyển du dương ở vách đá vàng vọng thật lâu thật lâu.

Về sau, hình ảnh này được một vị tiểu đồng bên cạnh vẽ lại. Trên bức tranh sương mù tràn ngập toàn bộ vách núi, có một cái thanh phong cao ngạo áo trắng công tử ngồi trên đất đang khẽ đàn , trong lòng hắn là một thân ảnh nhỏ nhắn dịu ngoan đang nằm. Bên cạnh là một vị ngọc diện công tử cả người toát ra quý khí dựa dưới tán hoa đào thối tiêu, ôn nhu nhìn cô gái cười. Bầu trời đầy cánh hoa đào bay toán loạn...một khắc kia tựa hồ là vĩnh cửu.

9. Q.1 - Chương 9: Bộc Lộ Tài Năng

“Được rồi, tiểu tử nhà ngươi đã bình tĩnh lại rồi chưa, nói cho ca ca nghe, ngươi làm sao đến được nơi này...Biết nơi đây là chỗ nào sao?” Ngọc diện công tử tay cầm tiêu, một đôi mắt ôn nhu hiền lành như nai nhìn ta. Ân hấn nhìn qua đường như không giống người xấu, bắt qua ta cũng không muốn nhanh như vậy nói cho hấn biết mình là thiếu cung chủ.

“Nơi này là Hậu Yên Cung” ta gật đầu tỏ vẻ thành thật nói.

Thần tiên ca ca cùng ngọc diện công tử sững sờ nhìn nhau, tiếp theo lại bắt đầu liên tiếp đặt câu hỏi. Thần tiên ca ca từ đầu đến cuối không hề nói một lời nào cứ nhìn ta, giống như đang suy nghĩ chuyện gì .

“... Là ai mang ngươi đi vào đây... thật kỳ quái nơi này... Không có nữ nhân a.” Ngọc diện công tử vuốt tiêu thì thảo tự nói.

“Ca ca, nơi này thật kỳ quái, rất nhiều ca ca so với tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn, hơn nữa cách ăn mặc cùng quần áo của bọn họ thật là ít nha!”

Ồ, ngọc diện công tử mặt đột nhiên đỏ lên, quay đầu giả bộ ho khan một tiếng.

Kỳ lạ, ta cũng không phải nói người, người ăn mặc cũng bình thường a, vì sao bộ dáng lại giống như xấu hổ. Đúng rồi xem ra hai người bọn họ cũng không biết trong cung thiếu cung chủ vừa đến, chẳng lẽ không phải là người trong cung?! Ai~~ nếu như bọn họ thật sự là sủng thần của biến thái mẫu thân Hậu Linh thì thật là đáng tiếc a. Không được, phải nhanh chóng thay đổi đề tài, bằng không một lát nữa liền để lộ thân phận.

“Người... Thích khúc này sao, người biết âm luật?” Oa! Thần tiên ca ca đặt câu hỏi.

“Đương nhiên,nghe rất êm tai đâu! Có điều... là ta không biết khảy cầm, bắt quá ta sẽ hát, các ngươi muốn nghe sao?” Ta đứng thẳng dậy, nghiêm túc nhìn bọn họ.

Nghe vậy , thần tiên ca ca nhẹ nhàng gật đầu, ngọc diện công tử cũng nhìn ta một cách hứng thú,

Ta phỉ phỉ những hạt sương đọng trên váy, từ từ đi đến bên vách núi bị sương trắng bao phủ dày đặc, hít sâu một hơi.

“Chỉ một đóa hoa nhài trắng.

Nở rộ dưới ánh trăng non màu hổ phách

Cho dù đã mất hết sức mạnh để yêu

Em cũng không bao giờ sợ hãi ” [1]

Quay đầu lại nhìn thấy hai người họ giống như bị giọng hát của ta làm chấn động. Nơi vách đá được muôn trùng núi quay quanh như thế này tạo thành tiếng vang rất lớn, thanh âm chính mình phát ra có mang thêm một chút cảm giác hư ảo, ta lại nhắm mắt ngẩng đầu, chìm đắm trong thế giới của chính mình.

“Bầu trời tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt

Soi rọi những hư vô hoang mang.

Trong đồng tàn tích đổ nát,

Em tìm kiếm một ước vọng duy nhất.

Bức tượng đá ngàn năm,

Canh giữ khoảng không gian thần bí

Dòng sông xanh trong suốt

Sẽ dẫn đường cho em

Vượt qua phong ba thoát khỏi mọi trở ngại

Kiên trì nuôi hi vọng để bước tiếp....

Nơi vách núi sâu sương mù đem ta bao phủ, vẫy dài tung bay theo gió , nhắm mắt lại ta dùng tâm của mình để hát, dù sao đây là một bài hát ở thế giới kia của ta, tuy rằng sau này không biết còn có thể trở về hay không, chỉ là lần này, ta thật sự muốn dùng tâm để hát.

“Chỉ duy nhất loài hoa nhài thuần khiết

Nở rộ dưới ánh trăng non màu hổ phách

Cho dù đã đánh mất sức mạnh để yêu

Em cũng không bao giờ sợ hãi “

Đột nhiên có tiếng tiêu hòa theo giai điệu của ta, trong lúc ta cảm thấy kinh ngạc thanh âm cầm cổ cũng vang lên, ta nhìn bọn họ, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Cho dù mất đi sức mạnh để yêu

Em cũng sẽ không sợ hãi

Trên phiến đá ngàn năm ai đã vẽ lên bức họa.

Như khắc họa rõ chốn thiên đường vĩnh hằng

Nhẹ nhàng xoa dịu vết thương trên khắp thân thể

Em chưa từng, chưa từng tuyệt vọng” .

Ta hít sâu một hơi, nhìn hai nam tử đã đứng thẳng dậy kia. Ngọc diện công tử lúc này vẻ mặt giống như không tin được nhìn ta: “Khí thể như vậy....này thanh âm....là...ngài ngài là?”

Mà của thần tiên ca ca vẻ mặt giật mình, ha ha , xem ra là bị phát hiện, không thể giả vờ nữa.

“Thiếu cung chủ... Thiếu chủ tử, ngài quả thật chạy đến tận đây, làm cho ta tìm thật lâu a!” xa xa tiểu cử nam gương mặt đỏ bừng chạy đến : “Ách.... Tể Tuyệt công tử , ThiNamcông tử hảo....”

Thần tiên ca ca chỉ khẽ gật rồi sau đó im lặng cúi đầu làm cho người ta không nhìn thấy rõ được vẻ mặt của hắn. Ngọc diện công tử lại thoải mái tươi cười, trong mắt có lóe một tia thần thái : “Thì ra quả thật là thiếu cung chủ, tại hạ là ThiNam.”

“ThiNamcông tử đa lễ rồi, cứ gọi ta Khanh Yên là được, nếu có chỗ mạo phạm, thỉnh không cần nhớ trong lòng .”

Nói đến đây ta lén liếc mắt nhìn thần tiên ca ca một cái. Chỉ thấy hắn vẫn cúi đầu chăm chú điều chỉnh dây đàn cổ, ô....vừa rồi cao hứng ăn trộm đậu hủ của hắn, hắn sẽ không giận ta đi. Quay về phía hắn mỉm cười ngọt ngào hắn vẫn như cũ không quan tâm. Ô ô ô...không phải cho là ta cố ý trêu đùa hắn chứ, xem ra là ta bị ghét rồi.

Vì thế theo ThiNamtùy tiện trò chuyện thêm vài câu, rồi buồn bực theo Tiểu Di Tử xuống núi...Ai

từ đầu đến cuối thần tiên ca ca đều không thêm liếc mắt nhìn ta một lần. Ô quả thật bị chán ghét, cảm giác bị người khác chán ghét thật khổ sở. (Nhất là người đó lại là một mỹ nam a >____<>

10. Q.1 - Chương 10:

“Tiểu Di Tử, người nói hai vị công tử ta gặp hôm nay đều là người của Hậu Yên Cung?”

“Đúng vậy, chủ tử, tuy vị ThiNamcông tử kia rất ít khi đến đây, nhưng ngài ấy chính là tam hoàng tử của Kiền quốc ta, hơn nữa cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông.”

“Tiểu Di Tử, người nói bọn họ đều là người trong cung, nhưng mà hai người đó lại có vẻ như không hề biết ta a?”

“Chủ tử, hai vị công tử không thường xuyên ở trong cung, Cung Chủ cho phép họ tự do đi lại, cửa cung vì họ mà lúc nào cũng rộng mở, hơn nữa lần này nghe nói Thi Nam công tử cùng Tế Tuyết công tử quay về Kiền Quốc cũng là do có việc quan trọng. Hôm qua mới được Cung chủ âm thầm gọi đến.”

A , thì ra thần tiên ca ca của ta là Tế Tuyết công tử của nơi này a, ...công tử công tử, nói như vậy hẳn cũng là nam sủng sao?!!

“Thi nam công tử hẳn... (đã tính lược bớt hơn 200 chữ)... Thiếu chủ tử, ThiNam công tử không tệ nha, ngài có thể suy nghĩ cho hẳn làm một trong những Hành Kê nhân a.”

Nếu là thần tiên ca ca thì ta có thể suy nghĩ một chút, phi phi phi....ai nói ta muốn làm cái Hành kê quý quái gì đó. Đợi chút, hẳn vừa nói cái gì? Hành kê nhân.....một...một..trong..những người phá thân.?

“Tiểu Di Tử, người thành thật nói cho ta biết, hành phòng(*)... Không phải...là Hành kê rồi cuộc là muốn bao nhiêu người a...”

(*) Hành phòng: chuyện phòng the....nói trắng ra là abc xyz ==))

“Thiếu cung chủ, vì người mà hôm nay ta vụng trộm đi dò hỏi một chút. Nói là ngũ hành bát quái, âm dương thuật Hành kê cần năm đến tám người là tốt nhất.” (ặc ặc...)

A! A a! ! Cái gì! ! ! ! Năm đến tám người....luân gian(*)? !

(ầy , sis giữ theo bản convert nhá ^^ nghĩa thì : luân gian mí bé có thể hiểu là thay phiên nhau đi. T____T aaaa ta đang đầu độc mằm non)

Xong rồi...ta rõ ràng là xong rồi! ! ! ! !

Quý sát Tiểu Di Tử kia giống như còn chưa thấy được ta vì hoảng sợ mà nét mặt xám như tro tàn, còn đứng đó từ tốn chậm rãi mà nói : “ Thiếu cung chủ, ngài thật sự nên cân nhắc Thi Nam công tử một chút đi, nghe Lăng Nhi lần trước hầu hạ hẳn nói, trên vai công tử vẫn còn có thủ cung sa (*)nha. Kiền quốc của ta các quốc gia khác không thể sánh bằng.Nam tử chúng ta bất luận địa vị như thế nào, vừa sinh ra đều phải điểm Thủ cung sa...” (sao nghe ngược ngược vậy...O___o)

(*Trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa () là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết.

Thủ cung vốn là một giống tắc kè (thạch sùng, còn có tên là yển đình, tích dịch) được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.

Ai có thể đem con ma tước âm ỹ chết người này đem đi nướng không!!! Năm đến tám người....năm đến tám người...ô ô ô....(hóa ra là bị câu này làm stun nãy h...thông cảm thông cảm... 5~8, ko chết cũng mất nửa cái mạng, hahahah)

Không được, ta phải mau chóng giải quyết chuyện này cho xong, việc cấp bách hiện nay là phải tìm cho bằng được Hậu Linh “dì ghê”.

“Tiểu Di Tử, người được sủng ái nhất ở nơi này là ai a? Ách....ý của ta là, người mỗi ngày đi theo hầu hạ bên cạnh Hậu Linh là ai?”

Di Tử chính là đang đắm chìm trong ý dâm đối với ThiNam công tử của hẳn, ngơ ngác nửa ngày mới nha nha nói : “Là Hoảng Tình công tử cùng Nhạn Dịch công tử...” Sau đó tiểu mao hài(*) còn thở dài một tiếng “ Thiếu chủ tử a, bọn họ dù sao cũng là đại hồng nhân(*) bên cạnh Cung Chủ...Người muốn bọn họ đisao? Ngài không chịu cân nhắc ThiNam công tử một chút...”

(*tiểu mao hài : Đứa trẻ lông ngắn, ý nói chưa lớn ==))

Đại hồng nhân : người được xem trọng bên cạnh chủ nhân, cách nói ví von, còn nguyên nhân vì sao gọi thế chỉ chưa tìm dc.)

Công cái đầu của người á, đây chính là vấn đề quan hệ đến trình tiết của bốn tiểu thư a. Dù thế nào bốn tiểu thư cũng không cho ai lấy! Hậu Linh ...Hậu Linh ...Hậu Linh ta phải tìm ra người a, vừa làm bầm vừa lao thẳng một đường ra khỏi phòng chạy đi.

Sau đó lại như một trận gió lốc cuốn trở về, khăn trương túm lấy Tiểu Di Tử đang há mồm trợn mắt: “Người khẳng định...Trước khi hành kê sẽ không có kẻ nào dám chạm vào....phá thân ta?”

Đến khi được Tiểu Di Tử khẳng định ta mới tiếp tục chạy ra ngoài.

Vì cái gì ta chạy tới chạy lui giống một kẻ điên như vậy.

“Hồ ly... Thối hồ ly... Sắc hồ ly, người mau đi ra cho ta!” (thì ra được bảo đảm mới dám chạy đi kiếm ==))

Được hạ nhân dẫn đường, ta đứng ở dưới mái hiên nhà người nào đó điên cuồng gào thét.

Tiếng cửa chạm vào một tiếng rồi mở ra, lộ ra một đôi chân trắng muốt như ngọc, tiếp theo sau là ánh mắt yêu mị nhiếp hồn cùng con bướm màu lam như bay lượn trên đó.

“Ách, Hoàng... Tình... Ta tìm người có chút việc.”

Con bà nó, làm thế nào khi nhìn thấy hắc khí thể lại mất đi phần lớn a, không nên không nên. Tình lại tỉnh lại.

“Nha... Thiếu chủ tử... đến tìm ta sao!” hắc khế hờ dôi mi, trong ánh mắt sâu thẳm kia cười ngọt ngào đến nổi chảy ra mắt. “ Tình Nhi ở nơi này, ngày ngày đêm đêm chờ đợi chủ tử đã lâu... mau vào đi a.”

Hắc ở chỗ này chờ ta? Thiệt hay giả vậy? Tao hồ ly chết tiết này, làm sao bây giờ nên vào hay không? Mặc kệ >___< vì=“” cuộc=“” chiến=“” bảo=“” vệ=“” trinh=“” tiết=“” của=“” mình...đành=“” phải=“” liêu=“”>

Trong căn phòng cổ kính có mùi đàn hương nồng đậm, Hồ ly dựa nửa người vào trên cửa nhìn ta.

“Hồ... Tình nhi... Người có biết Hậu Linh bế quan ở đâu không?”

“Thiếu cung chủ,ngày hôm nay đến đây là vì hỏi chuyện này sao?” Hắc lười biếng khẽ vén lên mớ tóc, cuối đầu cười “Thiếu cung chủ nên chết tâm này đi, ta sẽ không nói cho người.”

Nga , nói như vậy khẳng định là hắc biết, chỉ là không muốn nói cho ta biết. Ân vậy thì tốt rồi! Như vậy thì không cần chạy tới tìm tên hắc sát thần Nhạn Dịch kia. Ta cúi đầu cố gắng chớp chớp nặn ra giọt nước mắt, dùng ánh mắt chân thành tội nghiệp nhìn tên thối hồ ly kia, sau đó nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo hắc : “Tình nhi...nói cho ta biết đi, ta tìm nàng có việc gấp.” Tuy nói chiêu này đã muốn lỗi thời, nhưng lần nào dùng ở chỗ thần tiên ca ca băng lãnh kia đều được. Nhưng là ta đã quên người trước mặt ta không phải là thần tiên ca ca...mà là hồ ly yêu tinh ngàn năm.

Nhìn gương mặt mị hoặc người ngàn năm không đổi của hắc, ta chỉ đành phải xả thân hy sinh, chậm rãi từng chút từng chút dán tại trên người hắc....

11. Q.1 - Chương 11: Thất Sách

Nhìn vẻ mặt mị hoặc người ngàn năm không đổi của hắc, ta đành phải xả thân hy sinh, chậm rãi từng chút từng chút dán tại trên người hắc....

Thu hồi ánh mắt đắm lệ sương mù, nhón chân đem thân mình nhẹ nhàng dán tại trên người hắc, bốn cô nương xem nhiều liêu trai chí dị như vậy, không tin không có biện pháp dụ dỗ được tên thối hồ ly nhà người.

Hai tay nhẹ nhàng vòng lên ôm cổ hắc, dùng mặt vùi vào cổ hắc thì thào gọi “ Tình nhi, hồ ly thân ái của ta...nói cho ta biết đi a...”

(ày cái này gọi là tự dâng mình tới miệng hồ ly nè...) Không trúng chiêu? !

Tiếp tục ING

Bắt chước dáng vẻ của hân, hé miệng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai vừa liếm vừa cắn. Ha ha, thân thể hân hơi hơi run lên một chút. Chậm rãi đem bàn tay còn lại tiến lên trên ngực dưới vạt áo rộng mở của hân, trong TV là diễn như thế đi, đúng rồi, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ từng vòng tròn sau đó nắm một bên anh đào mà xoa nắn, oa! Phấn nộn nộn, thật đáng yêu, siêu cấp giống anh đào mà ta thích an, ách...Không biết anh nào này vị có ngọt hay không, nhẹ nhàng liếm một chút....không cảm nhận được mùi vị gì a ! Vì thế ta cúi đầu cắn mạnh một cái....Chỉ nghe thấy bên tai tiếng thở gấp kêu khê “ A...Người đúng thật là tiểu yêu tinh.”

Đất trời đảo ngược, chớp mắt một cái ta đã bị hân xoay mình đặt ở trên giường. Đây...đây là tình huống gì, không được hôm nay ta là đến để tìm hiểu tin tức, cũng không thể để địch nhân áp đảo. Vì thế ta cười kiêu my, nghiêng người một lần nữa đem hân đặt tại dưới thân.

“Tình nhi, nói cho ta biết, Hậu Linh ở đâu đi... Ta chưa từng cầu người lần nào mà .” Đương nhiên chuyện lần trước cầu người thả Tiểu Di Tử ra là không tính.

Ánh mắt hân nhìn ta như say, khóe mắt dưới con bướm màu lam kia cũng bị sắc dục nhuộm thành màu đỏ. Tốt, con vịt chết cứng đầu này. Ta cúi xuống hôn nhẹ hầu kết của hân, đôi môi mềm mại cắn thật theo một đường da thịt. Tay cũng không quy củ mà vuốt ve xuống dưới. Dưới ánh trắng da thịt của hân đỏ bừng, quần áo do tay ta kéo loạn mà đã tuột xuống đến thắt lưng. Phải nói sự tự chủ của hồ ly này không phải chỉ tốt không thôi, rõ ràng đã muốn thở gấp rồi mà dù chết vẫn không chịu mở miệng.

Tay tiếp tục mò mẫm về phía dưới, a a a a ! Nằm trên người hân mà cả mặt ta đỏ lên...này ..này..này...tên thối hồ ly này bên trong cái gì cũng không có mặc...Tay ta giống như điện giật vội rút ra, nhưng vẫn là chậm. Cảm giác nóng rực như muốn thiêu đốt vẫn còn lưu lại ở trên tay, có rồi đi vẫn không hết. Cúi đầu thì thấy, quần áo của hồ ly vì bị ta kéo mà càng mở rộng ra, rõ ràng có thể nhìn thấy được nhất trụ kinh thiên(*), dưới vạt áo hân chống lên lại giống như một cái lều nhỏ. A

chết mất chết mất (sis cũng chết mất >___<) ngẩng=“” đầu=“” ta=“” vẽ=“” mặt=“” ửng=“” hồng=“” vô=“” tội=“” nhìn=“” hồ=“” ly=“” đang=“” chăm=“” chú=“” theo=“” đôi=“” ta,=“” vừa=“” định=“” chuồn=“” đi=“” thì=“” lại=“” bị=“” hân=“” đề=“” xuống=“” giường=“” yên=“” nhi=“” còn=“” muốn=“” chạy=“” sao?=“” đã=“” muộn=“”>

(nhất trụ kinh thiên : một cột chống trời. còn nghĩa ẩn dụ thì mí bé tự hiểu =)) cười gian ác)

Nói xong hân hung hăng cúi xuống hôn lên môi của ta, đầu lưỡi linh hoạt giống như rắn lượn chạy ở trong miệng. Trời ạ, đây là tình huống gì, ta bị hân làm cho choáng váng đầu óc, đột nhiên bên hông chợt lạnh mới phát hiện được quần áo gần như đã bị hân cởi hết.

“Hoảng Tình... Đừng như vậy, lạnh...”

“Lạnh không?... như thế này sẽ không lạnh...” Hân dứt khoát cởi sạch quần áo còn vương trên người. Dem thân mình nóng bỏng kia dán sát vào trên người ta. Cái này nọ kia O___o cũng cọ sát lên người một chút ...Không được, cứ như vậy ta liền tiêu rồi.

“Hoảng Tình... Đừng mà... Người hãy nghe ta nói, ta còn chưa hành kê... Mười lăm hành kê...” Người trên thân run rẩy một chút, tiếp theo liền giống như hóa đá.

Vì thế ta nhân cơ hội, tay chân luống cuống nhanh chóng mặc vào quần áo, may mắn ta đúng lúc phát huy thông minh tài trí, bằng không sớm bị ăn sạch sẽ.

Đang lúc chuẩn bị lao xuống giường bỏ chạy lấy người, lại bị kéo vào một cái thân thể nóng hổi. Bên tai vang lên thanh âm khàn khàn của hồ ly :“ Muốn biết Hậu Linh ở đâu ?” Trong bóng đêm mắt ta lóe ra ánh sáng, mở to chớp chớp một cách đáng yêu nhìn Hồ ly đại nhân.

Chỉ thấy hân gât gao ôm ta giống như là sợ ta chạy mất, cười khổ mà nói. “ Vậy trước hết giúp ta giải quyết đi...lấy tay...ta sẽ dạy cho người! Ân?”

.....

A?a

~~aaaaaaaa!!!!

12. Q.1 - Chương 12: Chọn Người Hành Kê

Một cổ mùi thơm mát thoang thoảng như có như không từ trong lư hương chậm chậm lan tỏa.

Giữa phòng ngủ cổ kính, màn lụa khẽ lay động, nhờ ánh trăng xuyên thấu mà có thể mơ hồ nhìn thấy được trên giường một thân hình nửa che nửa hở. Chiếc giường bằng gỗ được trạm trổ tinh xảo vì động tác của người phía trên mà phát ra âm thanh rung động, khắp nơi ngập tràn hương vị mi lạn.

“Yên nhi...ta...”

“Yên nhi...bảo bối à...ngoan. Giống như vừa rồi ta làm vậy...đến. lấy tay nhẹ nhàng nắm nó, nó cần người...ân!”

Thối hồ ly tên gọi Hoàng Tình nghiêng người dựa vào trên giường, bộ dạng động tình hơi hơi ngẩng mặt nhìn, nhàn tình như nước cùng gương mặt phiếm hồng khiến ta không biết phải làm sao.

Đúng vậy, ta chính Thiếu cung chủ mệnh khổ, muốn trộm tin tức thất bại chưa nói, còn phải bị hấn sai sử làm cái việc như vậy. Bất quá vì bị âm dương thuật cùng với năm đến tám người kia làm cho sợ hãi, giờ phút này ta chỉ còn cách vùi đầu hăng hái mà chiến đấu...(ngất)

Oa, nói thật sống hơn hai mươi năm....ách....Tuy rằng hiện tại ta chỉ mới mười bốn tuổi. Nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua này nọ gì đó của nam nhân. Bất quá ta muốn nói, cái kia của hồ ly thật đúng là hùng vĩ nga, khó trách lại được sủng ái như vậy...(ngất tập 2...)

Đem thứ nóng bỏng này nọ bao bọc ở trong tay, hầu như không cảm hết được nó, trên đỉnh đầu nó đã muốn ứa ra giọt nước mắt trong suốt. Thử cảm vào trong tay nhẹ nhàng xoa nắn, a~...nó còn có thể dài ra nha~~? Thứ này càng lúc càng cứng rắn.Hồ ly giống như là không chịu đựng nổi sự cọ xát của ta vươn tay cầm lấy tay ta từng đợt từng đợt nhịp nhàng mà chuyển động .

Thật là, bản thân tự kỷ mà còn muốn mượn tay người khác, không cảm thấy phiền toái sao? Nhưng mà nhìn vẻ mặt hấn càng lúc càng ngây ngất, hơi thở ngày càng dồn dập nặng nề, mà ánh mắt nhìn ta càng thêm mị hoặc mông lung. Thôi đành chịu, dù sao cũng là ta chọc hấn trước. Đang chìm trong suy nghĩ, trên tay bỗng nhiên ẩm ướt, hấn nặng nề rên rỉ một tiếng giữa đầu ra sau. Tiếp đến vươn tay ôm chặt lấy ta cùng nhau ngã xuống giường. Ta giây dựa nghĩ muốn đứng dậy, nhưng hấn lại găt gao ôm ta thanh âm khàn khàn nói : “Đừng nhúc nhích ...để cho ta ôm một lát..”

Một nén nhang thời gian.(*) (là một cách tính thời gian của người xưa. Thời gian một cây nhang cháy hết thì gọi mà một nén nhang á^!)

Hai nén nhang....ta nhẩn.

Ba nén nhang....ta nhẩn.....Ta không thể nhịn được nữa.

“Yên...Yên nhi.”

Hồ ly xoay người nhìn ta, bình tĩnh cười, con bướm màu lam trên khóe mắt càng phát ra vẻ mê người “Mẫu thân người...Hậu Linh, ngày mai sẽ trở về, đến lúc đó nàng sẽ triệu kiến người. Chỉ cần đợi thêm mấy canh giờ nữa là tốt rồi.”

A~~? Hấn nói cái gì, Hậu Linh ngày mai sẽ trở về? Không cần ta vắt hết óc ra suy nghĩ mưu kế người nọ chính mình tự nhiên sẽ xuất hiện ?

Vậy tối hôm nay là làm sao, đùa giỡn người khác lại bị người trên chọc lại, còn cầm lấy gì đó giúp hấn tự an ủi??!

Ta...ta lỗ nặng rồi !

Tùy tiện chà xát chùi tay , ngây ngốc hồ đồ trở về tấm cung, cách đó không xa nhìn thấy Di nhi hai tay xoa xoa lo lắng nhìn xung quanh, cái mũi bị đông lạnh trở nên hồng hồng giống như tên hề nhỏ . Vừa nhìn thấy ta liền vội nhào tới ôm chầm lấy, đôi mắt to trong veo ngập nước : “ Oa ~ Chủ tử người rất cục đã trở lại. Di Nhi cứ tưởng rằng người nghĩ quần...đi...May mắn người đã nguyên vẹn trở về.”

Chủ tử người thiếu chút nữa đã bị người ta ăn sạch sẽ nha.

“Ồ ..ô...Thiếu chủ tử , nếu như người không thích ThiNam công tử thì thôi...ngài trăm ngàn lần không cần nghĩ quần nha...ô ô.~~!”

Ba~~! Một cái đạn chỉ thần công> (không biết đạn chỉ thần công là gì chỉ biết nữ chính đang ngược đãi tiểu mỹ nhân a.T_____T)

Ta vốn đang suy nghĩ làm sao khiến cho Hậu Linh giác ngộ, lại bị tên tiểu bạch ngọc này làm cho giật mình.

Hung tợn nhìn chằm chằm tiểu bạch bộ dáng không hiểu lại đáng thương, rốt cục mới phát hiện được vì sao Tiểu Tân lại thích khi dễ Tiểu bạch như vậy.

“Tiểu Di Tử

~”Ta hướng hấn ngoắc ngoắc ngón tay, híp mắt cười gian xảo.

“Thiếu chủ tử~...”Quả nhiên Tiểu Di Tử ánh mắt lập tức tỏa sáng, giống như một con chó nhỏ có thể vẫy đuôi được lon ton chạy qua đây, chắc chắn trên cái trán trắng nõn đầu tay hồng hồng kia hết sức nổi bật a.

“Đến, lại gần một chút.”

Người nào đó ngu ngốc vẫy đuôi chạy lại gần thêm một chút. Ân , vị trí thật tốt, không gần quá lại không xa quá, không quá nghiêng bên trái hay bên bên phải.

“Ba~!” Lại một cái đạn chỉ thần công. (phản đối bạo hành trẻ nhỏ a)

Xoa vuốt cái trán bóng loáng của Tiểu Di Tử hiện giờ có thêm hay đầu tay đỏ chót, ân không sai ..rất cân xứng nga.

Nhìn Tiểu Di Tử hai mắt đăm đẽ, bộ dáng yếu đuối hờn trách khiến người ta thương yêu.

Không khỏi lại tiếp tục ngoắc ngoắc ngón tay.....

Tiểu Di tử cắn cắn môi, vẻ mặt suy nghĩ rồi lại rón rén tới gần.

Càng tiến lại gần hấn càng nhú nhú mi, đáng vẻ như đang sợ chuyện gì.

Nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của hấn khẽ thở dài : “Tiểu di tử a....người...!”

Hấn mở mắt ra vui mừng, không nghĩ tới “Ba~~” một tiếng, ủy khuất nhìn ta.

Ta rốt cục không nhịn được cả người run run ghen cười nói :” “Tiểu di tử từ nay về sau gọi người là tiểu bạch toán đi! ~ ha ha ha ha ha ha.”

Đêm qua vốn tưởng rằng sẽ ngủ không được, kết quả lại bị Tiểu Bạch kia chọc cười một đêm yên giấc. Sáng dậy cho thị nhân hầu hạ chuẩn bị trang phục . Hôm nay phải tìm Hậu Linh nói cho rõ ràng.

Nhìn bóng người nhỏ nhắn trong gương đang loay hoay đùa nghịch tay áo, ai không phải ta không thích phục trang xinh đẹp, chỉ có điều nơi này trong phòng ngoài phòng đều là một đồng lớn người xinh đẹp hơn cả ta, bị đả kích đều đủ làm gì còn tâm tư đi điểm trang a. Bất quá nói cho cùng, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, một thân lụa mỏng bao bọc, một mái tóc đen tùy ý búi lại cài thêm một cây trâm bằng bạch ngọc. Dáng người diện mạo này bây giờ vẫn chưa lớn đủ, nhưng sau này vẫn có tiềm năng làm một cái hại nước hại dân đi.

“Thiếu chủ tử, Cung chủ thỉnh ngài đến yến hội gặp nàng.”Một mỹ nam thị nhân dáng vẻ mê người đi đến cung kính nói.

“Đã biết, Tiểu Bạch, chúng ta đi!”

Trên yến hội là một màn oanh ca yến hót, mẫu thân đại nhân vĩ đại kia của ra hiện đang rúc vào trong lòng Nhạn Định. Bàn tay thì đang ở giữa đám thịt da màu mật ong mà vuốt ve. Hoàng Tình nằm bên cạnh chân của nàng, lột vỏ một quả vải mà dâng lên tới miệng. Sự xuất hiện của ta khiến cho toàn bộ yến hội đều yên tĩnh lại, ta có thể khẳng định hiện tại lúc này nếu làm rơi một cây kim cũng có thể nghe tiếng của nó.

“Yên nhi... Người lại đây...”

“Không ! Hậu Linh... khẩn cầu người thu hồi chuyện mười lăm hành kê của ta đi.”

“Nha? ! Chẳng lẽ Yên nhi không thích?”

“Thỉnh Hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Vô nghĩa, ai lại muốn bị một đám người không quen biết thay phiên nhau áp a. Người nghĩ rằng ta cũng biến thái giống người sao.

Toàn bộ yến hội càng lúc càng yên lặng đến cổ quái, ngay cả thần tiên ca ca đang ngồi một góc cũng không khỏi cau mày nhìn ta.

“Yên Nhi...không cần hồ nháo với ta...hành kê là một chuyện rất quan trọng. Đến người vừa ý người nào giúp người làm lễ trưởng thành thì nói với ta một tiếng liền được. Những người đang ở nơi này đều tùy ý người chọn lựa. Không được nói thu hồi hay không thu hồi gì nữa.” Hậu Linh bàn tay gắt gao nắm chặt mà trở nên trắng nhợt, miệng tuy cười nhưng ánh mắt lại toát ra một nỗi ưu tư.

“Hậu Linh...Không có tình yêu...thì việc này xem là gì, cùng với súc sinh bên ngoài có cái gì khác nhau. Có yêu thương mới có thể kết hợp, ta không muốn làm những chuyện như thế này.” Hồ...rất cục nói ra, mặc kệ, tuy rằng ta không phải dạng người mỗi ngày đem tình yêu nói ra bên miệng, nhưng lại càng không muốn đem lần đầu tiên của chính mình ột đám người thay phiên nhau...gian.

“Cung chủ... Ngài làm sao vậy.” Nhạn Định khẩn trương cầm lấy một bàn tay của Hậu Linh.

Chỉ thấy từng giọt máu yêu diễm từ từ chảy xuống từ cánh tay trắng nõn nà như ngọc....Một giọt ...hai giọt ...rơi trên tấm thảm lông dê tuyết trắng trông vô cùng bắt mắt.

Xong rồi, tiêu rồi...nàng đều bị ta chọc tức giận đến nổi tự mình hại mình như vậy, mạng nhỏ của ta có phải khó giữ được rồi hay không a.

(thương hậu linh ,....Y____Y)

“Hừ... Tình yêu... Tình yêu... Yên Nhi tình yêu không cứu được mạng của người” khoảng khắc kia ánh mắt nàng nhìn về phía ta sâu thẳm kèm chế, nơi đó có một loại tình cảm tràn ngập khiến ta không hiểu, dường như là muốn đem ta hút vào vực sâu không đáy đó, “ Vô luận như thế nào , vài ngày nữa là mười lăm hành kê vẫn phải cử hành, về phần chọn người, hiện tại ta liền chọn cho người vài người...”

“Hậu...” Luân gian...ta nhìn ánh mắt tràn ngập bi thương của nàng.....luân gian.

Nàng ngẩng đầu, nhắm lại mắt không hề nhìn ta nữa. Một hồi lâu mới nói. “Thôi...người liền chọn một người đi...”

Xem ra là nhất quyết không chịu thương lượng, ta nhìn một đám đông mỹ nam trong phòng, trong lòng một mảnh thê lương. Không biết vì sao, trước kia ta cũng không có những suy nghĩ bảo thủ như vậy, mà trình kia thì tính là gì, không phải chỉ là một lớp màng mỏng thôi sao. Chính là khi gặp Hậu Linh, nhìn thấy một đám mỹ nam rực rỡ tươi đẹp nhiều như hoa kia liền cảm thấy trong lòng có một loại đau nhói không biết tên.

Thật không biết những mỹ nam này đó như thế nào lại cam tâm tình nguyện giống như súc vật được dưỡng tại nơi thâm cung này. Không biết vì sao cam nguyện loại cuộc sống thối nát như thế. Xem ra ta đến cái thế giới mới này được vài ngày, tư tưởng càng thêm bảo thủ. Không được, lắc lắc đầu, ta lại loạn sâu não chuyện gì a, một phòng đầy người đang nhìn ta đâu, xem ra lúc này không chọn được một người nào yến hội là không thể giải tán rồi.

Ta ngẩng đầu, nhìn Hậu Linh, gần từng tiếng nói: “Ta tuyển...”

13. Q.1 - Chương 13: Hồ Ly Cùng Thần Tiên Ca Ca Quyết Đấu

Thật sự là một thời khắc kỳ diệu a, trong nháy mắt này ta nhìn thấy rất nhiều rất nhiều biểu tình khác nhau.

Hoàng Tình nghiêng thân mình về mặt tràn đầy hi vọng nhìn ta, Nhận Định có cũng được mà không có cũng không sao, Thi Nam ánh mắt như nai con dịu ngoan giống như thanh phong thổi qua ta, bất quá bàn tay đang cầm ngọc phiến siết chặt trở nên trắng bạch như muốn biểu thị điều gì a. Ánh mắt mọi người chặt chẽ khóa trụ ta, trừ bỏ một người...Hắn vẫn như vậy ngồi ở một góc tựa như muốn đem chính mình che giấu đi, để người khác quên đi sự hiện diện của hắn.

Ta nâng đầu, nhìn Hậu Linh, gần từng tiếng nói: “Ta tuyển Tế Tuyết.”

Yến hội lập tức vỡ òa thanh âm xôn xoa không ngừng, phảng chừng tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới ta sẽ tuyển một người mờ nhạt không hề gây chú ý như vậy. Bọn họ không biết làm sao lùi ra để lộ một đường, xa xa Tế Tuyết một thân bạch y trắng tấp nhìn ta, khuôn mặt như ngọc tích tiên bàn(*) nhìn không ra cảm tình gì, ta tiến lên phía trước nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, nhìn Hậu Linh lớn tiếng nói : “Nếu nhất định phải làm lễ trưởng thành hành kê, như vậy ta muốn hắn.”

(ngọc tích tiên bàn : không hiểu câu này lắm , ai biết giải thích giúp chị nhá)

Hậu Linh gương mặt xinh đẹp sững sờ nhìn kia một thân bạch y Tế Tuyết, một lúc lâu sau giống như bị chấn động nhắm lại hai mắt, tại một khắc kia ở trong mắt nàng ta dường như thấy được điều gì đó tuyệt vọng tan vỡ.

Nghe bọn họ nói Tế Tuyết là do Hậu Linh thật lâu trước kia tự mình đem về Hậu Yên Cung.

Nghe bọn họ nói Hậu Linh giống như rất chán ghét Tế Tuyết, bởi vì nàng cũng không lâm hạnh hắn.

Có người người nói ánh mắt Tế Tuyết rất giống Hậu Linh có khi trống rỗng có khi quyền rũ. Có người nói Hậu Linh tâm địa là băng lãnh tựa như Tế Tuyết vĩnh viễn cũng không biết ấm áp là như thế nào.

Ta chỉ biết là...Tế Tuyết...vị nam tử giống như thần tiên kia là người mà ta chọn cùng ta làm lễ trưởng thành.

Ồ... Ta vừa làm chuyện gì vậy a....

Buồn bực nằm bò ra trên thềm đá của đình viện các, ta làm thế nào lại đồng ý đáp ứng nữ nhân biến thái kia cử hành lễ trưởng thành.

Bất quá phải nói, sau khi nghe được sự lựa chọn của ta, nàng giống như cũng chịu một kích thích không nhỏ, chỉ là chống tay vùi đầu vào trên người của Nhận Định. Vô lực ra lệnh ọi người chuẩn bị ba ngày sau làm lễ mười lăm hành kê. Đôi mắt mị hoặc như hoa mạn đà la kia dường như gắt gao nhìn chăm chăm ta, tựa như mong mỏi ta vì nàng mà thay đổi sự lựa chọn...hừ. ta sẽ không!!

Nói thật ra, còn phiền ta lúc trước hướng Tiểu Bạch hỏi thăm mọi chuyện, ân....Còn bây giờ mỗi lần nghĩ đến thần tiên ca ca cùng mẫu thân mẹ kế thân ái của ta có ẩn tình cổ quái gì....ai

~Vốn tưởng rằng nếu chọn hắn, Hậu Linh sẽ hủy bỏ cái lễ trưởng thành vô nhân đạo này, nhưng là...ô ô ô~~ thất bại a.

Ta nhìn chăm chú người cùng ta một đường đi ra, từ lúc này đến bây giờ đều là ngồi dựa vào một thể điều lan(*)vỗ về đàn cổ không nói được đến một lời thần tiên ca ac, tiếp tục tự mình lâm vào suy nghĩ tự kỷ của bản thân ING.

(* một thể điều lan : lan can bằng gỗ có chạm khắc hoa văn)

Xong rồi, trước đó vốn đã chọc hắn mất hứng, hiện tại lại kéo hắn xuống nước . Làm sao bây giờ, làm thế nào mở miệng giải thích giải thích cho hắn đây....(cúi đầu tàn sát hoa hoa cỏ cỏ bên cạnh thềm đá...) Ô

...lén lúc ngó ngó hần một cái. Người ta căn bản là không thèm để ý tới ta...Tiếp tục tàn phá hoa hoa thụ thụ ...

“Ai u

ai chọc thiếu cung chủ nhà chúng ta a....” Một thân người xiêm y đỏ rực hoa hoa lệ lệ tiến đến gần, oa....làm sao ăn mặc hở hang như thế này a. Mỗi bước đi đều có thể khiến người khác nhìn thấy chiếc đùi tinh xảo trắng như tuyết. Chắc chắc... không cần đoán, loại trình độ này nhất định là chỉ có tên tao hồ ly kia. Ai~~ mẹ kế kia của ta cũng thật có tiền a, chỉ một cái yến hội thôi mà con hồ ly này không biết đã thay đổi bao nhiêu bộ xiêm y.

Hừ, cô nãi nãi đây tâm tình đang không tốt, không cần để ý tới người.

“Ha ha, thiếu chủ tử cũng thật bạc tình a, đem Tình Nhi ăn sạch sẽ rồi lại không thèm để ý tới.”

Uy uy uy người nói gì a, quân tử động khẩu không động thủ, người người người không cần cầm cây quạt thối kia của người chạm vào cầm ta,người này đột nhiên chạy tới đây là có chuyện gì aaaa!

Nhìn gương mặt đại mỹ nhân kia ngày càng tới gần, ta chỉ cảm thấy cả người run lên.

“Hoàng Tình công tử thỉnh tự trọng.”

Thiên lại chi âm (*)a...

(* tiếng trời =)) ý chị nói anh nói như là thiên sứ á)

Xa xa chỉ thấy thần tiên ca ca bàn tay thon dài khẽ phẩy đi bụi trên người, từ từ đứng lên. Đôi hân mâu(*) kia như nước suối từ từ lan tràn, chắc chắc giống như áp lực rất nhiều a.

(*Hân mâu : đôi mắt rét lạnh)

Cũng khó trách. Một bên là đại hồng nhân bên cạnh Hậu Linh, một bên là bị vứt bỏ ở lãnh cung không được quan tâm lãnh diện nhân(*). Một kẻ là hái hoa ngắt cỏ khắp nơi lại được sủng ái, một cái là thủ thân như ngọc lại chẳng được quan tâm, nếu là ta ta cũng muốn bùng nổ a. Thôi xem trọng diễn, ngàn năm khó gặp liệt hỏa cùng hàn băng quyết đấu a.!

14. Q.1 - Chương 14: Hồ Ly Bị Thất Tình....

“Tề tuyết... không, nên gọi người là Ôn Ngọc công tử a, đã lâu không gặp, người hoàn hảo chứ.” Hồ ly thu hồi dáng vẻ cà lơ phơ biểu tình nghiêm túc nhìn thần tiên ca ca.....chỉ là cái tay kia còn cố chấp gắt gao túm lấy ta không chịu buông.

Giây dựa giây dựa.

“... Hoàng tình công tử nói đùa, Ôn Ngọc công tử rất nhiều năm về trước đã chết, mà ta đơn thuần chỉ là Tề Tuyết.”

họ đang nói chuyện gì vậy ?Thần tiên ca ca rốt cuộc có bao nhiêu tên gọi a. Xem bộ dạng này của bọn họ không thể không đánh nhau một trận , trước hết ta phải mau trốn sang một bên, bằng không cái mạng nhỏ của ta đây lỡ mà bị ngộ thương thì chẳng phải là khó giữ được sao. Giây dựa muốn trốn đi....ô~~ ...bình thường thấy tên hồ ly kia một bộ dáng nhu nhược không nghĩ tới hần khí lực lại lớn như vậy....Ấn..có nên cắn hần một cái hay không đây?

“Yên nhi...”

Ách? Thấy âm mưu bị phát hiện, vội vàng thu hồi lại tiểu răng nanh, nở một nụ cười ngây thơ vô hại như tiểu động vật.

Hồ ly giống như bị nụ cười đột ngột này của ta làm chấn động, mãi một lúc lâu sau đó mới đỏ mặt khụ một tiếng: “Yên nhi chủ tử, người đừng để bị người này mê hoặc. Nam Sơn thánh được sư đồ đệ, độc tiên Ôn Ngọc công tử, từng một tay hủy đi hơn một ngàn hai trăm mạng người. Người vẫn là nên suy nghĩ chọn ta làm người cùng người hành kẻ...như thế nào?”

“Ta đã nói chết cũng phải muốn cùng người mình yêu mến...”Thần tiên ca ca bề ngoài có vẻ là dạng người tính tình lãnh đạm, nếu không muốn còn có thể yêu cầu dừng lại rời đi. Đùa sao nếu đổi lại thành người, ta còn có thể chạy thoát được sao. Còn không phải ngay cả cái xương cũng không chứa , người xem ta giống như Tiểu Di Tử đơn thuần a!

Hai tay đang giữ chặt ta run lên, người kia tựa hồ bị đả kích không nhỏ.

Đợi chút, hắn vừa nói cái gì. Thần tiên ca ca một thân thanh lãnh giống như tuyết này lại là một cái siêu cấp độc tiên? Còn giết người mà mắt cũng không thèm chớp lấy một cái. Oa~! Có cái tin tức nào gây sốc như vậy sao, ta giương mắt liếc nhìn thần tiên ca ca một chút, chỉ thấy hắn siết chặt cầm thân ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Nhưng mà trên mặt vẫn như cũ không để lộ ra chút biểu cảm nào,vẫn là một phong thái thiên nhân hạc cốt a. Chỉ cần bộ dáng như thế này, ta tin!....thật ngưỡng mộ a....

“Yên nhi...”

Ai nha, ai lại quấy rầy ta đang nhìn ngắm thần tiên ca ca. “Yên nhi...” Thanh âm này làm sao lại giống như đang khóc a.

Quay đầu nhìn lại, không thấy thì thôi, vừa thấy liền dọa làm ta hoảng sợ. Chỉ thấy hồ ly kia cúi đầu ,ngón tay thon dài đang túm ống tay áo ta đều trở nên đỏ bừng. Hắn khẽ cúi người , mái tóc đen kia buông xỏa thả xuống. Từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt cứ như thế không tiếng động rơi xuống trên tay, khiến cả người ta như hóa đá.

“Có lẽ ta thật là vô tâm không hiểu yêu một người là như thế nào, nhưng mà muốn cùng người việc đó là sai sao? Người cứ như vậy cũng không hề liếc mắt nhìn ta lấy một lần, người thật sự thích tên kia ?”Hồ ly ngẩng đầu, hai hàng nước mắt khiến cho hình vẽ con bướm tinh xảo kia bị lem mất, để lộ ra hồng lệ chí(*) càng giống như là khóc ra huyết lệ.

(*) hồng lệ chí: nốt ruồi son ngay khóe mắt, nghe nói ai có nốt ruồi ở vị trí giọt lệ thì cuộc đời rất đau thương,khổ vì tình. Ko biết đúngko ha?

A a a a a, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a, ta chỉ là xem đến thất thần một chút, người lại gán cho ta cái tội danh gì a.

Hồ ly nhìn ta chân tay luống cuống cũng không thể mở miệng nói được câu nào,thân mình lảo đảo đứng dậy giống như một cơn gió thoáng một cái đã bay đi mất...

Lá cây xào xạc...Hoa rơi...Ai có thể nói cho ta biết... Đây là chuyện gì xảy ra... Gió làm sao lại lạnh như vậy...

15. Q.1 - Chương 15: Yêu Thương Thần Tiên Ca Ca

Một cái đình viện hảo hảo như thế lại bị hồ ly kia giống như cơn cuồng phong chạy đến khiến cho trở nên thất tinh bát lạc (*).

(*ai rõ nghĩa câu này thì chỉ sis với nha ^^!)

Ta cứ như vậy bị hóa đá, cùng sinh vật duy nhất ở nơi này _____ thần tiên ca ca mắt to trừng mắt nhỏ. “Ta...Taythực bản.”

A~~thần tiên ca ca rốt cục mở miệng nói chuyện, bất quá lời nói ra thật kỳ quái. Vẽ tai nghe.

“... Cho nên... Thiếu cung chủ vẫn là nên tìm người khác cùng người làm lễ trưởng thành đi.” Thần tiên ca ca ôm đàn cổ, khẽ cúi người rồi chuẩn bị rời đi.

Nói giỡn a ,trong Hậu Yên Cung này người thích hợp nhất chính là ngươi. Làm sao có thể tìm người khác....Nếu chọn con hồ ly cuồng kia.....ai

cũng không biết tên kia thế nào, cứ như vậy không nói không rằng quay đầu bỏ chạy phi như bay. Haizz sau này vẫn là tìm một cơ hội hảo hảo giải thích giải thích với hần a. Bất quá việc cấp bách trước mắt là phải thu phục vị thần tiên ca ca này.

“Ôn Ngọc “

Thần tiên ca ca nghe ta gọi hần như vậy thì ngẩn người, sau đó lại thần nhiên nở nụ cười...có một chút hương vị chua sót.

“Thiếu cung chủ gọi nhầm rồi, ta là Tế Tuyết, Thuần Dương Tế Tuyết.”

“Ta mặc kệ , không cần biết ngươi gọi là Ôn Ngọc hay là Tế Tuyết, ta nghĩ ngươi nhất định có nỗi khổ riêng. Nhưng mà nếu như ngươi nghĩ thay đổi tên gọi liền thay đổi thân phận rồi trốn tránh như người nói, vậy ngươi hoàn toàn sai rồi.” Ta kéo lên làn váy bước đến gần , đùa sao? Ngươi muốn tùy tiện lấy loại lý do này rồi từ chối cùng ta làm lễ hành thân , ta đây liền khóc không ra nước mắt. Trước hết là phải khiến hần không thể từ chối việc này.

Hần nghe vậy, thân mình chấn động một chút, tay ôm đàn càng trắng nhợt không có một tia huyết sắc.

“Muốn nghe chuyện xưa sao?” ta tùy tiện ngồi xuống bên cạnh hần, ngẩng đầu hướng hần cười ngọt ngào.

Hần chần chờ một chút rồi chậm rãi ngồi xuống bên người ta.

“Xưa kia có một vị công tử thiện lương trong lúc vô tình nhặt được một quyển sổ quản lý việc sinh tử ở nhân gian do Diêm Vương phán quan đánh rơi.....”Ồ~~ tha thứ ta, ta hiện tại không còn cách nào chỉ có thể nhất thời nghĩ ra cách kể chuyện xưa. Bất quá trước hết vì muốn lưu lại thần tiên ca ca đành phải vất óc đem Tử Vong bút ký(*) dùng ngôn ngữ của nơi này giải thích phiên dịch lại. Ta nghĩ dù cho vị ngọc tiên Ôn Ngọc có ngoan như thế nào cũng không thể cường thế như nhân vật chính trong Tử Vong Bút Ký đi. Quả nhiên, thần tiên ca ca từ không để ý dần dần bắt đầu do dự, sau đó liền chuyển chủ rồi động tình.....

(*Tử Vong bút ký : mấy bé đoán ra là truyện gì chưa. Death note đó hehe.)

Động tình? !

Oa, trước mặt kệ, nhưng mà ánh mắt hần thật sự là mê người. Con ngươi tựa như mặc ngọc(*) tràn đầy lưu quang cùng màu sắc. Mà lúc này đôi mắt đó đang ôn nhu chăm chú nhìn ta, mùi lê hoa thần nhiên tràn ngập không gian xung quanh...

Bình tĩnh bình tĩnh.

“Cho nên khi một người có được quyền thao túng tử vong trong tay,có lẽ đến cuối cùng cái gọi là ý định giết người lúc đầu...” ta nhìn Ôn Ngọc gần từng tiếng nghiêm túc nói : “Này hết thấy hết thấy những việc đó đều chỉ vì muốn bảo hộ thứ quan trọng nhất gì đó của bản thân, thứ đó có lẽ là sinh mệnh, có lẽ là một người mà ngay cả sinh mệnh bản thân còn trân quý hơn...”

(cái đoạn này khó hiểu sis edit không chính xác lắm L)

Mới là lạ, nhớ tới lúc trước , khi ở trong ký túc xá nữ sinh xem Tử vong bút ký. Chúng ta còn nói qua nếu bản thân mình nhặt được quyển sổ như thế việc đầu tiên muốn làm là đem tên lão sư môn thi cuối kì viết lên đó...(ác, hừ trước đi học chỉ dám trù cô giáo bẻ bánh xe thôi>____<>

“Cho nên...” ta chớp lấy bàn tay hần vẫn đang cầm đàn cổ, mười ngón gặt gao siết lại “....ta tin tưởng nếu như ta có là người kia, ta cũng sẽ làm như vậy. Cho nên không cần lúc nào cũng vì một ngàn hai trăm mạng người kia mà tự trách...”

(T____T trong truyện này sis thích mỗi hậu linh, có chút không ưa nữ chính, nói sao đây, nhỏ này hơi ích kỷ. Nhưng mà con người có ai không ích kỷ đâu. :@:@)

Hần nghe ta nói, trong ánh mắt tựa như mặc ngọc kia giống như có một loại cảm xúc gì đó khó nói nên lời quanh quẩn giãy dụa. Hần cứ như vậy nhìn ta, làm cho ta nghĩ rằng lúc này cứ như vậy mà đem ta ghi tạc

vào trong lòng. Một lúc lâu sau, hần mới nhẹ nhàng thở dài một hơi đem ta ôm vào trong ngực. : “Cảm ơn...”

Ách?

“... Yên nhi... cảm ơn người...”

Thật tốt quá, khúc mắc trong lòng thần tiên ca ca được mở ra, ta vui vẻ oa ở trong lòng hần , ầm áp cùng mùi hoa tràn ngập, hạnh phúc hạnh phúc cọ cọ... ta cọ cọ cọ...bỗng nhiên có một tờ giấy tuyên thành hoa hoa lệ lệ từ trong lòng hần vì bị ta cọ mà rơi ra.

Thần tiên ca ca lúc này đang chìm trong thế giới riêng của mình nên không phát hiện, ta nghi hoặc vụng trộm mở tờ giấy ra.

“Thiên không lộ ra ánh sáng nhật

Chiếu sáng những hư vô hoang mang “

Là thơ sao? hay là bạch thoại, tiếp tục xem.

“Chỉ duy nhất một đóa bạch nhài

Nở rộ dưới ánh trăng non màu hổ phách

Cho dù đã đánh mất sức mạnh để yêu

Ta cũng không bao giờ sợ hãi “

”

Chẳng lẽ đây là? Là bài hát ta xướng bên vách núi ở lần đầu tiên gặp thần tiên ca ca? Hần vẫn luôn giữ trong lòng sao...Ta len lén liếc mắt nhìn hần một chút. Thần tiên ca ca vẻ mặt không biết làm sao nhìn tờ giấy trong tay ta. Một người luôn bình tĩnh thanh đạm như phong cũng có lúc bối rối như vậy. Ta trong lòng hần tươi cười nhẹ nhàng giương cao tờ giấy trong tay, khuôn mặt chưa từng lây nhiễm bụi trần của thần tiên ca ca nhất thời hiện ra một mặt phần hồng.

Hần... Thẹn thùng? ! Ta phát hiện ta dường như đã thích thần tiên ca ca.

Lúc sau, tại đình viện ầm áp kia, chúng ta trò chuyện rất lâu. Hần cũng bắt đầu chậm rãi kể cho ta về mẫu thân của hần do không chịu nổi sự lăng nhục đã sớm hương tiêu ngọc vẫn. Kể về quãng thời gian hần cơ khổ vô y trốn tránh kẻ thù lưu lạc thiên nhai, nói về vị sư phụ cổ quái nhưng lại rất thương hần...Nói về cơn ác mộng báo thù đầm vùi máu hàng đêm....

Lúc này ta cái gì cũng không giúp được, chỉ có thể nắm thật chặt bàn tay dần trở nên lạnh buốt của hần, đau lòng nhìn hần cười. Nhìn vẻ mặt cô đơn lạc mịch kia, đột nhiên trong giây phút đó cảm thấy có lẽ cùng hần ở một chỗ, cùng trải qua lễ hành thân cũng không sai.....

Chỉ là ta chưa từng ngờ tới, Kể từ giây phút đó, Cơn ác mộng từ đây về sau của ta đã bắt đầu....

16. Q.1 - Chương 16: Bệnh Phát

Xa xa , truyền đến một trận âm thanh hỗn độn, tiếng kêu gọi rì rào, tiếng bước chân xôn xao, còn có tiếng nói của Tiểu Bạch : “ Thiếu chủ tử...thiếu chủ tử...ngài mau ra đây a...Đây là y phục của lễ thành nhân(*) cần ngài mặc thử a

”

(* Lễ thành nhân : là lễ trưởng thành đó mí bé, sis để nguyên nghe cho china tí =))

Lúc này đây ta hiện đang cuộn mình nằm ở trong lòng của thần tiên ca ca, híp mắt hai tay bịt chặt lỗ tai, ngực truyền tới từng trận khó chịu.

“Ta không nghe ta không nghe... A... không muốn nghe không muốn nghe mà~~...”

Ồ ô..., ngày kia là đã tới lễ thành nhân, Tiểu Bạch suốt ngày đều cảm tơ lụa, xiêm y , trâm cài ở trước mặt ta mà gương nanh múa vuốt(O___o) , ta không thể không nói cảnh đó thật sự rất là khủng bố. Vì thế bốn tiểu thư rất cực tìm đường chạy trốn , cái gọi nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn nhất. Ai cũng không ngờ tới người luôn khinh bỉ sợ hãi lễ thành nhân hành kê như ta lại lên lúc chạy đến trốn ở trong nhà người được chọn thần tiên ca ca. Ha ha, Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, muốn đùa nghịch bốn tiểu thư sao, người chết tâm này đi.!

Tiếp tục hưởng thụ ôm ấp của thần tiên ca ca

Thật ấm áp ING

“Người thật sự không tính gọi bọn họ tiến vào sao....Di Nhi gần như triệu tập tất cả thị nhân ở hậu cung sắp đem nơi này san bằng rồi a...”Thần tiên ca ca một tay cẩn thận ôm ta, tay kia nhẹ nhàng dùng tay áo che miệng, Trong mắt ba quang nhộn nhạo cười đến xuân phong khôn cùng.Cười cười cười, coi chừng cười đến sái quai hàm luôn đi. Mẹ nó ...(>___< sis=“” giữ=“” nguyên=“” lời=“” trong=“” bản=“” convert=“” nhá),=“” nhìn=“” vẽ=“” mặt=“” hấn=“” cười=“” đến=“” sáng=“” lạng=“” như=“” vậy=“” khiến=“” tìm=“” nằng=“” đập=“” nhanh=“” hơn=“” một=“”>

Ai~~. Ngẫm lại cũng đúng. Người bị lôi đến lôi đi cũng không phải là hấn. Thật không hiểu được chuyện của hai người, bản thân ta vì sao bị bắt thay đổi y phục lại phải ngâm dục trong khi hấn nhẹ nhàng thư thái như vậy.

Không nhìn ánh mắt hờn trách của ta, vị giống như tiên tử này không một chút lo lắng, ung dung bắt tay vào việc đùa nghịch giữa đồng thảo dược.

Lại nói tiếp cũng thật kỳ quái, đình viện của người khác muôn vàn hoa hoa thảo thảo , hấn nơi này cũng đầy rẫy chủng loại hoa cỏ, nhưng lại là độc hoa dược thảo...Người khác cả ngày ngắm trăng lộng ảnh, hấn cả ngày hái hoa chế dược. Bất quá cho dù làm gì cả người hấn giờ tay nhắc chân một cái cũng đều thoát ra vẻ thanh ngạo đoạt nhân.

“Ách... Ôn Ngọc... Ta muốn thương lượng với người chuyện này.”

Tayhấn dừng lại một chút, nghiêng lỗ tai im lặng lắng nghe một lúc. Sau đó lại bắt đầu tiếp tục nghiền thuốc.

“Chuyện hành kê...trước hết có thể giúp ta che dấu một chút không.....Chỉ cần....chỉ cần giả vờ thôi!”

Hấn không để ý tới ta, tiếp tục nghiền thuốc.

“Uy ...” Đột nhiên trong ngực ngập tràn một cảm giác đau đớn, cảm giác như có ngàn vạn cánh tay đang túm lấy, đau đến khiến ta co rúm lại một chỗ, kêu cũng không thể phát ra tiếng.

Ta đây là làm sao vậy,mơ hồ nhìn thấy được thần tiên ca ca đang nắm bắt mạch của ta, vẻ mặt hoảng sợ, khẩn trương đến đáng yêu.

“Thiếu chủ tử... Ngài rốt cục tỉnh “

Mở mắt ra lập tức nhìn thấy ánh mắt đỏ như thỏ , ngân ngấn nước của Tiểu Bạch

“... Ta đây là làm sao vậy...”

Ngực vẫn là đau âm ỉ, bất quá so với khi đó tốt hơn nhiều, chỉ là cảm giác tứ chi bủn rủn không có một chút sức lực.

Một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng đem ta ôm tròn trong lòng, ngay lập tức mùi hoa lê tràn ngập khứu giác của ta.

“Yên nhi “

Thần tiên ca ca? Hắn đem ta đưa về đến? Vẫn ở bên cạnh còn chưa đi sao...

“Yên nhi. . . Ngoan. . . Người hãy nghe ta nói... Hành kẻ việc không cần lại cùng người mẫu thân tranh cãi...hãy chọn vài người trong cung đồng thời làm lễ thành nhân đi.”

A

.... hắn ...đang nói cái gì?

17. Q.1 - Chương 17: Trước Lễ Thành Nhân...

“Yên nhi. . . Ngoan. . . Người hãy nghe ta nói... Hành kẻ việc không cần lại cùng người mẫu thân tranh cãi...hãy chọn vài người trong cung đồng thời làm lễ thành nhân đi.”

A, hắn nói cái gì? Không phải sau khi ở yến hội đã thương lượng tốt rồi, đã quyết định chọn hắn rồi sao? Vì sao lại muốn ta thay đổi a.

“Yên nhi...hãy nghe lời ta...thể chất của người đặc thù, thân thể người là dựa vào tinh lực cùng hàn ngọc giường mà lớn lên, nếu như không đủ tinh dương nam tử(*) là không được. Từ đó đến nay thân thể người là dựa vào một ít dương khí cùng linh lực của Hậu Linh đưa vào duy trì, hiện tại người chỉ dùng ngũ cốc thức ăn giống sống như người bình thường chống đỡ là không được bao lâu...vừa này người chỉ là bất tỉnh.....ai cũng không dám bảo đảm về sau người sẽ không học máu...sau đó tinh khí trôi đi hồn phi phách tán. ..”[1]

(*Tinh dương nam tử : Tinh hoa của nam nhân, nói rõ hơn là bên TQ có mấy truyền thuyết như phương pháp song tu , nghĩa là quan hệ nam nữ có cái tinh dương truyền qua thì tu luyện bổ khí gì gì đó. =)) ngại ghê. Tất nhiên mấy chuyện đó là vô căn cứ , phi khoa học ko có thật. =)) quan hệ mà truyền cái tinh dương gì đó thì chỉ tạo thành baby thôi nhá mấy bé. Đừng có tò mò mà đi luyện đó.)

A a a a a a a a a a a a a a a a là như thế nào a... Vì sao không có người nào nói cho ta biết a...

Cư nhiên lại như vậy, ta không thể ngờ được.....Giải thích nhiều như vậy vì muốn nói cho ta biết, ta sinh ra liền nhất định phải cùng vài cái nam tử ở trên giường đánh trận.....! Thiệt hay giả vậy...?

Tiểu Bạch đứng ở một bên khấn trương nhìn ta, kia hai cái ngón tay lại bắt đầu giảo cùng một chỗ. Nhìn đôi tay vặn xoắn đến tái nhợt kia, suy nghĩ của ta cũng bị vặn xoắn đến loạn thất bát tao...

Ô ô ô... Ta gắt gao nắm chặt ống tay áo của thần tiên ca ca... Trong đầu xoay quanh là lời hắn nói “ ...Không đủ....nam tử...tinh dương....không đủ...”

“Yên nhi...”

Không đủ...không đủ, không đủ...“Yên nhi...”

Ô ô ô ô ô...ta dùng sức ôm chặt lấy hắn “ Ôn Ngọc...Ngọc....Không cần đem ta đẩy cho người khác....ta chỉ muốn người...không cần, không cần...Đừng!...”

Sống lưng cứng ngắc của hắn ở giữa tiếng khóc từ từ nhuyển xuống, hắn ôm lấy nhẹ nhàng võ lưng của ta, rất lâu sau đó hắn khẽ thở dài một tiếng. Cẩn thận nâng mặt của ta lên còn chăm chú nhìn vào mắt ta, ngón tay thon dài khẽ lau đi giọt nước mắt...đôi mắt ôn nhu như ngọc. Rất lâu nhiều năm về sau ta vẫn còn mang máng nhớ được những lời của hắn khi đó, hắn nói: “Tốt, Yên Nhi....Ta cùng người...chúng ta cùng nhau, chỉ mỗi hai chúng ta.”

Hắn, hắn nói cái gì, hắn có biện pháp? !Ta ngây ngốc nhìn hắn,

Tiếp theo phiếm môi mỏng manh của hắn không lưu tình chút nào phun ra lời nói chấn động: “Bất quá, lễ thành nhân, ngày mai nhất định phải cử hành.”

Nghi thức buồn tẻ....Những câu chú tiếng Phạn ta nghe không hiểu....

Sau khi ngâm xuống xong một khúc chú bằng tiếng Phạn, Hậu Linh bỏ lại một phòng mỹ nam lão đảo rồi đi....Không biết là bởi vì nữ nhi của nàng nay đã thành niên hay là bởi vì ta chọn lấy nam sủng nàng không cần bỏ tại lãnh cung....dù sao hôm nay nàng đã uống rất nhiều Thiên lý Túy(*).

(*tên rượu)

Hoàng tình nằm ở trên tể thạch, vạt áo hỗn độn rộng mở, hấn giữa đầu nâng bầu rượu lên uống, từng giọt rượu tung tóe trên mặt ướt sũng.

Thi nam từ đầu tới cuối đều là một dáng vẻ muốn nói lại thôi nhìn ta, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình lại muốn tránh né ánh mắt của ta.

Nhận dịch lần này phá lệ không có ngồi cùng mẫu hậu, mà là lẳng lặng ngồi ở một góc uống rượu. Yên lặng nhìn hết thấy nhân cùng sự tại nơi này.

...

Kỳ thật ta vốn nên sớm phát hiện điều gì trong lúc đó... Có lẽ đã sớm phát hiện ra nhưng chậm chạp không dám thừa nhận đi... là vì muốn tin tưởng...Khi đó ta tùy ý Ôn Ngọc an bài, chậm rãi..... từng bước một tiêu sái đi tới hành kê...

“Phanh”

Một tiếng....

Cửa bị Ôn Ngọc không lưu tình một chút nào đá văng.

Cuộn mình nằm ở trong lòng hấn ta không kèm được khê run lên một chút...

Thật ra...nói không sợ là giả, hành kê....hôm nay sẽ hành kê...phá thân ING..Từ nhỏ được mẹ giáo dục không được nói chuyện cùng người lạ, không được tùy tiện kết giao bạn trai...không được tùy tiện quan hệ....Phi phi phi...ta đang nói những thứ gì a, dù sao cũng chính là chưa từng trải qua những vấn đề kia, tuy rằng...ách! Ta thừa nhận phim A phiến(*) là có vụng trộm xem một chút nhưng xem qua cũng không có nghĩa là có can đảm bị “ăn” a, hơn nữa trong phim nhân vật nữ chính lần đầu tiên đều kêu giống như giết heo, ta....Vụng trộm nhìn thần tiên ca ca một cái lại liếc mắt nhìn chiếc giường trắng nõn không tì vết cách đó không xa....Ồ

ta sợ...

Bị hấn nhẹ nhàng đặt xuống trên giường mềm mại, ta gắt gao bầu chặt vạt áo của hấn.

“Yên Nhi...”

Không chịu buông ra. (O___o)

“...Yên Nhi”

Không nghe...không có nghe thấy, không buông không buông....đánh chết ta cũng không buông.

Đột nhiên cảm thấy vạt áo trong tay tuột đi, đột nhiên một tràn màu trắng cùng hương lê hoa hướng ta ập đến. Ách ?....đây là cái gì?

Y....y phục..... toàn bộ y phục củaThần tiên ca ca đều rơi vào trên người ta....A?.....aaaaaaaaaaaa hấn đem quần áo cởi ra. (NH: ai kiu nắm ko chịu buông.)

Len lén theo khe hở từ góc áo nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy thần tiên ca ca đang cúi xuống bên người ta, da thịt trong suốt như tuyết cơ hồ có thể nhìn đến lỗ chân lông...còn có kia xương quai xanh gợi cảm...hai khóa anh đào phấn nộn trong suốt...

Ồ~, muốn phun máu mũi.

“...Ôn...” Ta dịch chuyển lùi về sau, bất an nhìn hấn.

Thần tiên ca ca sẽ không để ý, nụ cười mềm nhẹ dịu dàng như ngọc, khoe môi gợi lên độ cong mê người: “Ngoan, không sợ...chớ khấn trượng..muốn ta đốt cho ngươi một chút an thần hương sao?”

Hắn liếc mắt một cái nhìn gương mặt đỏ bừng như hỏa đang chôn ở trong đám y phục của ta, nhẹ giọng cười. Áo ngoài cũng không khoác liền dịch chuyển thân đi đến đầu giường. Ngón tay thon gài nhẹ nhàng nhặt lấy ít thứ gì bỏ vào trong lư hương.

Một luồng khói sương như ẩn như hiện tràn ngập quần quanh thân mình tinh tế giống như khắc ra từ ngọc. Mái tóc dài đen như mực không biết từ lúc nào xổ ra tùy ý tán ở trên lưng. Thật không ngờ một nam nhân này cũng có lúc gợi cảm thành như vậy...

Không được nhìn xuống, nếu tiếp tục nhìn xuống ta sẽ mất máu mà chết a...

“Yên Nhi!”

Ân? Chịu không nổi a, làm sao lại đột nhiên gọi ta bằng chất giọng khêu gợi như vậy....xem ra máu mũi phun không đủ....nhiều a.

“Yên Nhi bên ngoài lạnh, ta có thể đi vào không...” Thần tiên ca ca ánh mắt hiện tại nhìn ta sao lại khiến người ta thương yêu như vậy .

“Ân” Ta giống như mất hồn đem chân xóc lên một góc.....lại giống như quỷ khiến ta nhẹ nhàng ôm lấy hắn, kia cảm xúc chạm vào làn da tinh tế lạnh lẽo mới làm ta hồi phục lại tinh thần. Ta rốt cuộc đang làm cái gì a...

Ngô...Nhưng mà lúc hồi phục lại thì đã quá muộn, tay hắn đã muốn xâm nhập luôn vào trong vạt áo của ta mà sờ soạng...yên lặng không một tiếng động dấn tại trên lưng ta...hắn..hắn..hắn đang làm gì a...háu sắc..

“Yên nhi....Yên...nhi..” hắn một tiếng một tiếng gọi ta. Ta khép hờ suy nghĩ trầm mê trong tiếng gọi mang đậm vị tình dục của hắn, ngô~~~ chẳng đến khi hắn tìm đến bên môi ta, từng đạo mật ngữ mới hóa thành tiếng động nỉ non . Rồi đột nhiên trên thân chợt lạnh, xiêm y của ta bị hắn nhẹ nhàng rút đi, xong rồi, hôm nay ta chính là một con sơn dương đang đợi người làm thịt. Ta nhắm chặt lại mắt không muốn nhìn tiếp...

“Yên nhi...đừng sợ...có ta ở đây...đừng sợ...” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng khẽ vuốt dọc lưng, nụ hôn ẩm ướt tinh tế dừng ở trên mắt, hơi thở nóng hổi nhẹ phủ bên môi , dừng ở bên tai của ta, hắn nói.: “Tin tưởng ta....”

Ta mở mắt nhìn nam tử ôn nhu đang ở trước mặt này, giống như tiên tử thanh cao cao ngạo nhưng lúc này lại ôn nhu như nước nhìn ta, hắn gọi Ôn Ngọc, của ta Ôn Ngọc. Lúc này trong tâm có một dòng nước ấm gắt gao bao phủ vây quanh ta, ta vươn tay, ở lúc hắn hơi kinh ngạc đem mình dung nhập vào trong lòng của hắn. Lúc này trong lòng của ta mặc niệm :có lẽ ta có thể không cần trở nên giống với Hậu Linh, ta không cần nam sủng, không cần danh hào thiếu cung chủ, nếu có thể ta nghĩ muốn ở trong lòng nam tử này một đời...cả một đời.

Hắn nhẹ nhàng cười, ôn nhu khẽ vuốt mặt ta, nụ hôn nhẹ tựa mưa phùn lại triền miên , trong mắt hắn ta thấy được vẻ mặt như say không thể thoát ra được. Ta rên rỉ cùng hắn dấn vào một chỗ, tay hắn giống như xuân phong nhẹ nhàng lướt qua thân thể ta, nóng quá.....ngực giống như có ngọn lửa thiêu đốt ta không kiên nhẫn cọ vào thân thể hắn : “...Ôn ngọc....ngọc...”

“Yên Nhi...” Hắn cúi đầu hôn ta một chút, từ cổ trượt dài đến bầu ngực nóng bỏng, đầu lưỡi nhẹ nhàng mút lấy nụ hoa sớm nở rộ kia, “ Yên nhi...ngươi...không nên oán ta....” Ta hoảng hốt nhìn đôi con ngươi vừa say mê lại vừa ẩn chứa ba đào mãnh liệt kia, hắn nói cái gì? Ta mê hoặc nhìn hắn, nhưng lại không thể cất tiếng hỏi....đôi môi ẩm ướt kia đã muốn dọc theo thắt lưng hôn xuống phía dưới....Ân

không cần..nơi đó...ân

ta ngửa đầu...siết chặt trong tay tóc đen của hắn, chỉ cảm thấy bản thân đã muốn hòa tan trong sự ôn nhu của hắn...

Trong tiếng rên rỉ của ta hắn chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt như ngọc kia dính vài giọt bạch lộ giống như mặt nước, mặt ta mãnh liệt đỏ bừng...hắn....sao lại gợi cảm như thế chứ...

“Yên nhi...” Hấn nhẹ nhàng tách ra hai chân khẽ vuốt mặt của ta...: “...Yên nhi...răng...chịu đựng một chút...”
Tinh tế khiêu khích hôn duyên môi của ta, đột nhiên thân mình hấn mạnh mẽ đẩy mạnh hướng về phía trước. Ta đang chìm đắm trong sự ôn nhu của hấn lại bị một loại cảm giác đau đớn như bị xé rách, nhưng mà cảm giác đau đớn lại từ từ dịu xuống, hai mắt nhắm lệ nhìn nam tử trên người. Ánh mắt tựa như minh nguyệt dường như đang đắm chìm trên người của ta, ...Hấn...cũng có thích ta sao... híp mắt mông lung nhìn người đang cố nén dục vọng chờ ta thích ứng này thần tiên ca ca...

“....Ngọc....ta yêu ngươi...” Ta nửa người nhẹ nhàng vươn tay chạm vào gương mặt như ngọc của hấn.

Hấn ở phía trên ta, cứ như vậy mà nhìn chăm chú vào ta, trong mắt đã tràn ngập bi thương.

Hấn run run ôm ta, đầu gất gao chôn ở trên vai ta, tóc đen của hấn cùng ta quấn quanh. Một khắc này có loại chất lỏng ấm áp chảy qua, làm ướt bờ vai trần của ta. Nước mắt....ta lặng lẽ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của hấn...

Hấn đang khóc sao ? nhưng gương mặt đầy nước mắt lúc này được ta nâng niu ôm trong tay lại cười đến ấm áp như thế....

Ngọc làm sao vậy....ta không khỏi tự hỏi....

...A....a....a....aaa

Hấn nhẹ nhàng đưa thân thể, bắt đầu nguyên thủy luật động.

Ấn....a....a....ân....a....a... ta cúi đầu thở gấp, hấn chậm rãi tiến vào lại chậm rãi rời khỏi. Một lần một lần ôn nhu cùng ta ma sát, dững đạo nóng bỏng được hấn lấp đầy, ta nhanh nắm chặt lấy sàng đan, vô lực rên rỉ. Từng trận ma sát truyền đến một cổ tê dại, ma lực từng chút phóng thích đi sự nóng rát ở ngực ta, nhưng mà sau một lát nhẹ nhàng khoan khoái qua đi trong ngực càng phát ra nóng rực nặng nề dâng lên...

Hấn cúi đầu, sợi tóc hỗn độn rơi tán loạn trên da thịt trắng như ngà voi....thân hình nóng bỏng dán vào ta...dưới ánh trăng hấn nhô lên thất lưng, ngửa đầu, chiếc cằm xinh đẹp tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một dòng nước ấm phóng thích ở trong cơ thể a....ngô...ân ..a...

Ta nằm sấp ở trên giường, thật lâu không thể bình ổn.

Sàng đan tuyết trắng nhiễm một chút lạc hồng, lại vô cùng bắt mắt như thế.

Tay hấn cẩn thận vuốt ve vết đỏ tựa cánh anh đào trên sàng đan, cúi người chậm rãi nhặt lên quần áo của ta rơi vãi tán lạc trên giường, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng lướt qua xiêm y cùng đồ vật trang sức từng bị hấn cởi bỏ quăng qua một bên ...Hấn nhặt lên phượng huyết thạch nhẹ vòng qua bên hông ta cúi xuống dừng ở giữa hai chân, y phục lụa mỏng bị hấn quấn quanh, tinh tế che đi da thịt còn đỏ ửng của ta, tiếp theo là áo khoác lông cừu. Hấn đang làm cái gì vậy a, quần áo này đó đợi lát nữa ta có thể tự mình mặc vào, như vậy thật cảm thấy không được tự nhiên, ta thoáng giãy dụa, lại bị hấn nhẹ nhàng ôm, “Đừng nhúc nhích...để cho ta...đến..cho dù là một lần cuối cùng.”

Ha ha, đồ ngốc này đang nói cái gì vậy a, chúng ta còn có rất nhiều ngày đâu....ta vô lực không suy nghĩ nữa im lặng nhìn hấn nhẹ nhàng mà làm hết thấy.

Trong phòng tràn ngập mùi huân hương phát ra nồng đậm, làn khói trắng nhẹ dâng lên, nhưng mà hấn bỗng nhiên im lặng khuôn mặt lại có vẻ mờ mịt dị thường, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Rất lâu sau đó

Hấn giống như là hạ quyết tâm , quyết định đứng lên nhẹ nhàng cúi xuống ôm ta đặt ở trên trường, lại đem chân đắp niêm thật kỹ.

“Tế tuyệt công tử !”

Im lặng thật lâu ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm của một người, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. “Hiện tại có phải nên đến phiên ta hay không?”

Căn phòng trống trải, bầu trời đêm tịch mịch, hàn nguyệt thê lương, khói nhẹ lượn lờ...

Ta nằm sấp ở trên giường, hai mắt mở to ..không thể tin nhìn nam tử trước mặt...

Hắn cúi đầu khiến ta không nhìn được nét mặt nhưng lại rõ ràng nghe hắn phun ra hai từ : “...vào đi.”

Dù sao...

Đây chỉ là đùa thôi đúng không?

Đầu óc ta trở nên ngây ngốc, nhìn đôi môi như ngọc kia lạnh lùng lên tiếng gọi người khác vào....

Cửa bị mở ra, một hắc y nhân tinh điêu ngọc mài(*) thân hình thẳng tắp đứng ở trước cửa, trường bào màu đen ôm lấy thân thể cao lớn cường tráng— Nhận Định. (hehe ai đoán Hồ ly sai hết ừi nhá)

(* Tinh điêu ngọc mài :dại khái ý nói thân hình đẹp như được tạo ra từ ngọc á, 1 câu tương đương là đẹp như tranh vẽ ^^ . Nhưng câu này miêu tả về thể hình nhiều hơn. Mấy bé cứ lòi tượng chàng david ra mà tưởng tượng nhá)

“Ồ ngoài cửa trông coi hộ một lát, cung chủ sợ rằng thiếu cung chủ.....một lát nữa... thân thể sẽ xảy ra trạng thái khác lạ.” Nhận Định đứng ở cửa, cặp mắt hẹp dài lạnh như băng trào phúng nhìn người kia bị tóc đen buông xõa che không thấy được vẻ mặt thần tiên ca ca.

Hắn, thật chậm rãi cất bước

Cũng không hề quay đầu nhìn lại mà xoay người bước đi.

Mùi lê hoa lạnh lạnh kia vẫn như cũ bao phủ tràn ngập xung quanh ta, nhưng nam tử kia lại cách ta càng ngày càng xa..... Thân ảnh trắng noãn không ỳ vết trong mắt ta trở nên càng lúc càng mơ hồ...

“Ngọc....” Ta nghĩ muốn vươn tay chạm đến thân ảnh giống như lụa mỏng sẽ lập tức bay đi kia, nhưng cả người chính là vô lực nằm ở trên giường, sao lại thế này....toàn thân....tay chân tê dại một chút khí lực cũng không sử dụng được, trong ngực nóng càng lúc càng mãnh liệt, một luồng nhiệt lưu từ ngực lan tới bụng thật lâu quanh quẩn không tiêu tan...Toàn thân như bị hàng ngàn con kiến đang gặm cắn...thân mình này...rốt cuộc làm sao vậy?

Trong lư hương

Vẫn liên tiếp tỏa ra từng đợt từng đợt khói nhẹ.

Trong tầm mắt mơ hồ phẳng phất nhìn thấy thân ảnh thon dài của nam tử kia cách ta càng ngày càng xa...

Nhận Định chậm rãi đi đến, nhẹ nhàng kéo lên tấm chăn ở trên người của ta...

“Không....Ngọc...Ôn ngọc....Người nói cho ta biết...đây không phải là sự thật...” Ta cúi ở trên giường cố gắng mở to mắt.

Mắt nhìn nam nhân giống như là tiên tử kia đang đưa lưng về phía ta, nhưng lệ đã muốn che mờ hai mắt , không nhìn rõ, thậm chí ngay cả góc áo lụa đang tung bay kia ta cũng không chạm đến được...

Hắn từng nói , Yên Nhi...đừng sợ...có ta ở đây..đừng sợ.

Hắn từng nói, hảo Yên Nhi...ta cùng ngươi...chúng ta cùng nhau...chỉ hai người chúng ta...

Hắn từng nói...Yên Nhi, tin tưởng ta...

Nhận Định từ tốn cúi bả nút thắt y phục, lộ ra thân thể cường tráng, làn da màu mật ong. Cẩn thận cúi người tiến lên, bàn tay to mang theo vết chai chần chờ lướt qua vạt áo trước ngực ta , nhẹ nhàng vươn tay lau đi lệ trên mặt , bên tai mơ màng nghe được tiếng than nhẹ của hắn, ta vội vàng cầm lấy tay hắn, như là người sắp chết đuối gấu gao túm lấy cọc cỏ cứu mạng....nắm chặt tay hắn , : “Nhận Định....giúp ta ngăn hắn lại...cầu ..cầu ngươi...ta có lời muốn hỏi hắn...”

Nhận Định ôm chặt lấy ta, không cho ta giãy dụa, giống như sợ ta hội làm bản thân mình bị thương, khẽch môi từ từ nói ra những lời dập tắt hi vọng của ta : “ Thiếu cung chủ, đã đến lúc này, chẳng lẽ ngươi còn không chịu hiểu sao.”

Đúng vậy, ta không hiểu

Ta không hiểu vì sao một khắc trước hân còn ôn nhu như nước, tại sao giờ phút này lại trở nên lãnh khốc vô tình như vậy. Ta không hiểu chỉ mới ngày hôm qua hân còn nắm chặt tay của ta, nói với ta hân sẽ cùng ta trải qua lễ thành nhân, chỉ hai người chúng ta... Vì sao lúc này lại đem ta đẩy vào tay nam nhân khác, ta không hiểu vì sao hân có thể nói.... “Tin tưởng ta”...lại đồng thời đem niềm tin của ta đập nát... Vì sao?... vì sao lại muốn gạt ta..

“Ôn Ngọc...,không cần đùa với ta được không? Nói cho ta biết người chỉ đang đùa với ta mà thôi...chỉ là đùa thôi...đúng hay không? Chúng ta không chơi nữa . Người nói muốn ta tin tưởng người...ta..ta tin..!” Ta cúi đầu ở trên vai của Nhạn Địch cố gắng ngăn đầu mang theo một tia hi vọng chờ đợi nhìn bóng lưng đang rời đi kia. Tà áo dài như tuyết trắng tung tung bay toán loạn không còn mang theo một chút gì ôn nhu ấm áp. Ánh trăng bàn bạc chiếu vào trên người khiến hân trở nên hư ảo không chân thật.

“...Ít nhất...lần đó ở trên vách núi là thật đúng hay không...?”

Nói cho ta biết, mau nói cho ta biết....bầu trời đầu cánh hoa bay , vách núi, âm thanh đàn cổ cùng tiếng sáo du dương phiêu đảng khắp không gian...giấc mộng kia bỗng nhiên quay về khiến cho người ta trở nên như say như dại cùng đau lòng. Ánh mắt ôn nhu, nơi đình viện cái kia huyết tinh ác mộng cùng lược sát báo thù đêm đó....nói cho ta...ít nhất những điều đó là sự thật...

Hân chậm rãi quay đầu.

Một đôi hân mâu xinh đẹp nhưng rét buốt không hề mang một chút tình cảm nào...hân nói “Thiếu cung chủ , thật xin lỗi. Những thứ đó người đều hãy quên đi .”

Nói như vậy....là giả...giả....hết thấy...đều là giả

Giờ phút này

Gạt người

Ta ôm ngực, luồng nhiệt nóng đến đau đớn thiêu cháy ta, dường như nghe được trong tâm có thứ gì đó đang vỡ nát...tan mất...cũng không thể nhặt trở lại...

“Tế...”

“...tế tuyết...Tế...Tuyết...” ta lạnh lùng cười đến thê lương, trong miệng là một cổ tư vị chua xót.

Bước chân đang rời đi khi nghe ta kêu tên hân nhất thời dừng lại, bàn tay thon dài đang đặt bên mép cửa run nhẹ nhẹ, ngậy người trong chốc lát rồi kiên quyết không chần chờ bước ra, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại....

Trong khoảnh khắc cửa phòng khép lại đó...

Thân ảnh màu trắng cô tịch(*) kia ở trong gió giống như run rẩy,

(*Cô=cô độc, tịch= tịch mịch)

Ta hoảng hốt thất thần trong chốc lát nhìn bờ vai hân run run nức nở, cổ nào buồn cười a...

Tế Tuyết...

Tế Tuyết...Tế Tuyết.....Chỉ có cái tên như vậy lạnh như băng cao ngạo mới xứng với người tựa như thần tiên lạnh nhạt vô tình....Ta nhắm mắt lại không nhìn đến đôi ửng mâu giống như đang tìm tòi quan sát người ta của Nhạn Địch. Một cổ đau đớn khôn xiết bất ngờ ập tới cuốn lấy ta, nguồn nhiệt lưu trong ngực đột nhiên giống như phiên giang hải đảo, đau đớn mạnh mẽ lan tràn toàn thân, trộn lẫn khắp người không phân biệt được đau ngứa cùng tê dại. Ta khó chịu cuộn chặt thân mình.

Đau quá

Đau quá. . . Mẹ. . . Ta muốn về nhà. . .

Ta nức nở

Mông lung nhìn thấy được ánh mắt sâu thẳm của Nhạn Địch trở nên khản trương cùng... lúng túng...Tên giống như khối băng đó thì ra cũng sẽ xuất hiện biểu tình như vậy a.

Trong hoảng hốt, ta bị hấn thật cẩn thận nâng lên. Hạ thân bị kẻ sát gắt gao vào một thân mình nóng rực.

Ta đã trở nên như vậy...Hấn còn muốn làm gì...Ta cố chịu sự đau đớn trong ngực khê mở mắt nhìn về phía hấn, hấn thật cẩn thận lau đi lệ trên mặt ta, thậm chí : “Người không có việc gì...đừng sợ...còn có chúng ta ở đây...sẽ không cho người xảy ra chuyện gì...”

Nghe a, lại là những lời này...giống như đã nghe rất nhiều lần...

Nhưng mà , còn chưa kịp nói lên suy nghĩ, ta vô lực cười , trong ngực nóng lên, một cổ chất lỏng ấm áp mang theo mùi tanh dần tràn ngập trong miệng của ta, ngô~~ cuối cùng là hộc máu sao...

Nhận Định bối rối cẩn thận lau đi tơ máu bên miệng ta, đôi mắt hẹp dài lạnh như băng lúc này lại quay cuồng hỗn loạn các loại cảm xúc....Ta xem không hiểu, cũng không muốn hiểu. Quay đầu bắt giặc tự cười nhạo bản thân, thì ra một người lạnh như băng chỉ cần có tâm, trong mắt cũng có thể toát ra nhiều loại cảm xúc như vậy....Nhưng mà nếu như là Vô tâm dù người có giao trái tim cho hấn thì có thể như thế nào.

Ta chậm rãi nhắm mắt lại. Vô lực run rẩy , trong ngực đau đớn đến không thở được. Đau quá, ta sẽ chết ?, thật muốn cứ như vậy. . “Khanh Yên thiếu chủ tử . ”

Khê mở mắt ra nhìn người đang ôm ta Nhận Định, hấn nâng thân thể của ta lên , thậm chí ngay cả quần áo cũng chưa kịp thoát, hai chân trắng nõn thon dài kia của ta đã bị hấn mở ra, nhẹ nhàng thử thăm dò rồi đem thân mình tiến vào : “Không có việc gì, không đau...không....lập tức sẽ không có việc gì.” Hấn thấp giọng nói,hấn đứng nâng ta tựa lưng vào trên tường, đem hai chân ta vòng ôm chặt hông của hấn, một tay sờ soạng cởi xuống chướng ngại vật rườm rà, rồi lập tức động thân cứ như vậy mà tiến vào trong cơ thể của ta....

Hấn giữ lấy thân thể của ta, đem ta dán tại trên tường, đem nam căn to lớn lần lượt rút ra lại tiến vào, dùng sức luật động, nóng bỏng cuồng nhiệt như lửa. Tựa như con ngựa hoang thoát cớ dây cương ở trong cơ thể ta mà điên cuồng rong ruổi....Chân của ta vô lực bị hấn giữ lấy vòng ở bên hông, từng đợt lại từng đợt ôm ta va chạm vào vách tường. Ta suy yếu rên rỉ, nhìn xuống bên chân Phượng huyết thạch theo sự đóng đưa chuyển động của chúng ta mà va chạm phát ra âm thanh leng keng....đình đang....đình đang.....

“Ân. . . A a a” Hơi thở dồn dập, tiếng thở dốc , tiếng rên rỉ ...

Chất lỏng trắng đục mang nồng đậm vị xạ hương từng chút từ nơi chúng ta ân ái mà chảy ra , ta chặt vật cuộn lại thân mình.

Tựa đầu vào bờ vai cường tráng của Nhận Định , mắt khép hờ nhìn về phía cửa phòng đang hé mở. Ngoài cửa có thể thấp thoáng nhìn thấy thân ảnh màu trắng đang lảo đảo rời đi. Đình đang....đình đang....người nghe thấy sao , Tế Tuyết. Phượng Huyết Thạch mà người tự mình mang vào cho ta hiện tại đang vì luật động của một nam nhân khác mà phát ra âm thanh dễ nghe...Tế Tuyết a....

Cơ bắp rắn chắc, thân thể cường tráng cao lớn, da thịt màu mật ong khô gợt rịn ra từng giọt từng giọt mồ hôi trong suốt.

“Ân. . . A a. . . Nhận định. . . Định. . . Đủ. . . Đủ. . . Không cần. . . A. . .”

19. Q.1 - Chương 19: Hồ Ly Bày Tỏ...

Chỉ còn lại mình ta, đầu vùi vào trong chăn lụa tuyết trắng, khê thở gấp...

Nhận Định đã rời đi, nhưng trên giường vẫn tràn đầy hương vị và hơi ấm của hấn lưu lại.

Lúc này sự nóng rát trong ngực đã giảm bớt không ít, không đến mức đau đớn không chịu nổi như lúc đầu, nhưng mà....ta chậm chạp cố di chuyển thân mình, nhưng cả người vẫn mềm nhũn nằm úp sấp, không có một chút khí lực....Cảm giác này có chút giống với...

“Oành “

Cửa phòng lại một lần nữa bị mở ra...

Không phải chứ, lão thiên gia, người cũng quá độc ác đi! !

Hôm nay chuyện tình đã muốn quá nhiều,

Bị người trong lòng lừa gạt vứt bỏ thương tổn, chưa nói được vài câu đã bị người khác cấp thương....bây giờ lại...người thật tính làm cho ta bị một đám nam sủng của mẫu thân thay phiên nhau luân thương a...

Ta lạnh mắt nhìn về kẻ đang đứng ngoài cửa hơi thở dồn dập — Hồ Ly. Cả gương mặt hân hoan bừng trên tay vẫn còn đang cầm bầu rượu, trên mặt đất là những vệt rượu vưn vãi uồn lượn ướt sũng.

Hắn loạng choạng tiến vào, đem cửa đóng lại. Bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng khê vuốt ve gương mặt ta, cúi đầu lên bờ vai ta đang lộ ra ngoài, áp bờ môi nóng rực lên cổ, thấp giọng nghẹn ngào...

Thật lạnh...

Cả đầu tóc hân ướt sũng, từng sợi tóc tán loạn mang theo mùi rượu nồng nặc rơi trên mặt ta, người kia...lấy rượu gội đầu sao...Ta dùng hết chút sức lực cuối cùng quay đầu sang một bên không nhìn tới hắn. Đột nhiên cảm thấy thật trào phúng, nghĩ đến một câu: [Cuộc sống giống như bị cưỡng bạo, đến thời điểm mà người vô lực phản kháng, vậy liền nằm xuống chậm rãi hưởng thụ đi.]

Một giọt lại một giọt lệ trong suốt

Tí tách tí tách

Rơi xuống trên mặt ta, ta giạt mình lắng nghe âm thanh này...hắn khóc sao?

Người kia luôn cầm cây quạt che miệng, cười đến khuynh quốc khuynh thành –Hoàng Tình. Người luôn mặc hồng y rực rỡ tựa hỏa diễm ôm lấy ta cười đến vô tâm vô phế(*) ..hiện tại lại cúi đầu vào người ,siết chặt vạt áo của ta mà khóc đến tê tâm liệt phế...thật xấu.

(* vô tâm vô phế : có thể hiểu như ko tìm không phổi, =)) ý nói ko có lương tâm a.

Tê tâm liệt phế= gần gần với câu đau đến xé lòng của VN, ai có giải thích rõ hơn thì giúp sis nhé)

“Người vì sao lại thích hắn...hắn là một người như vậy...” Hắn nhìn xuống ta, đôi mắt yêu mị hoặc nhân đang tràn đầy nước mắt trong suốt.

Thích, chính là thích, ta có thể có biện pháp nào...

Hắn cẩn thận hôn lên bờ mi đã sớm khô kiệt nước mắt... “Hắn làm sao có thể đối với người như vậy...làm sao có thể...”

Hồ ly, ta cũng muốn biết, vì sao hắn có thể nhẫn tâm đến như thế...

Từng ngón tay trắng nõn lạnh lẽo của Hoàng Tình gắt gao siết lấy mặt của ta, tiếng khóc dè dặt thì thầm “Người thích hắn đến vậy....vì sao...vì sao không thềm liếc mắt nhìn đến ta ...cho dù chỉ là một lần...”

Hồ ly, ta toàn thân vô lực, ngay cả quay đầu đều thực khó khăn... Ta làm thế nào để nhìn người đây...

Đột nhiên Hoàng Tình giống như là bị kích động ôm lấy ta, ngồi ở trên giường ôm thật chặt giống như là sợ ta chạy mất.

Hắn kề sát vào mặt ta, đôi mắt vì say mà trở nên mông lung mơ màng giống như rượu ngàn năm, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng khiến người say theo hắn “Yên Nhi...vì sao người lần nào cũng khiến nơi này của ta đau đến không thể thở được...” Nét mặt hắn đau đớn, đôi mày nhíu lại, từng đốt ngón tay đang gắt gao nắm lấy ngực áo kia cũng trở nên trong suốt, con bướm nơi khoe mắt bị nước mắt làm nhạt nhòa thành một mảnh màu lam để lộ nốt lệ chí* đỏ sẫm bên trong.

(* lệ chí: nốt ruồi nằm ở vị trí giọt lệ)

Hồ ly, người này như thế này có thể xem là đang bày tỏ sao...

“... Yên nhi... người là... của ta... của ta...” môi hắn mờ mịt tìm kiếm môi của ta, đầu lưỡi linh hoạt mang theo vị rượu say nồng cứ như thế mà tràn vào trong miệng, ta bị hôn đến ngây ngốc. Hắn dường như còn cảm

thấy chưa đủ, bờ môi mềm mại cứ như thể lần theo da thịt một đường trượt xuống dưới. Bắt đầu là nhẹ nhàng mà khe hôn dần dần về sau lại giống như điên cuồng mà cắn mút, đầu ngực ta bị hấn đùa nghịch thân thể cũng trở nên tê dại, hơi thở trở nên dồn dập đứt quãng...

“Yên nhi... không cần lại để ý đến hấn... Hấn đem người đẩy cho chúng ta... Hấn... từ nhỏ đã được cung chủ thu dưỡng nuôi lớn... Chỉ biết nghe lời của nàng... đừng khóc... Không cần lại khóc... Yên nhi... đừng khóc...”

Ta khóc sao...

Rõ ràng biết tất cả chỉ là giả dối,

Vì sao khi nghe được sự thật vẫn là nhịn không được muốn khóc...

Hồ ly, ta có phải thực ngốc hay không

Nguyên lai thân thể huyết tinh báo thù kia chỉ là muốn làm cho ta thương tiếc hấn, đôi mắt ôn nhu như nước kia là muốn cho ta yêu mềm hấn. làm cho ta buông lỏng cảnh giác cử hành lễ thành nhân...

Biết rõ là giả

Vì sao vẫn là trầm luân,

Biết rõ là giả, vì sao lúc này nước mắt ta lại không thể dừng được...

Hoàng tình dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm đi lệ của ta, đôi mắt yêu mị như sao giờ phút này tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc. Da thịt trắng ngần nổi lên màu hồng, từ gáy đến thắt lưng toàn bộ trong ngực đều nhiễm một tầng nhan sắc tình dục. Hấn cúi đầu ngậm lấy quả anh đào trên ngực ta, nhẹ nhàng mà liếm mút gặm cắn “Đừng khóc..yên nhi, đừng khóc...” Một đôi mắt đầy nhu tình mềm mại như say như dại, ta vô lực khẽ thở gấp, đầu ngón tay nắm chặt, móng cắm vào lòng bàn tay...rất đau,

Yên Nhi, rất đau sao, đây là một lần cuối cùng...

Từ nay về sau, ta Khanh Yên sẽ không lại để cho người ta thương tổn lần thứ hai...

Hồ ly ở trên người ta tùy ý đốt hỏa, hấn đầu lưỡi ở đó đánh chuyển,

“Ngô...” Ta nhịn không được rên rỉ,

Hấn nâng đầu, tà tà liếc mắt nhìn cả người đã trở nên đỏ rực của ta, mị thái lan tràn.

Ta rên rỉ suy nghĩ làm sao để bình ổn lại từng đợt khoái ý giống như thủy triều từng đợt đang dâng tràn trong cơ thể, lại phát hiện cả người không có một tí sức lực làm cái gì cũng không được, hai chân trắng nõn thon dài lần nữa bị người mở ra, hấn đưa tay hướng sâu bên trong mà dao động, ôn nhu tham nhập sau đó lại rút trở về. Trong ngực cực nóng giống như nham thạch nóng chảy đốt cháy thần kinh của ta, thật là khó chịu, quá nóng, ta ánh mắt tan rã bất lực gọi “Tình...”

Hấn than nhẹ một tiếng, đem ta đặt ở dưới thân, đỉnh nóng rực để bên mép nụ hoa, thử ma sát sau đó liền đâm thẳng tiến sâu vào bên trong. Lúc này ta chỉ cảm thấy nóng, cảm giác cả thân thể giống như bị đốt cháy...không đủ...vẫn chưa đủ...ta khó chịu dùng hết sức lực toàn thân cố gắng đóng đưa thân thể của chính mình.

“A...” thanh âm tinh khiết vang lên ở bên tai, từng đợt rên rỉ say lòng người.

Hấn đem ta gắt gao ôm vào trong lòng, say lòng người mất hồn luật động đứng lên...

“... A “

“... Ân... A... A...”

Hoàng tình mặc hảo quần áo nghiêng thân mình ngồi ở bên cạnh giường, đôi mắt đã không còn sự mộng lung lờ mờ như say lúc đầu mà trở nên đen bóng giống như minh nguyệt ở trên cao., ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi một thân ẩm ướt mồ hôi của ta, từng sợi tóc đen dính vào mặt.

Ta vô lực gối đầu lên trên đùi hấn, tình dục dần dần lùi đi, chậm rãi khôi phục hô hấp,

Rất lâu sau đó, hần gắt gao nhìn chăm chăm vào ta như là muốn xác nhận một điều gì, híp mắt nhìn kia từng đợt khói nhẹ lượn lơ dăng lên, tay áo đỏ rực dày đặt hoa văn thêu bằng chỉ vàng mạnh mẽ vung lên. Lư hương đang tỏa ra từng đợt khói rơi ngã trên mặt đất âm vang một tiếng, để lộ ra một mảnh tro bụi màu đỏ sậm...

Đỏ sậm... Bụi mạt...

Ta cũng sờ nhìn lư hương đỏ nát kia, chính là nghĩ muốn cười khổ. ...Hồn Diệt hương, ban đầu khi đốt sẽ tỏa ra mùi hương giống như an thần hương, chính là sau khi cháy hết...sẽ lưu lại dấu vết đỏ sậm. Hồn diệt hương không làm tổn thương thân thể mà chỉ làm nữ tử động tình cùng với toàn thân vô lực...

Ta nên sớm phát hiện mới đúng, chỉ có thể trách bản thân đã lún quá sâu.

Tất cả đều được hần tính kế rất hoàn mỹ, ngay cả làm cho ta phản kháng khí lực đều không có, hảo ngoan tâm a...Quên đi, Yên nhi, người còn đang suy nghĩ những thứ này để làm gì

Không phải là ngây ngốc bị người mình thích lừa gạt đùa giỡn thượng sao, coi như bị chó cắn, có cái gì đáng ngại.

Chính là, Ta nhẹ thở dài một hơi, im lặng nhìn hồ ly đang chăm chú quan sát ta, con người mờ mịt mông lung dần dần bình tĩnh lại.

Hồ ly, vì sao. Vì sao lúc trước người ta yêu không phải là người...

20. Q.1 - Chương 20: Ác Cảo

Hồn Diệt hương còn lưu lại trong phòng chậm rãi tán đi. Bốn mắt nhìn nhau. Tri giác tứ chi của ta từ từ khôi phục

Im lặng nằm ở trong lòng hồ ly, nhìn ánh mắt đau thương của hần khiến ta nhớ đến đôi mị nhân khinh vũ phi dương kia, khuôn mặt tươi cười khuynh thành mị nhân

Hồ ly, thực xin lỗi...Tâm bị phá nát thành mảnh nhỏ còn có thể yêu thương sao....Thực xin lỗi, hồ ly. Thực xin lỗi, hiện tại ta không thể cho người điều gì...

Hần nhìn ta vì cố kềm nén mà thân thể run rẩy tựa hồ nhận ra điều gì đó, có thể là cho rằng ta bệnh phát, bàn tay thon dài vội vàng đi vào bên trong lớp áo lót màu trắng, cứ như vậy trắng trợn xoa xoa ngực của ta.

A, hần muốn làm gì? !

“Yên nhi” hần quan tâm chăm chú nhìn vào mắt ta, ưu thương trong mắt kia mềm nhẹ dần tan đi, “Yên nhi...người có chỗ nào không thoải mái sao...Người có phải còn rất đau hay không a....?”

Rất đau? Lúc đầu thì không , nhưng mà bị người sờ qua sờ lại như vậy một hồi, ta thật sự rất muốn nói một tiếng : Con mẹ nó, quả thật rất đau!

Ta nghĩ ta rất muốn cùng lão thiên gia nghiên cứu nghiên cứu một chút, thân mình này là hần sáng tạo ra như thế nào vậy. Vì sao lúc đầu đang hảo hảo, nhưng vừa có một nam nhân chạm vào ta, ngực liền ầm ỉ đau đến không chịu nổi.

Còn có, hồ ly nhà người quan tâm đến ta là tốt, nhưng mà bàn tay nóng hổi kia của người cứ đặt trên ngực ta là vì chuyện gì a....(hồ ly biến thân thành sắc lang chứ gì >_<)

Ta không được tự nhiên lùi đi một chút, vốn định im lặng lùi thân mình dịch ra nhưng mà lại làm kinh động đến hồ ly. Hần dùng đầu ngón tay gạt mở vạt áo chính mình, vạt áo lỏng lẻo mở rộng ra để lộ một khuôn ngực rộng lớn, da thịt tuyết trắng trơn nhẵn , hai quả anh đào đỏ hồng. Hần cầm lấy tay ta tiến tới chạm vào làn da mềm mại lạnh lẽo của hần...ân..không tệ, thật thoải mái...Ách...có chỗ nào không đúng....

Không phải chứ...lão thiên gia...người là đang chinh ta đi.

Đừng nói với ta rằng, mỗi khi ta phát bệnh.Namnhân chỉ cần gọi lên dục hỏa đối phương sờ soạn ta, ngực ta liền đau nhức.

Mà đến lượt ta sờ lại người khác ngực liền không buồn mà tâm cũng không đau, thiệt hay giả vậy....ta đây về sau không phải trở thành một cái dâm ma sắc nữ yêu nghiệt ngàn năm sao ? A a a a a a a a a a a a a a a a

Lão thiên gia,Ta lần đầu xuyên qua, lão nhân ngài chinh ta cũng quá thảm đi...

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, hồ ly liền xoay người đè lên người ta, ta cọ cọ, muốn chui ra lại bị hấn giữ chặt .

“Yên nhi...Nếu như ngươi không muốn bị tinh khí trôi đi hồn phi phách tán hộc máu vong thân như ta nói...liền ngoan ngoãn nằm yên không nên cử động...”

Ta quay đầu hồ nghi nhìn hồ ly, thiệt hay giả vậy. Không phải kiểm tra toàn thân đã tốt rồi sao. Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục như vậy đi tới a, bất quá nhìn biểu tình thật sự nghiêm túc của hấn không giống như đang hù dọa . Ai....ban đầu nằm giữa tầng tầng hoa lệ mỹ nam, vốn suy nghĩ làm thế nào sau này có thể trêu ghẹo đùa giỡn mỹ nam mà vẫn giữ được cái mạng nhỏ, nguyên lai vẫn là không thoát được số mệnh bị làm a....

Khó trách Tế Tuyết hội trăm phương nghìn kế gài bẫy làm cho ta ngoan ngoãn cử hành lễ thành nhân.

Như thế nào lại nghĩ đến hấn...Không nghĩ, không nghĩ từ nay về sau hấn cùng ta sẽ là một người trên trời, một kẻ dưới đất.

Hồ ly dùng sức nắm mắt cá chân đem ta đè dưới thân của hấn, hai tay chống tại ta bên vai, tiến sát lại hơi thở ấm áp từng trận từng trận phả vào trên mặt ta, chiếc cằm tinh tế gương mặt tuấn mỹ nhẹ nhàng cọ vào cổ, tại trên đó thả xuống những nụ hôn nóng bỏng, hấn cúi đầu dọc theo một đường da thịt mà cẩn thận gặm cắn “ Yên nhi...vẫn còn cảm thấy khó chịu sao...đến...ôm ta...”

Thiệt hay giả đây... Ô...Lão thiên gia...Chuyện này rốt cuộc còn phải làm bao nhiêu lần a!

Nhất thời trước mắt tối sầm. Vì thế ta. Thực vô nhân đạo té xỉu.

21. Q.1 - Chương 21: Phồn Hoa Nhất Mộng

Một luồng khí nóng rực như lửa ở trong lòng ngực ta tụ hội không tan, khiến ta cảm giác đau đớn như bị thiêu đốt.

Nóng quá

Một thanh âm mềm mại khe khẽ ở bên tai ta như muốn nói điều gì, nhưng mà cả người đang vô cùng khó chịu, vì thế cái gì cũng không có nghe thấy. Một vật mềm mại lạnh lẽo chạm vào trên môi, đột nhiên một cỗ hơi thở mát lạnh từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy ta, khiến ta cảm thấy thật thoải mái...ô...Dần dần khối nóng rực trong ngực bắt đầu nguôi lại rồi chuyển hóa giống như một luồng nước ấm áp lan tỏa toàn thân....

Khanh nhi

... Của ta khanh nhi.

Là ai đang gọi ta ?

Buồn ngủ quá... Không mở mắt ra được. . . Nhưng mà trực giác lại nói cho ta biết... Người này, đối với ta vô cùng quan trọng...

Rõ ràng thanh âm này ngay tại bên tai

Nhưng mà cả người lại cảm giác nhẹ nhàng bay bổng...bị âm thanh mê người kia dẫn dụ về một phương hướng khác....

Sương mù

Khắp nơi đều là sương mù

Nhàn nhũm khẽ lay động

Sương mù mờ mịt bao phủ trên mặt hồ nhộn nhạo không chịu tan đi.

Giữa không gian mơ hồ đó

Xuất hiện một người nam nhân , tiếng nói ôn hòa say lòng người chậm rãi vang lên, giống như thanh tuyền* rót vào linh hồn , từng giọt từng giọt lắng đọng.

(* thanh tuyền= nước tinh khiết :D ở đây chị nghĩ thanh tuyền là nước suối trong vắt)

Hắn nói, Khanh nhi ____ mau tỉnh dậy, nếu như tiếp tục ngủ thân mình lại cảm lạnh!

Là ai?

Nơi này là chỗ nào...

Sương mù dần mờ nhạt rồi biến mất

Xa xa

Một thân ảnh màu trắng xinh đẹp tuyệt trần dáng vẻ lười nhác nghiêng người ngồi dưới tàng cây. Hắn nói____Khanh nhi , mau dậy đi thôi tiếp tục ngủ sẽ bị cảm lạnh. Nhưng cả người hắn lại khẽ kề sát khiến cho thân ảnh bé nhỏ nằm trong lòng hắn ngủ càng thêm thoải mái, thật cẩn thận cầm lấy một tấm thảm bọc kín người trong lòng, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt cằm, một khúc như hành vân lưu thủy*. Người trong lòng tỉnh dậy xoa xoa đôi mắt, đầu lại cọ cọ vào người hắn giống như đang làm nũng , đôi tay nghịch ngợm còn mò đến, đầu ngón tay lung tung khảy dây đàn, âm thanh thanh thúy giống như tiếng suối róc rách vang lên, cùng tiếng đàn cổ du dương lại trở nên hài hòa như vậy.

Hắn bộ dáng nuông chiều chậm rãi cười nói, Khanh nhi ngủ đủ rồi sao...

Ngẩng đầu...đôi mày giống như Viễn Sơn , ánh mắt sáng trong chứa đầy sự ôn nhu

Chớp mắt cười, khóe mắt là lam điệp chứa đầy yêu mị giống như đang khởi vũ...

Người này

Là...

A

Ta giật mình mở to mắt

Lại nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm yêu mị của Hậu Linh...

“Khanh... Yên nhi... Ngủ đủ rồi sao... Gọi người nhiều tiếng như vậy... Hiện tại mới tỉnh.”

Đôi mắt của nàng như ngọc lưu ly trong suốt lại giống như yên ba đang dạt , ngọc thủ mềm mại trắng mịn như tuyết dịu dàng sờ lên trán của ta, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt.

“... Mơ thấy ác mộng sao ? Xem xem, đầu toát ra đầy mồ hôi...”

Cả người rét lạnh,

Vừa mới mơ thấy một cái gì đó, thật quá dọa người.

Trong mộng người kia hình dáng giống như Tề Tuyết nhưng dường như thần vận(*) lại không hề tương đồng, ánh mắt kia vừa ôn nhu vừa yêu mị...Ân một ánh mắt vô cùng xinh đẹp mà ta chưa từng nhìn thấy, dưới mắt lại còn có một con bướm màu lam giống như hồ ly!?

(*thần vận = phong thái khí chất, ý là nhìn bề ngoài giống nhau nhưng cảm giác tính tình lại hoàn toàn khác nhau, nói chung Tế Tuyết còn thua Hậu Linh cả mấy lever....hahahah... >_<>

Ô

Thật sự là giấc mộng kỳ lạ mà.

Ô

Thật sự là giấc mộng kỳ lạ mà.

Trong lúc hoảng thần, kia mẫu thân nói gì ta cũng đều không nghe thấy chỉ là tùy ý gật gật đầu, chờ đến lúc ta hồi phục lại tinh thần, trong phòng chỉ còn có mỗi một mình Tiểu Bạch hai mắt nhắm nghiền nhìn ta.

“Ô ô ô... Thiếu chủ tử... Ô... Người rốt cục tỉnh.” Đôi mắt hần ngập nước cứ như vậy mà lao vào trong lòng ta, cọ cọ đầu đem nước mắt nước mũi chùi đến trên người đang xích lô của ta.

Xích lô? ! (khóa thân =) cỡi trường)

Má ơi, ta làm sao mà một cái áo cũng không có...

Đẩy ra cái tên Tiểu Bạch giống như bạch tuộc đang bám dính trên người, muốn tìm ở trên giường một thứ gì đó để che đây, lại phát hiện trên hàn ngọc giường này ngoài vài cái hoa văn hình thú, còn lại thứ gì cũng không có. Hắc! Ta tự hỏi giường này đưa đến đây vào lúc nào vậy....

Hôm nay chuyện ngạc nhiên thật sự là rất nhiều, mơ thấy ác mộng không nói, ngay cả người quanh năm suốt tháng không tìm thấy hôm nay cũng xuất hiện, ngay cả cái giường thần kỳ phích lịch vô địch này cũng đã đưa đến đây...Cọ cọ nhiều một chút, lẩn lẩn vài cái...đây là bảo vật a, có thể mỹ dung mỹ dung ING....Đang lẩn lộn rất vui vẻ, liếc mắt thoáng nhìn thấy Tiểu Bạch, cái đầu giống như núi lửa sắp phun củi mặt mang một tấm chăn xấu hổ đưa qua cho ta.

(có nàng nào nói cho sis bí ING là nghĩa gì ko ???)

Hắc! nhìn xem nhìn xem, ta cũng không mắc cỡ, hần xấu hổ làm cái gì a...Này Tiểu bạch không biết trong đầu nhét những thứ gì...(=.= NH nhận xét : YK đúng là ko phải biến thái bình thường....mà là vô địch biến thái)

“Tiểu Bạch...”

“Ân... Chủ tử... Có cái gì phân phó.”

Đem tấm chăn khoác hờ lên người, đang muốn chọc ghẹo đùa giỡn hần một chút thì vang lên vài tiếng gõ cửa, một người ở bên ngoài nhẹ giọng thông báo : “Thiếu cung chủ, Tế Tuyết công tử cầu kiến.”

“Không gặp.” Ngắn gọn đơn giản mà nói.

Vô nghĩa sáng nay mới nằm ác mộng thấy hần, còn gặp thì đêm nay ta cũng không cần ngủ ...

“Chủ tử...” Tiểu Bạch sợ sệt kéo kéo góc chăn của ta,

Từ Tiểu Bạch, nhà người còn kéo, bờ vai đều bị người kéo sắp lộ ra đến nơi.

“Chủ tử... Người vừa mới đáp ứng cung chủ, đồng ý nàng cho người truyền Tế Tuyết công tử tới.” Tiểu Bạch đỏ mặt lúng túng giúp ta đem tấm chăn trùm kín, tay chân bối rối giống như người trúng gió.(chị ko biết trong convert nó ghi vậy T____T)

A, ta có nói a? Lúc ấy Hậu Linh nói gì ta đều không rõ ràng lắm, cả người đều còn đang ngây ngốc đâu. Bất quá ...nếu như đã đồng ý rồi...vậy...

“Cho hần vào đi.” Ta nằm nghiêng đưa lưng về phía cửa lạnh lùng phân phó.

Tiếng bước chân chậm chạp vang lên, càng lúc càng gần.

“Yên... Thiếu... Cung chủ” – thanh âm vẫn là mềm nhẹ như vậy, giọng nói từ tốn không nhanh không chậm chậm rãi cất lên : “ Cung chủ yêu cầu ta đặc chế một ít thuốc mỡ cho ngài đưa lại đây.”

Thuốc mỡ ? Thân thể ta hảo hảo không hư hao sút mẻ cần thuốc mỡ của người làm cái gì . Bất quá , thất lưng hơi di chuyển một chút là đau nhức đau nhức. Mẹ nó , còn không biết tối hôm qua là do ai làm hại.

“Tế Tuyết công tử thỉnh cảm trở về đi, ta không cần.” Tiếp tục đưa lưng về phía hắn, giọng nói không hề mang một chút tình cảm.

“Thiếu chủ tử, cần là để Di nhi thoa cho người đi.” Thanh âm Tiểu Bạch run rẩy, giống như là sắp khóc, “Thân mình của ngài như vậy...cho dù dùng Hàn Ngọc giường trong nhất thời cũng không thể khỏi ngay được a...”

Thân mình ta làm sao vậy ? Vụng trộm đưa đầu tiến vào trong chăn nệm liếc mắt nhìn một cái....Mẹ nó , khắp người là phệ ngân* dày đặc, một khối tụ huyết cùng hôn ngân, cả người đều đầy thương tích a , đúng là miệt mài quá độ miệt mài quá độ....Này này này này...ta muốn chết...thật là mất mặt muốn chết mà...Không biết lúc ấy mẹ kế của ta nhìn thấy mấy dấu vết này, là biểu tình gì....(đau lòng muốn chết chứ gì, tội Hậu Linh wua oa oa oa oa oa ...)

(* phệ ngân= dấu cắn [mấy bé cạp cái tay mạnh 1 cái hum sau để lại mấy vết bầm xanh tím vàng đỏ==)) là phệ ngân á. Mấy vết này bảo đảm là của ku Hồ Ly)

“... Thiếu chủ tử.” Tiểu Bạch vo ve giống như muỗi lại kêu một tiếng.

“Lấy lại đây đi...”

Nghe được ta phân phó,Tiểu Bạch lập tức chạy đi qua, vạt áo một trận bay phấp phới, hắn cũng có chút nóng vội đi. Không phải chỉ là hôn ngân thôi sao, có người còn muốn cố ý lưu giữ dấu vết làm kỷ niệm yêu dấu. Hắn là sợ ta nhìn thấy mà khó chịu sao ? Này...Tiểu Bạch thật là gốc

”... Bất quá” Ta chậm rãi trở mình, nghiêng đầu nhìn cái người từ lúc tiến vào liền đứng yên như vậy không hề phát ra tiếng động nào. “Làm phiền Tế Tuyết công tử đích thân bôi thuốc cho ta.”

(YK trả thù quá độc....cho TT ca tự tay bôi thuốc ấy vết của mấy người kia để lại...độc nhất là phụ nữ mà >__<)

Cổn thổ lông tơ đoản giầy(*), không tiếng động từng bước tiến lại.

(* là giày được dệt bằng lông tơ của thổ thì phải. Sis ko chắc lắm)

Hắn chậm rãi tiến lên,bàn tay thon dài lặng yên không một tiếng động cảm lấy lọ thuốc mỡ trên tay Tiểu Bạch hiện đang ngốc lạng không biết làm sao.

Đôi tay kia trắng nõn xinh đẹp , dưới ánh sáng của ngọn đèn đường như toát ra ánh sáng ấm áp.

Hắn...không mặc lại y phục màu trắng kia mà thay một thân xanh y áo bào , kiểu dáng thật bình thường nhưng cũng khiến ánh tóc lóe lên màu xanh thẫm sáng bóng. Bên hông dùng đai lưng bện bằng chỉ bạc lỏng lẻo cột hờ một chút, khiến cả người càng toát ra vẻ thanh tú thoát tục... Này ôn ngọc nhân đường như làm cho người ta nhìn ngắm thế nào cũng cảm thấy xem không đủ a...

Tiểu Bạch không được tự nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, rồi vội vàng đem thuốc mỡ đưa tới trên tay hắn, cẩn môi, lặng lẽ lui ra ngoài , nhân tiện đem cửa phòng đóng lại.

Ta chống tay vào giường, xoay người nằm sấp. Hắn nhẹ nhàng đem chăn của ta xốc lên một góc, Đường như có tiếng hít không khí rất nhẹ như có như không từ bên miệng hắn phát ra.

Khi ta giương mắt nhìn lại về phía hắn, thì đã thấy hắn đang ngồi ngay ngắn, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, giống như thanh âm vừa nãy kia chỉ là ảo giác.

Tế Tuyết—như thế nào ?Nhìn thấy những vết này đó thực giết mình sao, ta nguyện để cho người nhìn thấy hết.

Một cảm giác lạnh lẽo mang theo mùi hương hạc hà được hắn nhẹ nhàng đổ ra xoa trên lưng của ta , tê tê, lạnh lạnh.Tayhắn mềm nhẹ lại không mất lực đạo, chậm rãi xoa tan vết máu bầm trên lưng ta.

Ta từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng thở dài.

Yên nhi , thì ra buông tha ột người thật sự rất dễ dàng. Đối với hắn, có thể còn có chút mê luyến, nhưng tuyệt đối không phải là ngay thơ yêu lúc ban đầu kia...So với trái tim quá sâu không thể nhìn thấu được tâm ta tựa hồ càng thích vẻ bề ngoài của hắn ...Đây là điều đáng mừng...hay vẫn là thật đáng buồn?

(Ở đây Yên Khanh nói là buông tha(buông tay) chứ không phải là tha thứ nha mấy bé. =)) đừng hỏi sis sao tha thứ ừi vẫn làm mặt lạnh nhé =)) Còn vì sao YK thích bề ngoài của Tế Tuyết thì sau này sẽ bí)

Rất lâu sau đó. Lâu đến nỗi làm cho ta sắp ngủ khi. Hắn nhẹ nhàng nói một tiếng “Người, oán ta sao...”

Hắn nghiêng thân mình, ánh đèn lay động, chiếu vào một nửa gương mặt nhai nhụi sáng bóng của hắn, mà nửa còn lại trong bóng tối lại có vẻ mông lung.

Oán hắn sao? Có yêu mới có hận, có hận mới sinh oán...

“... Không oán.” Ta nhắm mắt lại không hề để ý tới hắn.

Trên lưng ngón tay hơi run rẩy, thuốc mỡ ở trên người ta cảm giác dính dính nhưng mà cũng không thấy hắn tiếp tục xoa... Quay đầu nhìn lại, kia bàn tay gầy gao nắm lại đến tái nhợt , đôi mắt sáng hỗn loạn u oán đau lòng cùng không tha : “ Yên nhi... thực xin lỗi...yên nhi..ta không còn cách nào khác, thực xin lỗi...ta...”

Thì tính sao...Nhưng là. Ta xoay lại thân mình, đưa tay nhẹ nhàng che đi miệng của hắn, đôi mắt cười đến tỏa nắng động lòng người.

“... Không cần nói nữa, dù sao ta cũng không muốn nghe. Ta không oán người, thật sự.”

Ôn ngọc, không, hắn nên gọi người là Tế Tuyết công tử đi. Ta, khanh yên, Sẽ không hận bất luận kẻ nào , cũng sẽ không yêu bất kỳ ai...Từ nay về sau, yêu sẽ chỉ là chính mình.

22. Q.1 - Chương 22: Họa Trục (Bức Tranh)

Nhằm chán đưa tay vuốt ve hoa văn được khắc trên chiếc lư hương bằng vàng, đưa lại gần ngửi một chút, trong phòng dường như vẫn còn tràn ngập mùi lê hoa lành lạnh của người kia lưu lại khi rời đi.

“Tiểu Bạch, người đi đến hộp hương chế được lấy cho ta một ít an thần thảo đến. Đốt một chút bỏ vào trong lư hương, xông xông phòng ở một chút.”

(* Xông, huân : là đốt hương cho thơm phòng á, hương thơm dạng khối , giống như mình đốt trầm ^^ tỏa ra mùi thơm)

Tiểu Bạch bưng được thiện từ cửa bước vào, ánh mắt đảo quanh trong phòng nhìn một cái. Tiểu tử này hẳn lơ ngơ nhìn cái gì a, không phải là đang tìm Tế Tuyết công tử đi...Hừ, còn tưởng rằng ta sẽ lưu người kia ăn cơm trưa sao...Đây ...từ Tiểu Bạch , nhìn vẻ mặt vui vẻ mừng thầm của hắn, thực làm cho người cảm thấy khó chịu...

“Tiểu Bạch... Nghe thấy sao...” Ta ngồi thẳng dậy yếu ớt gọi “ Người đi đến rương của người lấy cho ta một ít an thần thảo đến... “Ta cầm thìa nhẹ nhàng nhấp một ngụm canh. Cười tủm tỉm nhìn tên trước mặt mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc không biết làm sao, mang theo điểm ngạc non nớt Tiểu Bạch mỹ nhân.

“... Chủ tử... Người... làm sao mà biết được trong rương thuốc của Din hi...có an thần thảo...” Ánh mắt kia ngập nước, mang theo một chút sùng bái chớp chớp nhìn ta.

Hắc hắc, chút tiểu ngoạn ý này của người mấy trăm năm trước ta đã sớm dùng qua. Khoảng thời gian lễ thành nhân này , mỗi ngày quần quít lấy Tế Tuyết, nhìn tên Mộc Đầu Nhân(đầu gỗ) kia làm thảo dược, bắt tri bắt giác cũng biết được một chút hiểu biết về dược...Hắc hắc . ta không chỉ biết trong cái hòm dược nhỏ của người có an thần thảo, mà còn có hoàng liên, cây kinh giới tuệ, kim anh căn, đan diện châm....Chắc chắn, đều là một chút hàng hỏa dược a , những ngày này thật đúng là khổ người....Tiểu Bạch...

“Tiểu Bạch, có dược thảo ngẫu nhiên dùng một chút thì tốt, cũng không phải ta không cho người dùng... Nhưng là...” Ta liếc mắt nhìn người kia do xấu hổ mà cúi gầm mặt xuống, chậm rãi mở miệng nói, “Có một chút dược hỏa vẫn là dùng ít thì tốt hơn...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến sắp bốc khói. Chắc chắc, Tiểu Bạch này của chúng ta thật sự là vô cùng đáng yêu a, thật muốn hung hăng mà xoa xoa nắn nắn khuôn mặt của hân.

Lấy ngón tay chọc chọc vào người Tiểu Bạch đang xấu hổ lại có chút ai oán nhìn ta., chỉ vào Hàn Ngọc giường đang nằm trong góc phòng kia hỏi : “Tiểu Bạch, giường này là chuyện gì a ?”

“Chủ tử, thân mình người ...ân ...sau khi người ngắt đi khả dọa Hoàng Tình công tử sợ chết mất, hân suốt đêm đi tìm cung chủ, may là mấy ngày trước cung chủ phái người đến Duyên Giới động đem Hàn Băng giường mang trở về. Ngày đêm vận chuyển cuối cùng đã trở lại, sau đó cung chủ liền ôm người lên ở trên giường, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, tự mình bồi người cả một đêm. Chủ tử, hiện tại thân mình người cảm giác có tốt hơn chút nào không..?”

Ta đã đoán đúng mà, ngủ ngủ thì cảm giác thấy một luồng khí lạnh lạnh đem ta bao phủ từ đầu đến chân, khỏi phải nói là thoải mái biết bao nhiêu, thì ra là do cái giường bảo bối này a....

“Tiểu Bạch, mang đến đây chỉ có cái giường này thôi sao?”

“Chủ tử, tất cả mọi thứ trong Duyên giới động gì đó cung chủ đều sai người mang đến đây, ta thay ngài hảo hảo cất giữ tại hậu viện...”

Từ Tiểu Bạch, tỉnh dậy lâu như vậy bây giờ mới chịu nói với ta, không phải người có tư tưởng muốn nuốt lấy một mình đi...bất quá, nhìn bộ dáng ngây ngốc đáng thương khiến cho người muốn chà đạp quả thật không giống, thôi bỏ qua...

... Bảo bối a... Nương đến gặp các người...

Kim bộ điều(trâm vàng)....hắc bảo thạch(ngọc đen),điều trụ, long bạch ngọc, mã não thạch.... Phát tài a phát tài, chỉ cần sau này một đám các người chọc tức giận. Hắc hắc, ta liền vỗ vỗ mông từ Hậu Yên Cung mà bỏ nhà trốn đi, chỉ cần một chút này tiểu bảo bối cũng có thể làm sống cả đời a...cọ cọ...

Di, giống như thiếu mất cái gì...Bức tranh cũ kia đâu? Thôi bỏ đi, dù sao không đáng giá tiền...

“Không cần đi thông báo, ta vào một chút rồi sẽ đi ra...” Không để ý đến tiểu mỹ nam canh cửa đang ngu ngơ kia, bàn chân ta hướng thẳng trong tấm cung mà chạy tới.

Kỳ thật, ta cũng không biết vì sao trong lòng lại cảm giác như vậy vội vã muốn đi tìm nàng. Nhưng mà ít nhất nàng đã làm cho ta nhiều thứ tốt như vậy...dù sao cũng nên đi nói lời cảm tạ, khi nàng nói muốn đem Duyên Giới động đem đến trong nhà ta còn tưởng rằng nàng đang nói đùa đâu...Không nghĩ tới người nghe vô tình, người nói lại để ý.

Phanh. Môn, cứ như vậy lập tức bị ta đá mở ra vô cùng hoành tráng.

Cổ hương cổ sắc* trong phòng người nào cũng không có, chỉ có một cái giường lớn lụa trắng phiêu phiêu bay, hảo bất mắt a. Kia gió, Nhẹ thổi sa trường... Như ẩn như hiện...

Không phải chứ...Đừng nói với ta, rõ ràng là ban ngày ban mặt mà bọn họ...cũng...Phi lễ chó nhìn... phi lễ chó nhìn... phi lễ chó nhìn... phi lễ chó nhìn... phi lễ chó nhìn...

Choáng váng choáng váng , ngốc ngốc lập tức hướng phía bên ngoài chạy ra, không ngờ liền va vào một bức tường....cái gì vậy,ai lại đứng ở cửa làm cho ta va phải a...A chả lẽ hân cũng tiến vào tìm Hậu ...? Chẳng lẽ là muốn đi vào theo chân bọn họ ngoạn 3P? Oa.....trong não âm một phát giống như nhũn thành tương hồ*, mũi mún chảy máu...

(* tương hồ : keo dán hồ dán màu trắng sền sệt ngày xưa á)

“Phốc xuy “ (tiếng cười) Phốc xuy? !

Ngẩng đầu thì nhìn thấy một đôi mắt thần thái sáng láng nhìn thẳng vào ta: “Yên Nhi, tìm ta có chuyện gì ?”

Di? Nàng không phải đang ở trên giường sao... Làm sao vậy... Len lén liếc mắt nhìn về phía giường lụa mỏng. Nguyên lai trên giường không có một ai....thì ra do ta ...mẹ nó. Không có ai cũng buông xuống sa trường hại ta đoán mò suy nghĩ lung tung, làm mặt đỏ như tôm luộc.

“... Yên nhi... Khuôn mặt nhỏ nhắn làm thế nào lại hồng như vậy a... Đang suy nghĩ cái gì đâu, àn?” Hậu Linh kia một đôi mắt đẹp nhiếp hồn người tiến sát đến mặt của ta, ngón tay xinh đẹp kia còn nâng lên của ta cằm, trộm che miệng bẹo má ta cười đến vui vẻ.

Núi lửa bùng nổ ING...

Nàng còn dựa vào gần ta như vậy sẽ bùng nổ mất...Một nữ nhân bộ dạng yêu mị như vậy còn đùa giỡn thân sinh nữ nhi* , thật quý dị....Ta hiện tại cũng biết được cảm nhận của Tiểu Bạch. Hiện tại kẻ đang bị người khác đùa giỡn lại chính là ta...nhân quả báo ứng a....

(* thân sinh nữ nhi : con gái cho chính mình sinh ra)

“... Đây... Hậu, cảm ơn người đưa tới cho ta mấy thứ này.” “Thích không?” “Àn! Thích “

“Thích là tốt rồi...” Nàng nhìn ta, cười đến đôi mắt nhộn nhạo.

“Đúng rồi, hiện tại thân mình có khỏe không... Ách... Gần nhất có cái gì bất thường... Hiện tượng... Sao?”

Bất thường? Rất tốt a, Trong ngực cũng không còn nóng rát, không buồn cũng không đau. Buổi sáng, thời điểm thức dậy còn có một cổ ấm áp lưu chuyển toàn thân đầu, thật sự rất thư thái... “Không a, chẳng lẽ có cái gì không ổn sao?”

Nàng nhanh khê nhíu lại đôi mày, sau nghi nghe lời của ta nói xong, chậm rãi giãn ra trở lại “Không có việc gì..nếu không có gì thì tốt rồi. Sớm một chút về nghỉ ngơi đi.”

A? Còn nghỉ a... Mới tỉnh ngủ không bao lâu đâu...

Có điều, nhìn thấy nàng quay lưng về phía ta, nghiêng người nhìn về bên ngoài cửa sổ trầm tư. Ta cũng không tiện ở lại, liền lặng lẽ lui ra.

Thật là, nàng hôm nay là lạ như thế nào, Khí sắc* cũng không tốt lắm...(* khí sắc = sắc mặt)

Khoảng khắc khi ta khép cửa lại, vụng trộm liếc mắt ngắm nàng một cái, chỉ thấy nàng vẫn đưa lưng về phía ta người nhìn ra ánh sáng ngoài cửa sổ trong tay cầm bức họa cuộn tròn đang ngắm người...

... Cuộn tranh này nàng lấy ra khi nào...Ồ vàng. Àn... Nhìn rất quen mắt...

23. Q.1 - Chương 23: Sinh Hoạt Tỏa Sự

“Khanh nhi... Người nhìn xem, bức tranh này như thế nào...”

Một nam tử đứng ở trước bàn , tay áo trắng như tuyết lại có một vàng sáng tự nhiên bao phủ trên thân ảnh thanh tú khiến hắn trở nên trong suốt như ngọc, mông lưng giống như một đóa nguyệt hoa giữa sương mù mờ ảo. Xinh đẹp mỹ lệ nhưng lại mang một loại thoát tục xa cách rung động lòng người.

“Phong khí anh hoa lạc, dư phong thượng sinh thích, không trung vô thủy vãng, thiên hữu loạn hoa phi. ..”

(* tạm thời không tìm được dịch thơ. Bạn nào biết giúp mình, chỉ hiểu khái quát ko giải thích rõ dc)

Một nữ nhân dựa vào bên người hắn. Ngón tay tú lệ nhẹ nhàng xoa nắn hai má, “ Bức tranh này dù sao vẫn không tốt nhìn bằng chàng, ..ấm áp mà ôn nhuận như ngọc, ta muốn gọi chàng là Ôn Ngọc...Ôn Ngọc của ta...” Nàng ngẩn đầu nhìn lên nam nhân , phong thần (*điện mạo,khí chất) như ngọc. Ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve khóe mắt của hắn...thật lâu...lúm đồng tiền như mộng cũng khuyếch thành.

Chỉ có điều...

Gương mặt động lòng người kia ...rõ ràng chính là ta....

A

A a a a

Ta đầu tóc bù xù giật mình tỉnh dậy , ngơ ngác ngồi ở trên Hàn Ngọc giường

“Chủ tử , hôm nay mặt trời rất ấm áp. Ngài có muốn Di Nhi đem thụ tháp giúp ngài chuyển ra ngoài nằm phơi nắng một chút hay không?”

(* thụ tháp = ghế dài để ngủ....chắc giống ghế bố bây giờ)

“ ... ”

“Chủ tử?”

“... Thiếu chủ tử...”

“A? Ân...”

Nhàm chán,

Nhàm chán a ..quả thực rất nhàm chán

~~Hôm nay ánh nắng tươi sáng. Nhưng mà ta lại chỉ có thể nằm ườn ra ở trên thụ tháp, ở trong đình mà phơi nắng...trong lòng không biết có bao nhiêu buồn bực....Ai

, vốn định ra ngoài đi dạo, nhưng bọn hần lại nói thân thể ta còn rất yếu...phải tu dưỡng thêm vài ngày...Mấy tên kia mắt nhìn làm sao mà dám bảo thân thể ta yếu đuối. Không phải lúc rời giường không cẩn thận vướng chân vào đệm vấp té một cái thôi sao... (-___-|||) Aii

không nhắc đến nữa, mắt mặt gần chết.

Nhìn đến Tiểu Bạch ngồi trong góc đang bóc vỏ hạt dưa một cách vô cùng hăng hái, đôi tay vốn trắng noãn lại vì bóc vỏ hạt mà trở nên đen thùi....giống như biến thành móng vuốt của ô kê(*gà đen, hay gà ác)...Trước mặt ta là nhân hạt dưa trắng bóng...

Bóc vỏ hạt dưa có cần hăng hái như vậy không?

“Tiểu Bạch...”

“Ân... Chủ tử có gì phân phó”hần vẫn như cũ vui đầu mà bóc vỏ ,

Bỏ nhân hạt dưa vào miệng ta lâu bầu “ Tiểu Bạch, hạt dưa này phải tự mình bóc mới thấy thú vị.... Người toàn lột sẵn cho ta như vậy, không phải là đem nhân sinh lạc thú* của ta cướp đoạt mất sao...” Lắc lắc đầu, hai mắt long lanh ứa lệ mông lung nhìn Tiểu Bạch, tên ngốc kia bị hành động lời nói của ta làm cho hoảng sợ, nhất thời cứng đờ không biết nên làm thế nào cho phải.

(* nhân sinh lạc thú =hiếu nôm na là niềm vui , lạc thú của đời người)

“... Chủ tử.”

“Đến, há mồm ...Ngoan.” Bỏ một chút hạt dưa vào trong miệng hần. “Đừng lúc nào cũng chỉ lo bóc vỏ, nếm thử một chút, chủ tử ta sẽ không phạt ngươi,”

Từ phía xa, một thân ảnh đỏ rực như lửa lay động hướng ta đi tới. ta chưa kịp phát giác thì toàn thân đã bị một khối nặng trĩu mềm mại đè chặt ở trên thụ tháp....

Hồ ly, tên này từ khi nào thì học được dịch chuyển trong nháy mắt...

Muốn cái gì? Muốn hạt dưa sao... trên bàn kia không phải có một mâm tràn đầy sao....chính mình có tay không biết lấy a.

“... Yên nhi” hần chỉ vào Tiểu Bạch đang ngây ngốc đứng ở một bên “ Người đều dứt cho hần ăn, vì sao lại không dứt cho ta a....Tình cũng muốn...”

Vô nghĩa , đó là do người ta bóc, ta ăn đều là sản phẩm lao động cả buổi chiều của người ta đâu...Người cái gì cũng không làm,vì sao muốn ta hầu hạ người a... người mơ tưởng .

“Yên nhi người ta bị bệnh thật sự nghiêm trọng, toàn thân đều không thoải mái, đầu lưỡi thì mềm nhũn mà răng thì cứng ngắt...Yên nhi thật quá ngoan tâm a...”Hần quay đầu đáng thương nhìn ta, chỉ thiếu không lời cái đuôi hồ ly ra mà vậy vậy...

Như thế nào, sinh bệnh sao ,không phải là phát sốt chứ. Ta một tay sờ trán chính mình, tay kia thử nhiệt độ cơ thể hần, bình thường a...đợi chút...không thoải mái...đầu lưỡi thì mềm nhũn mà răng nanh cứng ngắt? Hần không thoải mái chỗ nào chứ... “ Tình nhi, nếu như người ngày nào đó mà đầu lưỡi cứng ngắt mà ranh thì mềm nhũn, lúc đó hãy tới tìm ta đi...” Tức giận trừng mắt nhìn hần, đáp lại là một đôi mắt trong suốt ngập nước “ Yên nhi....người thương ta mà...phải không.”

Ai đau lòng người đồ thói hồ ly, lại còn hại ta lo lắng khổ trương một phen.

“Tình... Người thực thật sự muốn ăn sao?”Ta cắn một nhân hạt dưa cố ý dùng đầu lưỡi liếm liếm, ở trước mặt hần vờn qua một cái ,quả nhiên ánh mắt hần sáng lên như tiểu tặc...

“ ... Vậy...” Ta che miệng cười đến âm hiểm giả dối “ ...bắt chước vài động tác của khỉ xem xem.”

Quả nhiên, sắc mặt hần lập tức thay đổi. Hắc hắc , đem cái tên xem trọng phong thái bề ngoài,so với mạng còn muốn trọng yếu hơn tao hồ ly, bắt hần giả làm khỉ thì thả lấy dao chém chết hần còn nhân từ hơn một chút.

Chỉ chớp mắt sau, hần trốn đi còn nhanh hơn gió....

Một phần ba thời gian nén nhang

Hần phong tư yếu điệu quay lại, bắt quả là cách ta rất xa, xem chừng là sợ ta.

Chỉ thấy hần thật cẩn thận từ tay thị nhân(người hầu) tiếp nhận một cái hộp , từ trong hộp lấy ra một thứ trong sáng như trân châu, ở trước mặt ta giơ ra, cái gì vậy a...Hí mắt vừa thấy...rất muốn ăn nha

Trong bảo hạp là thứ quả trám kì lạ mà ta thích nhất. Ô thứ quả này nghe nói là trân bảo của Phượng Quốc, nhưng mà so với Mã đề một loại trái cây ta đã từng ăn trước khi xuyên qua không khác biệt lắm...Ồ người ta thật thích ăn Mã Đề kia cho nên cũng thực thích ăn loại quả kì lạ này...

Len lén giật nhẹ tay áo của Tiểu Bạch, “A Bạch, loại trái cây đem qua có còn không...ta muốn ăn.”

Tiểu Bạch thì thầm nói “Chủ tử, đó là do Cung Chủ đặc biệt sai người mang đến, sứ giả Phượng Quốc cống tặng cho Cung Chủ chỉ có nhiều đó, toàn bộ đều được mang đến cho người ...”

Không phải chứ...Người ta thực sự rất muốn ăn...

Ta chỉ chỉ vào cái hộp mà thói hồ ly đang giữ nói “Xú tiểu tử kia làm sao còn có, không phải nói toàn bộ trong cung đều đưa đến cho ta ăn hết rồi sao.”

“... Chủ tử.” Tiểu Bạch liếc mắt, dùng ánh mắt như muốn hỏi người không biết thật hay giả vờ nhìn ta một cái sau đó thở dài nói : “Di Nhi là nói toàn bộ trái cây của Phượng quốc hiến tặng cho cung chủ đều đưa đến cho ngài ăn...”

Có gì khác nhau sao?

“... Còn đây là do sứ giả Phượng quốc bản thân tự đem đến tặng riêng cho Hoàng Tình công tử.”

Dựa vào cái gì? !

“... Bởi vì Hoàng Tình chủ tử là thân quan của Phượng quốc.”

Nga, thì ra là như vậy... Cái gì! ! ! Hần? Hần hần hần hần hần ,tên tao hồ ly kia là là... Thần... Quan... ? !

Không giống nha, trong ấn tượng thần quan hấn là phải giữ mình trong sạch,tối thiểu cũng phải giống như Tế Tuyết thanh khiết không nhiễm một hạt bụi...hấn làm sao giống...Ta chịu sự đả kích nghiêm trọng. Thì ra thần quan cũng có thể làm nam sủng a...Này...Phượng quốc tư tưởng cũng thật thoáng...Hậu Linh cũng thật là có bản lĩnh nha...

(Thần quan: là người được giao phụ trách trông coi về tế tự, lễ nghi, cúng tế, thờ phụng của một tôn giáo hoặc giáo phái. Tư tế cũng là một chức quan trong triều đình cổ đại)

Liếc mắt nhìn về phía hấn, tên hồ ly kia đang cầm hộp đầy trái cây nhẹ nhàng mà ngửi ngửi.

Ồi... Thật muốn ăn.

“Yên nhi...”

Hồ ly đứng cách nàng một quãng xa, cười đến khuynh quốc khuynh thành “Yên nhi... Muốn ăn sao...”

Muốn, nhưng mà...

Xem ra, cái tên lòng dạ hẹp hòi kia nhất định sẽ không bỏ qua ta.

Quả nhiên,hấn cười càng thêm sáng lạn, “ Yên Nhi lại đây a...Tình nhi đút cho người ăn...”

Di? Chỉ đơn giản như vậy?

Vì thế, ta liền vẫy vẫy cái đuôi nhỏ chạy đến, lập tức bị tên hồ ly kia gắt gao ôm chặt vào lòng, làm gì vậy a...sợ ta chạy sao?

Môi hấn đưa đến gần , hơi thở ấm áp từ miệng thổi vào bên tai làm ta ngứa ngáy “ Ta dùng miệng uy người a...”

Miệng,

Dùng miệng uy ...

Giấy dựa ING (* đến bây h sis vẫn ko biết ING là gì T___T có cao nhân nào chỉ điểm koooo.)

Hoàng tình ôm ta cười đến vô cùng đắc ý, cực kỳ giống như chồn bắt được gà...

Phi phi phi, ta đang so sánh cái gì a...

Đang cùng hấn chém giết, liếc mắt nhìn thấy một thân ảnh đang ôm đàn, cao ngạo đứng ở cuối ngã rẽ hành lang...Giống như là tuyết lạnh trên núi cao, u lan trong cốc, như vậy cao ngạo, như vậy thê lương....Tế Tuyết...là Tế Tuyết...

Hấn đứng ở đó đã bao lâu, yên lặng nhìn xem chúng ta như vậy...

“Yên nhi...” Hồ ly ôm luôn tay kia của ta, đột nhiên im lặng mà đưa tay qua hông, nhẹ nhàng ôm ta cọ một chút, ta cơ hồ hoảng sợ, giương mắt kinh ngạc nhìn hấn. Hấn ngậm trái cây giữ ở miệng, đem mắt không nhanh không chậm đưa đến gần. Đôi mắt xinh đẹp mang theo sự u oán cùng chờ mong.... Ánh nắng chiều tà vàng rực, diệp ảnh(bóng lá cây) loang lổ rơi trên người chúng ta...

Ta lười nhác ngồi ở trên đùi hồ ly, ôm hấn cùng phơi nắng ấm áp dưới thái dương, nhẹ nhàng liếm toàn bộ trái cây mà hồ ly đang ngậm cùng vành tai tóc mai của hấn...chạm vào nhau.

Ánh mắt của hồ ly như nước hồ mùa xuân, mang theo đám sương mù cùng lấp lánh quang hoa... Mà nam tử tao nhã như hiểu nguyệt thanh phong kia vẫn đứng im lặng tại một góc, có vẻ ủ dột...lạnh lẽo.

24. Q.1 - Chương 24: Sinh Hoạt Tỏa Sự 2

Ban đêm im ắng.

Ta một người tội nghiệp ôm bụng từ trên thụy tháp trong đình viện đi về phòng ngủ.

“Ô...bụng làm sao lại đau như vậy a...Hôm nay ăn hết một hộp trái cây, sẽ không phải là tiêu chảy đi..”

Thấy ẩm ướt, đưa tay ra phía sau hông sờ, một mảnh ướt sũng màu đỏ...

A a a a a a a a a a a a a a a a a a a

Ta nói làm sao mà đau như vậy, nguyên lai là dì cả mẹ* đã đến (nguyệt sự)

Thật thảm , phải trở về thay quần áo, còn phải đem thụy tháp lau đi sạch sẽ. Bằng không nhóm Tiểu Bạch bọn họ thấy được còn không thẹn thùng đến chết...

Di?

Làm sao lại sạch sẽ như vậy a..?

Ta cũng người....

Đột nhiên nhớ tới, cả một buổi chiều....ngồi...ở trên người của Hồ Ly....

Kia hử...

Quên đi, vỗ vỗ đầu, dù sao y phục mà Hồ ly mặc cũng là màu đỏ.

Ha ha chắc chắn là nhìn không ra ,hử là nhìn không ra... ân tuyệt đối là nhìn không ra nhìn không ra ...nhìn không ranhìn không ra... Hử là nhìn không ra đi...

PS: vì thế toàn bộ buổi tối Di Nhi phát hiện Thiếu Cung Chủ nhà hử luôn luôn lăm bắm tự nói một cách kỳ quái... Ngày hôm sau Tiểu Bạch quan tâm đi hỏi thăm chủ tử kết quả không giải được giải thích còn bị tặng thêm một cái cốc đầu...Aiiii,Tiểu Bạch thật sự đáng thương a.

Ô...

Chưa từng phát hiện ra làm nữ nhân lại thật sự bất tiện như vậy

Hôm nay là lần đầu tiên.

Nhớ lại tối hôm qua....

“... Di nhi... Cái kia...” Nhìn tiểu bạch chớp chớp hai mắt đầy hồ nghi, bản thân không kềm được lại tự lùi về sau vài bước. Cực kỳ giống một tiểu dã thú đang tự phòng vệ. Đáng thương oa nhi, haizz nghĩ kỹ một chút quả thực đã lâu ta không có gọi hử Di Nhi như vậy, ngoại trừ một lần gọi rồi ngay trước mặt “Cướp” đi hộp hương chế được bảo bối của hử.

Ho khan một tiếng

“Ách... Di nhi... Người có hay không...” Dừng lại... Nhìn bộ dạng Tiểu Bạch nghiêng tai chăm chú nghe, đột nhiên cảm thấy ghen tại yết hầu. Kỳ thật ta muốn nói Di Nhi ta dì cả mẹ đã đến, chính là nguyệt sự của nữ nhân mỗi tháng một lần. Người có cái kia miếng lót vệ sinh sao(BVS) ta lưu lượng hơn người khác rất nhiều nghĩ muốn cần thêm cánh bảo hộ ...Nhưng mà ...nhìn kia nam hài hai má trắng nõn cùng hầu kết đặc trưng...Ôô nói không nên lời a....bản thân ta như thế nào nguyên bản cũng là nữ thanh niên đến từ thế kỷ hai mươi mốt...như thế nào không biết xấu hổ nói với một tiểu thanh niên đang trong thời kỳ trưởng thành yêu cầu đặc thù này nọ....Ai~~ ngẩn đầu nhìn vào ánh mắt thanh thuần ngập nước của hử...thất bại....Được.! Mao gia gia* đã nói, tự mình động thủ cơ mà áo ấm.

(Mao Trạch Đông,một vị lãnh đạo của TQ)

“Quên đi, Tiểu Bạch... Giúp ta làm tìm một ít vải vóc mềm mại... phải thấm hút nước tốt một chút....”

.....

Chờ đợi

Chính mình ngồi đợi ING

Một nén nhang

Ba nén nhang...

A a a a a ta muốn điên rồi, tốc độ cảm không theo kịp tiến độ aaa. Bên này còn chưa có chuẩn bị cho tốt mà bên kia liên tục rong huyết....Thân thể này là như thế nào so với cơ thể cũ của ta còn khoa trương hơn....Làm ta liên tưởng đến bộ manga tên > a. (Chỗ này sis không rõ lắm nhưng hiểu đại khái là nguyệt kỳ của Khanh Nhi quá nhiều đến nỗi cô ấy so sánh với tên bộ truyện tranh dòng sông đỏ. ^^ (không biết có phải là bộ dòng sông kì bí của yurri ko hen)

Không được, phải tìm viện trợ.

Nhưng mà...ô ô ta đang rơi vào một ổ nam nhân thôi...Phía trước phía sau đều là nam nhân...

Liếc mắt một cái, nhú mi lại nhìn Tiểu Bạch đang đứng một bên nhìn ta kỳ quái. Mếu máo nói : “Tiểu Bạch...ta đến quỳ thủy*...”(Một tên gọi khác của nguyệt sự)

“Giúp ta một chút, các người tìm một ít thứ mà nữ hài tử nơi này thường xuyên dùng đến.”

Gió thổi qua cửa sổ lồng lộng...

Trong phòng im ắng im ắng...

Bốn mắt nhìn nhau...

Người trước mặt lông mi nhú chặt gần như một khối, ngón tay xoay xoay nửa ngày mới rụt rề lên tiếng hỏi : “Chủ tử...thứ mà con gái thường xuyên dùng là cái gì a...còn cái kia...cái gì là quỳ thủy a...”

...(một đàn quạ đen bay ngang kiu quạ quạ quạ...=))

Ô, tay ta run rẩy lợi hại...Đừng nói với ta rằng hắc tử nhỏ là đã vào Hậu Yên Cung lớn lên, đừng nói với ta là ngoại trừ ta hắc tử chưa từng tiếp xúc với nữ nhân nào khác, đừng nói với ta là ta đã gặp phải một cái siêu cấp đơn thuần tiểu xử nam....Ôôô...bất quá nhìn cái bộ dáng bây h của hắc tử mọi chuyện đều có thể lắm a.

Quên đi,TiểuBạchPASSđiệu, Ta cũng không muốn cả đêm dạy giáo dục giới tính cho hắc tử.[PASS :Loại bỏ]

Ách...

Suy nghĩ một chút, Hoàng Tình? Không nên không nên, phỏng chừng hắc tử mà phát hiện ra bộ trang phục hoa lệ kia của hắc tử bị ta “Vấy bẩn” không biết còn ép ta ký cái hiệp ước bán thân gì nữa đâu....Tề Tuyết là được sự, nhưng mà ta không muốn tìm hắc tử. ThiNamhình như cũng là xử nam, hơn nữa cùng ta cũng không phải quá quen thuộc...Nhận Định? Trực tiếp loại không cần suy nghĩ....từ sau cái đêm cùng hắc tử lần trước, ta liền trốn tránh hắc tử, cũng không phải cái gì khác chỉ là cảm thấy không được tự nhiên, đêm đó hắc tử cũng là giúp ta chữa bệnh nên mới được phái đến đi...Sau đó... còn ai nữa? ĐÚNG RỒI...đi tìm nàng, nàng là nữ nhân duy nhất trong cung , ha ha xem ta làm thế nào lại bỏ quên mất nàng .(Haizz hậu linh đáng thương, hiện diện quá mờ nhạt T__T)

Ưỡn ngực, nâng mông . Một đường chạy thẳng đến tẩm cung.

Bên trong im ắng, cửa sổ mở ra, gió nhẹ thổi vào, nhấc lên trang giấy phất phơ rung động. Hé ra tờ giấy Tuyên Thành nhẹ như bay về phía mặt của ta...

Giở ra thì thấy hai hàng tự như rồng bay phượng múa..

“Thâm nhiễm anh hoa sắc ,Hoa y dẫn cự tư ,Tuy nhiên hoa lạc hậu ,Do tự thịnh khai thì ...

Ngô tâm phi nhữ tâm ,Sở cảm lương tương dị ,Nhật mộ quy đồ cùng ,Dự cáo diệc vô lực””

(Đây là lời bài hát Vượt qua thời không trong bộ anime Harukaharu Toki no Naka tên tiếng việt là Miền Bí ẩn. Ôi nhắc Phim này sis lại nhớ bạn Bát Diệp. Hình tượng nam 9 trong lòng sis >_<>

Tựa hồ từng câu từng câu giống như rỉ máu, từng chữ từng chữ chứa đầy sự bất lực cùng đau lòng...Là tình thư viết cho Hậu Linh sao? Nhẹ nhàng đem nó đặt ở nghiêng mực, trong lúc vô ý nhìn đến cách giường lớn không xa trên án thai dường như lộ ra một vật...cái gì vậy...hình dạng đó giống như là một quyển họa trục...

Là bức họa trong Duyên Giới động kia sao

Ta nhẹ nhàng đi đến ,đem nó cẩn thận cầm lên, sờ vào cảm giác bóng loáng, trang giấy đã ố vàng, đúng vậy...cảm giác này chính là bức họa kia. Lấy tay cẩn thận vuốt nhẹ, một cảm giác quen thuộc lan tràn mở ra...một thứ gì đó rất nhanh ở trong đầu ta chợt lóe mà qua, khiến cho người ta không kịp bắt giữ lấy...

Bức họa từng chút hé mở...

Sương mù tràn ngập ven hồ, hai thân ảnh dựa sát vào nhau tạo thành một chiếc bóng lớn đồ dài, một chiếc đàn cổ tùy ý đặt bên cạnh, thân đàn một nửa còn vươn ra ngoài hồ. Ánh trăng phản chiếu trên mặt nước chiếu vào bọn họ giống như tiên như mộng.Nam tử áo trắng kia thư thái thanh tao nhã nhặn, thanh phong như ngọc. Đôi mắt tĩnh lặng mà ôn nhu như nước khóe mắt có vẽ một lam diệp càng tăng thêm nét mị hoặc nhân, trong lòng hắt là một nữ tử , mái tóc mây cài một chiếc mộc trầm, trên trán điểm một cánh hoa mẫu đơn kiều diễm, đồ văn* đồ sẫm đem mị hoặc trong ánh mắt càng tăng thêm như muốn hút lấy hồn người.

(sis có giải thích mấy chương trước ùi hén. Hai anh chị này có sở thích vẽ thứ này thứ nọ trên mặt, hoa văn gọi là đồ văn đó mấy bé)

Trời ạ...Đây là phụ thân cùng mẫu hậu của ta sao? Chỉ là...nam nhân này bề ngoài cực kỳ giống tể tuyệt. Mà nữ nhân tuy rằng đầy nét quyến rũ cùng mị hoặc nhưng rõ ràng không phải Hậu Linh...Ngoái đầu nhìn lại trong gương trên bàn...nữ tử này bộ dáng rõ ràng chính là ta...

Đây là có chuyện gì?

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng bức họa cuộn tròn,cảm giác rất quen thuộc, ngực giống như bị ai đè chặt, đau đến không thở được...

Trong nháy mắt rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu của ta

“Khanh nhi... Người xem tranh này như thế nào...”

” “Phong khởi anh hoa lạc, dư phong thượng sinh thích, không trung vô thủy vãng, thiên hữu loạn hoa phi. . .”

“Khanh nhi, mau thức dậy nếu nằm nữa thân mình hội cảm lạnh...”

“Khanh nhi, ngủ đủ rồi sao...”

Ồ...

Trước mắt là muôn vàn hình ảnh, từng chút từng chút ngất quảng hiện lên trước mắt ta, ngực đau quá, như là bị xé mở ra rồi lại đem vài thứ gì đó nhét vào....Một cỗ bi thương không hiểu được truyền đến, đau lòng cùng chua xót từng trận trận đau đớn hỗn loạn như muốn gắt gao xé nát ngực ta. Cảm giác vô lực cuộn lại thân thể tựa vào đầu giường, chất lỏng mặn đắng cứ như thế chảy vào trong miệng...

Đây là trí nhớ của thân thể này sao...tại sao lại sầu não như vậy...đau đến tê tâm liệt phế...

Đưa mắt nhìn đến bức họa rơi xuống ở đầu giường. Trong ngực lại có một trận co rúm đau đớn không hiểu truyền đến...ô...nhanh đem nó cuộn lại, bằng không năng sớm hay muộn cũng vì đau mà chết...

Cẩn thận đem bức họa cuộn lại thả về chỗ cũ, ngơ ngác ngồi ở bên chiếc bàn làm bằng ngọc thạch...trong lòng lại rối loạn như tơ.

Cửa bị đẩy ra.

Hậu Linh khi nhìn đến ta đang miễn cưỡng gục vào trên bàn không còn một chút sinh khí tựa hồ ngất người. Trong đôi mắt lại phát ra một chút vui sướng nào đó “Yên Nhi” nàng chậm rãi đi đến, ngón tay trắng nõn như bạch ngọc không nhanh không chậm đem một ly trà đưa tới “..Đã trễ thế này, Yên Nhi như thế nào lại chạy đến chỗ này xem ta.”

Lơ đãng ừ một tiếng, gương mặt nhìn vào mắt nàng. Đôi mắt như một chiếc đầm thanh tuyền ba quang nhộn nhạo, trong phút chốc như câu hoặc lòng người...Ồôô...không việc gì mà cũng phóng điện làm chi a...vội vàng cúi đầu cầm chén ngọc nhắm một ngụm. Hồ, vừa mới gặp kích thích hiện tại lại bị nàng nhìn chăm chú khiến lạnh cả người.

... Này trà thơm quá a... hương vị cam thuần tràn ngập đầu lưỡi của ta, bên cạnh đó còn thêm một hương hoa lan trong suốt thấm sâu vào vị giác. Nhìn ta khép hờ mắt bộ dáng hưởng thụ, trong mắt Hậu Linh là tràn đầy sủng nịch “ Hảo uống sao...Đây là trà mà trước kia ngươi thích uống nhất, ta hôm nay mới tìm ra được. Vốn định sai người đưa đi qua..không nghĩ đến chính ngươi liền chạy tới. Đúng rồi , Yên Nhi tới là có chuyện gì sao?”

Đúng rồi đúng rồi, nói chính sự, vừa gặp thứ chính mình yêu thích liền hưng phấn đến quên mất mọi thứ đầu...đợi chút...trước kia thích? Ta không phải vẫn luôn hôn mê sao...Đang suy nghĩ bụng đột nhiên lại truyền đến một cơn đau quặn, má ơi, nói chính sự nói chính sự.

“Hậu , ngươi có cái gì đó để dùng không, ta đến quỳ thủy.” A một hơi ngấn gọn để hiểu sạch sẽ lưu loát, vẫn là cùng nữ giới với nhau truyền đạt dễ dàng hơn nha.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy dung nhan như bạch ngọc của nàng hơi hơi đổi sắc, di? Nàng đỏ mặt để làm chi a...

“ ... Yên nhi, chỗ ta cũng không có những thứ đó...ngày mai cho người mang đến cho ngươi được chứ.”

A? không phải chứ, tục ngữ nói không cần quản nó là mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần bắt được chuột đều là mèo...Của ta mẫu thân nha, hiện tại có cái gì thì cấp thứ đó đi, nếu không ngày mai thức dậy trên giường là một bãi huyết tinh....giống như hiện trường giết hại nạn nhân ...nơi ta ở đều là một ít tiểu hài tử vị thành niên, sớm như vậy mà đã tiến hành giáo dục giới tính, hình như có điểm không quá nhân đạo. (hix đến choáng với đầu óc của chị này, tác giả BT quá aaaa)

“ ... Ta này... cũng không có sẵn những thứ đó.”

A? A? vậy tháng này của ngươi qua, dùng xong rồi?

“ ... Ta từ sau khi sinh ngươi, đã không dùng...”

Tình thiên phích lịch*! ! ! ! ! (tạm hiểu là sét đánh giữa trời quang, hay sét đánh ngang tai đi =))

Bệnh như thế nặng hay nhẹ....Nàng như thế nào không tìm người đến nhìn xem một cái a....còn còn miệt mài như vậy...Tuổi còn trẻ mà thân mình làm hỏng rồi thì làm sao...Vẫn là nói...chẳng lẽ luyện cái kia cái quỷ gì âm dương thuật là có thể tránh ối tháng một lần cái kia a....

Oa... Nếu thật sự như vậy ta đây cũng muốn tìm người đến luyện luyện...

Đúng rồi, gần đây không nhìn thấy nàng cùng nhóm nam sủng ở cùng một chỗ...Hồ ly hầu như mỗi ngày đều chạy đến làm phiền ta. Nhận Định lúc trước không rời nàng một bước hiện giờ cũng không thấy...Chẳng lẽ sau lễ thành nhân lần trước nàng liền tính đem bọn họ tất cả đánh nhập lãnh cung hoặc là...ách đưa cho ta?

“Hậu...cái kia...thành nhân....Như thế nào không nhìn thấy ngươi cùng bọn họ...Có phải hay không do ta...bọn họ...ngươi...” Ai nha, ta đang nói cái gì a. điều này làm sao có thể nói ra, chẳng lẽ làm cho ta hỏi nàng vì sao không cùng nhóm nam sủng làm cái chuyện kia, còn hay không có phải thấy bọn họ cùng ta ngươi sẽ không còn muốn bọn họ liền đem bọn họ cho ta sau đó chính mình tìm thêm vài người khác. Nếu như là vậy trăm ngàn lần không cần a. ta mới không giống ngươi cùng bọn họ cùng nhau cái kia(điên đầu lun)

Giảo ngón tay. Ta học Tiểu Bạch vắt bánh quai chèo oa ING (ý chỉ là chỉ vặn vẹo hai bàn tay á...)

Một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa vuốt mặt ta “ ...Đừng nghĩ lung tung, không có chuyện gì...Yên Nhi, nếu thân thể của ngươi đã muốn từ từ tốt lên, ta cũng không cần phải tiếp tục dùng thứ thuật âm dương kia nữa...”

Trợn mắt há hốc mồm, nàng, nàng vừa vừa mới nói cái gì...

Đang muốn hỏi rõ ràng,kết quả nàng dùng một loại biểu tình quên đi, có nói với ngươi ngươi cũng không hiểu, liền như vậy hoa hoa lệ lệ đem ta thỉnh ra cửa.

Ô...

Không có lương tâm a, không nói thì thôi, trang phục và đạo cụ ngươi còn chưa có cho ta mà....Vì thế

Ta ở trước mắt bao người lại ngẩng đầu ưỡn ngực, nâng mông, lắc mông một đường tiểu bước chạy về phòng.

Khấu khấu khấu. Thanh thúy tiếng đập cửa

“Thiếu cung chủ... Đây là cung chủ phái chúng tiểu nhân ra roi thúc ngựa vận chuyển hồi cung... Thỉnh thiếu cung chủ tiếp nhận...”

Tiếp theo là từng đạo thanh âm vang dội “Thiên tà miên bạch mười cuộn” “Ti trừ tuyết bạch điểm mười hai xấp “

“Nam quốc tin hung bố mười sáu cuộn “

“ ... ”

Ô... xấu hổ chết mất... Lúc này trong cung ai cũng đều biết cô nương ta tới kỳ sinh lý...Hậu Linh có cần thiết phải giống trống khua chiêng như vậy sao? Không phải nói ngày mai mới có a...Còn có còn có.....người cái tên đang đọc kia, mới vừa ăn bữa tối sao, có cần dùng hết sức để la lớn như vậy không...chán ghét aaa

Ôm gối ngọc nằm ở tháp ngủ thượng u oán nhìn hàn ngọc giường để ở trong phòng, ôô hôm nay không thể ngủ ở giường bằng mỹ dung giường ...

Cuộn mình vào chăn....thật chán aaa. Một ngày không mấy an tĩnh tiếp tục bình an trôi qua.

25. Q.1 - Chương 25: Đạo Chợ

“Thiếu chủ tử...” Tiểu Bạch vẻ mặt buồn bực nhẹ dựa vào đầu gối của ta, cọ cọ một chút, Tiểu Bạch này không biết từ khi nào thì bắt đầu thích làm nũng với ta “...Thi Nam công tử tháng sau sẽ hồi Kiền Quốc, chủ tử....người đem ngài ấy lưu lại có được không...”

Nhẹ nhàng nâng lên cằm của hắn, ánh mắt hồng hồng ướt át, aiii~~ Tiểu Bạch dường như vô cùng thích Thi Nam hoàng tử của hắn, chẳng lẽ tính hướng của tiểu tử này có vấn đề?...Nâng cằm hắn dậy xem xét trái phải...Ân , đủ làm rung động lòng người, dung nhan kiều diễm ướt át, hảo hảo bồi dưỡng cho tốt sẽ là cái tiểu thụ vạn năm khó gặp...(hix khúc này chém bừa)

Về phần Thi Namsao...Từ tiệc tối thành nhân lần đó về sau vẫn chưa gặp qua hắn, dường như lúc đó hắn cũng thuộc nhóm người làm lễ thành nhân với ta, nhưng mà không biết vì sao đêm đó lại không thấy, chẳng lẽ hắn cũng đối nữ nhân không hứng thú?

“... Chủ tử?”

“Ân? Tiểu Bạch, người muốn đi nếu như ta ngăn lại hình như không có đạo lý cho lắm, chỉ là...” Trong đầu hiện lên dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của người kia, lại đưa mắt nhìn về Tiểu Bạch một bộ dáng vừa vội lại vừa thẹn thùng...Ân! Có gian tình! Có lẽ trước tiên nên đi gặp mặt tên kia một lần cũng không sai. “ ..bắt quá trước khi hắn đi chúng ta phải sang nhìn một chút xem có việc gì giúp được ...như vậy Tiểu Bạch chúng ta đi!” Đi gặp Thi Nam công tử mà người thăm mền đi.

“Thi nam công tử “

“Khanh Yên thiếu cung chủ... Sao người lại tới đây” hắn đứng ở trong đình viện , ánh mắt toát ra những tia vui sướng.

Ha ha, còn không phải là bởi Tiểu Bạch đến gặp tình lang sao. Vụng trộm liếc mắt một cái , nhìn Tiểu Bạch ở phía sau vẻ mặt hưng phấn nhìn chúng ta, chắc chắn, Tiểu Bạch a Tiểu Bạch , thấy Thi Nam công tử có cần thiết phải hưng phấn đến thế không , ánh mắt phóng điện cứ như là trạm cao áp vậy.

“Thi nam công tử tháng sau phải rời đi ? Vì sao không ở lại thêm vài ngày?”

“... Chính là trong cung đưa tín lại đây, nói hoàng huynh sắp đăng cơ, bảo ta phải mau chóng quay về. Hắn giương mắt nhìn ta, một dải tóc đen tùy ý buông thả hai bên đầu vai, một thân tử y* thêu kim hoa toát lên phong vận quý khí khó tả bằng lời.

(* tử y thêu kim hoa : Áo tím thêu hoa văn bằng chỉ vàng ^^)

A? Vụng trộm liếc ánh mắt Tiểu Bạch đang khấn trương nhìn ta, nhẹ thở dài nói: “Như vậy a, Hậu Yên Cung sau này sẽ rất nhàm chán, người ta quen biết vốn không nhiều, nếu như người cũng đi rồi, không biết còn ai đi theo ta giết thời gian...” Nói như vậy cũng không sai, người đi rồi vậy kế hoạch đào tạo tiểu thụ vạn năm của ta ai đến hoàn thành a, như vậy không phải là nhàm chán đến chết sao.

Nghe như vậy, ánh mắt bình thường vẫn dịu ngoan như nai của ThiNamkia bỗng lóe ra ánh sáng lấp lánh như ngọc lưu ly, “ Người đầu, mau dâng trà.”Sau đó khẽ cười nhìn ta nói “Những lời này của yên nhi khiến ta thật cao hứng đầu..”

Người hầu từ bên trong cẩn thận mang ra bốn chén nhỏ bằng bạch ngọc. Trong không khí lan tỏa mùi hương ngọt ngào, đây là cái gì? Thơm quá a.

ThiNamđứng dậy, tự tay mình bưng lên một ly đưa cho ta, đáng vẻ toát ra sự cao quý khó tả : “Đây là mật trà do ta sai người mang tới từ Kiền quốc.” Sau đó đối với người luôn đứng phía sau ánh mắt như đèn pha nhìn chúng ta, “Di nhi người cũng ném thử , có lẽ người chưa từng uống qua đi.”

A a a a a, tin tức giật gân a, hai người bọn họ rất quen thuộc sao?

Lúc đón lấy ly trà tay Tiểu Bạch run rẩy dữ dội...Thê thảm không nở nhìn, Ô làm chủ tử là ta mất hết thể diện.

“Yên Nhi... Người nói người gần đây rất nhàm chán... Cũng không đi chơi sao?”

“Đúng vậy... Ta rất muốn đi ra ngoài, nhưng mà bọn hắn ngay cả cửa cũng chưa cho ta bước qua...”

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, ngẩng đầu ôn nhã cười “ Vừa hay buổi chiều muốn đi mua thêm vài thứ, không biết Yên Nhi có muốn đi hỗ trợ, cùng nhau lựa chọn vài thứ hay không?”

Thật hay giả? Ta có thể đi ra ngoài? !

“Về phần... Hậu Linh bên kia ta sẽ đến nói với nàng.” Hắn nói xong gờ quạt cười đến ngọc diện xuân phong.

A

... Hảo một cái cẩn thận tỉ mỉ tâm .Tương lai nhất định là một tiểu công ôn nhu. (^^)

A a a a ” ThiNamkhông phải người nói buổi chiều đi giúp người dạo chợ mua này nọ sao?” Nhìn đến hai thân ảnh cao ngất đang đứng cạnh xe ngựa, đột nhiên có một loại xúc động muốn bỏ chạy lấy người...Tế Tuyết cùng Nhạ Định làm gì mà đứng ở đây....

“Nhạ Định là vì lo lắng cho an toàn của chúng ta mà cố ý đi theo...về phần Tế Tuyết, là do ta mời hắn cùng nhau đi.”

Thật không, đường xá xa xôi hẳn là nên chuẩn bị một ít dược liệu cùng kim châm để phòng ngừa, hẳn gọi Tế Tuyết đi cùng chắc vì là chuyện này đi.

Tuy có chút không tình nguyện, nhưng bất quá vẫn là leo lên xe.

Bên trong xe hết sức hoa lệ, màn gấm sần phủ lụa, bên tai còn truyền đến một trận leng keng của lục lạc.

Ta có chút không được tự nhiên ngồi ở trong xe, bên trái là Thi Nam , bên phải là Nhạ Định, Tế Tuyết tĩnh lặng không nói không động ngồi đối diện phía trước. Ta cúi đầu, xe hơi rung động , nhìn chăm chăm một cách ngây ngốc vào đôi giày màu trắng không nhiễm hạt bụi của người kia....nếu như không có buổi tối kia...có lẽ chúng ta đã không trở nên như thế này.

Ngẩng đầu nhìn hẳn...cả người giống như rơi vào một hồ nước sâu thăm...tĩnh lặng mà ôn nhu, ta rất muốn hiểu được những gì trong đôi mắt đó...thì hẳn đột ngột quay mặt đi...trên mặt thần nhiên không còn chút dấu vết.

Người này là như thế nào a, còn hơn cả vua đổi mặt trong Xuyên Kịch...Nhằm chán đưa mắt nhìn xung quanh xe lại phát hiện ThiNam cùng Nhạ Địch đang chăm chú nhìn ta, làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao...

Im lặng lòi cái gương nhỏ ra

Soi soi một chút

Vẫn bình thường a, thoáng liếc nhìn ThiNam vẫn đang chăm chú nhìn ta, đột nhiên muốn bắt chước mấy tiểu cô nương cổ đại trong TV, lấy gương che mặt thẹn thùng cười...(=.=|||)

Nụ cười tươi như tranh vẽ lại giống như khói như sương.... Hoảng thần ING...

Quay đầu nhìn lại thêm lần nữa, ThiNam đã quay đầu sau nơi khác, tuần diện như ngọc hơi hơi đỏ lên. Mà tên Nhạ Địch kia mâu ứng sắt bén mang theo ý cười nhìn ta rồi lại như suy nghĩ gì đó chuyển hướng sang Tế Tuyết.

Không khí này...thật quý dị a

Hắn sẽ không nghĩ rằng ta cùng Tế Tuyết còn có chân mèo chân chó gì đó đi. (ý là tưởng ảnh chỉ có gian tình ...)

Một tiếng xuy thanh thúy vang lên.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, nhưng là ta bất ngờ không kịp phòng nhào đầu té về phía trước, cả người liền ngã vào một cái ôm ấm áp. Trong khoảnh khắc hương Lê hoa ưu nhã ngập tràn bao phủ, một đôi bàn tay thon dài mềm nhẹ giúp đỡ, phần da thịt ngoài tay áo bị chạm vào truyền đến một cảm giác lạnh lẽo. Ta theo bản năng rụt lui lại thân mình, nhưng đôi tay đang giữ ta kia đột nhiên tăng thêm vài phần lực đạo khiến ta không thể thoát. Giật mình đưa mắt nhìn lên vị nam tử như thần tiên thoát tục kia, hấn vội tránh né ánh mắt rồi từ từ buông lỏng tay ra...

... Thật không biết Tiểu Bạch bên ngoài điều khiển xe như thế nào nữa, ta lẩm bẩm tự nói rồi sau đó vô cùng tự nhiên trước sự kinh ngạc của ba đôi mắt mà phui phui mông nhảy xuống xe ngựa

Chợ cổ đại thực thật sự rất náo nhiệt

Trước kia, quãng thời gian khi ta còn làm khát cái(ăn xin) chỉ có thể nhìn mà không có tiền để mua. Về sau được lên làm Thiếu Cung Chủ tụy nói có tiền nhưng lại không được cho ra bên ngoài để dạo phố....Hiện tại phía sai được ba vị thần tài chống lưng cùng với một tiểu người hầu tuyệt sắc, có thể nói cảm giác là vô cùng thống khoái.

Woa woaa, tảo tử cao(bánh táo)woa xiếc tạp kỹ...woa woaa là chợ cổ đại hàng thật giá thật chứ không phải nhìn qua trên tivi nha...ô ô nhìn thấy các người thật tốt quá...cảm giác vô cùng chân thật nha...ta không để ý hình tượng dùng tay áo đưa vào bên trong mạng che mặt mà lau nước mắt.

Đúng vậy, từ lúc bản đại tiểu thư từ trong xe ngựa đi ra thì ngay lập tức bị tên ThiNam công tử cùng tay sai của hắn Tiểu Bạch nửa dụ dỗ nửa cưỡng ép buộc ta đội mạng che. Tuy nói trong lòng không muốn lắm nhưng vẫn phải tránh mang đến cho bọn hắn phiền toái không cần thiết, dù nói như thế nào đi nữa thì Hậu Yên Cung vẫn luôn được rất nhiều người chú ý đến...thêm một cái phiền toái thì vẫn không bằng bớt đi một cái...

Hồi tưởng ING

“Không muốn ,không muốn, không muốn, không muốn, ta không muốn mang “

“Yên Nhi ngoan... Người như vậy đi ra ngoài rất dễ gây sự chú ý dẫn đến rắc rối không cần thiết...”

“Không phải chỉ lộ mặt thôi sao, cũng không phải viết tên trên mặt, đâu ai biết ta, sợ cái gì chứ” Ta ra vẻ cương quyết không cần bàn nữa.

“...” Ba người vẽ mặt quái dị cứng ngắc

“Chủ tử...” Bên ngoài xe mọi người im lặng nghe Tiểu Bạch khuyên nhủ.

“Thiếu cung chủ, hiện nay các quốc gia đều phái các thế lực theo dõi Hậu Yên Cung, ngấm hướng Cung Chủ thiếu Cung Chủ sơ hở mà xuống tay, Ngài nếu như không muốn mang vạ chúng ta đành phải quay trở về.” Một cái thanh âm lạnh lùng cất lên.

“...” Vừa rồi một cái hùng hùng hổ hổ cô nương phút chốc xiu xuống, biến thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn người ta bái bô.

“Yên Nhi như thế nào mà không chịu mang đâu, nàng chính là muốn trêu đùa chúng ta một chút, muốn cho chúng ta thay nàng mang vào mà thôi.” Vạt áo màu tím thêu chỉ vàng loáng qua trước mặt, một đôi tay thon dài cầm lấy sa mạn mềm mại nhẹ nhàng mà che khuất đi dung nhan khuynh thành của cô gái, mặt ngọc kia đương hé ra nụ cười rạng ngời như gió xuân.

“Nhưng mà vì sao lúc ra khỏi cửa không để cho Tế Tuyết mang bì diện cụ(* mặt nạ da người) cho ta a”, ánh mắt long lanh như sương khói thấp thoáng như ẩn như hiện dưới lớp sa mạn, đôi môi như cánh sen vì ủy khuất khẽ chu lên thoát nhìn khiến người vô cùng thương yêu.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về hướng nam tử áo trắng.

“Không được” luôn đứng một bên im lặng không tiếng động nam tử hé môi chậm rãi nói “Dịch dung, bì diện cụ có một lớp được tính, đối với làn da sẽ có tổn thương...”

Yên lặng. Vô cùng yên lặng

Mặt khác hai nam tử tuyết sắc kia đang rơi vào trong sự trầm tư: hảo tiểu tử này bình thường dịch dung cho hai chúng ta đều không thấy nói qua chuyện này...khi trở về hảo hảo cùng hắn tính sổ...

26. Q.1 - Chương 26: Đạo Chợ 2

Đưa tay túm lấy sa mạn đang phát phới, gương mặt nhỏ nhắn bưng bưng phần chấn tò mò quan sát khắp chợ đang phi thường náo nhiệt.... vô cùng náo nhiệt a...

Từ đầu đến cuối đường hàng trăm con mắt đều đồng loạt nhìn về phía chúng ta, ghen tị có hâm mộ có...thậm chí do dự, nghi hoặc mọi thứ đều có....Có chút buồn bực nhìn nhóm bốn vị mỹ nam tuyết sắc đang theo sát ở phía sau, thật sự là vô cùng khó chịu...Vì lẽ gì chỉ có mình ta phải mang cái mặt nạ này a. Rõ ràng bọn họ so với ta càng gây chú ý...thật không công bằng, ta còn phải chịu đủ ánh mắt ghen tị ác độc của nhóm nữ nhân, cùng ánh mắt tò mò tìm tòi của nam nhân...

Quên đi, muốn nhìn liền nhìn,ta cũng không mất miếng thị nào.

Oa! ! ! đây không phải là hình nhân bằng đường trong truyền thuyết sao...Chẳng lẽ ở thời đại không rõ này cũng có những thứ đồ chơi tương đồng với thế giới của ta? Về mặt tỏa sáng nhìn đôi tay người bán hàng đang thoăn thoắt tạo nên những nhân vật từ chiếc kẹo đường, tảo tử cao, lệ chi lộ(chắc kẹo dẻo hương vải quá >_<). nhìn=“” chiếc=“” mặt=“” nạ=“” tạo=“” ra=“” bằng=“” đường...người=“” ta=“” thật=“” muốn=“” có=“” được=“” nha...tiểu=“” bạch=“” nhìn=“” ánh=“” mắt=“” chớp=“” chớp=“” ngập=“” nước=“” cùng=“” vẽ=“” mặt=“” mong=“” chờ=“” của=“” ta=“” ẩn=“” đằng=“” sau=“” lựa=“” mỏng=“” lập=“” tức=“” phì=“” cười=“” đưa=“” tay=“” vào=“” áo=“” muốn=“” lấy=“”>

Ách... Tiểu Bạch hay vẫn là thôi đi. Chúng ta tuy rằng coi như giàu có. Nhưng người cũng đừng quá chiều ta...ta muốn gì người liền mua cho, đều là những thứ đồ chơi không cần thiết gì đó. Sớm hay muộn ta cũng sẽ vì người trợ Trụ vi ngược* mà đem mẫu thân ta làm cho tán gia bại sản....hơn nữa dù sao ta cũng phải để dành tiền rồi nhà trốn đi đâu, hiện tại xài hết rồi sau này làm sao a...Quay đầu nhìn lại những hình nhân bằng đường đáng yêu kia....vẫy vẫy khăn tay..tạm biệt a...

*trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Ân Trụ Vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương (Trung Hoa), vốn là một hôn quân vô đạo.(Câu này ở đây có nghĩa là thấy người làm sai không khuyên răn ngược lại còn dung túng hùa theo thì gọi là Trợ Trụ VI Ngược).

Hương lê hoa thản nhiên đột ngột bao phủ xung quanh ta, bàn tay thon dài vương đến cầm một cái đầu heo bằng đường nho nhỏ nhẹ nhàng đặt vào trong tay của ta...da thịt cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bàn tay người kia...: “Lão bản. những thứ này ta đều mua , đợi lát nữa mang đến bỏ vào bên trong xe ngựa kia.” Hơi hơi nghiêng đầu nhìn hần , chỉ thấy mặt ngọc kia vẫn lạnh lùng như nước.

Thiệt hay giả?

Không cần xài tiền của chính mình?!...Nhưng mà....[mồ hôi đầm đìa] Vì sao đưa cho ta cái đầu hoa trư chứ...Ngẩng đầu ai oán liếc hần một cái....A~? chắc là mình nhìn nhầm rồi...nụ cười thoáng qua trên khóe miệng của hần hần là ảo giác.

Hắc hắc

Buôn bán lời buôn bán lời ING... Có thể thử lại lần nữa hay không?

Oa oa! ! ! Cây trâm! ! !

Ô ô ô...thật muốn có...rất muốn có...cúi đầu vụng trộm liếc mắt nhìn Nhận Định một cái. Chỉ thấy hần giả vờ thản nhiên như không nhìn thấy. Nhưng mà trong đôi ưng mâu kia lại hiện lên nét cười , chỉ thấy hắc đoạn cuồng long* tay áo vung lên một thời vàng hiện ra trong lòng lão bản “ Đem toàn bộ đóng gói”

[* hắc đoạn cuộn long tay áo : nam nhân thời xưa mặc tay áo dài, Nhận Định con nhà võ nên mặc tay áo ngắn, chắc là áo màu đen thêu hình rồng nên gọi vậy]

Cô lỗ cô lỗ

Đi dạo nhiều nên đói bụng rồi...ngẩng đầu nhìn về phía trước , đúng là Dư Thiện Các mỹ vị khắp thiên hạ...Ô thật muốn vào ăn nha. Không đợi ta nhìn về phía ThiNam, một bàn tay trắng nõn thon dài liền nhẹ nhàng mà cầm tay của ta. Hần gõ chuôi quạt phiến bằng bạch ngọc miệng nở nụ cười chạm rai nói “ Đây Dư Thiện Các ta mua” (oa oa cái chương này chỉ chứng tỏ các anh sủng Khanh yên tâm trời mà thôi, oa T____T)

A a a a a a a điều này cũng có thể sao? !

Nằm úp sấp ở trên bàn nhìn ra phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ. Dưới lầu là một đám người rộn ràng nhốn nháo...Đột nhiên nghĩ đến hơn một tháng trước ta còn là một tiểu khất cái thứ gì cũng không có, hiện tại...hắc hắc...quay đầu nhìn ngời ngốc ở bên cạnh Tiểu Bạch, kế bên là phong tư thanh nhã nhóm mỹ nam. Ánh mắt lại nhìn đến một bàn chiến lợi phẩm...aizzz ta thật con mẹ nó* có điểm lĩnh hội được tâm lý của nhà giàu mới nổi a...Mắt lóe tinh quang quét qua nhìn mấy tên như đầu gỗ bên cạnh một lượt, ta âm hiểm cười cầm lấy chiếc đĩa leng keng nhịp gõ chén bát bắt đầu gào ca:

(* chỉ chữ bấy . Nhà giàu mới nổi : thấy gì cũng muốn mua, ta có tiền ùi mờ =)). Nhà giàu lâu năm : Có hết ùi chả mún mua gì , nhìn chơi thui)

“Ta kiếm tiền kiếm tiền ta cũng không biết như thế nào đi xài

Ta tay trái mua Nokia á tay phải cầm cái Motorola “ (ngắt sùi bọt mép)

Một bên Tiểu Bạch ngẩn người bị ta dọa cho hoảng hồn, ấp úng hỏi, “Nhu áp kê* là có chút biết, nhưng mà miêu tha lạc lạc có thể ăn sao, thiếu chủ tử Dư Thiện Các hình như cũng không có món này a...” Thiệt ! Tiểu Bạch này chỉ biết đến ăn uống không biết đến...Tục! Cái này gọi là nghệ thuật , công nghệ cao. Đợi cho tỷ tỷ ta hát xong bài ca này rồi lại đến giáo người.(+_+)

“Ta điện thoại di động tiểu linh một ngày đổi một chiếc điện thoại dây số nha

Ta ngồi toàn Mercedes đi BMW không có việc gì ở nhà tắm hơi ăn tôm hùm “

ThiNamngồi bên cạnh tay cầm quạt run lên lợi hại, che mặt

hướng chường quầy đang lau lau trán há hốc mồm nói : “ Đợi chút...thêm một phần Hoàng đế hỏa long tôm.”

“Ta kiếm tiền kiếm tiền quang bảo mẫu xin mời liễu ba

Một cái quét rác một cái nấu cơm một cái đi làm bà vú “

Ba vị tuyệt thế mỹ nam trên bàn tiến vào trạng thái xơ cứng , vẻ mặt đầy hắc tuyến...

“Toilet ta trên tường treo bức họa của nghệ thuật gia

Ta cho vay ẩn ýet hàng hiệu nhi âu phục đồng hồ cùng máy tính a

Ta có thể thải bao nhiêu liền thải bao nhiêu vẫn còn đến lão a

Ai còn khoản tư vị nhi là thật sự gian nan ai còn ai biết a

Cho nên chúng ta khẩu hiệu là trước phát tài lại nói dối tông đường nha “

(* mấy bài hát diên của Yên Khanh sis để nguyên không edit, mấy bé cũng không cần đọc...thật là...)

Phanh , cách vách một đám nghiêng tai lắng nghe nhất tề té lăn ra đất.

“Ai chúng ta khẩu hiệu là trước phát tài lại nói dối tông đường nha “

Bang bang, lại thêm mấy bàn người vinh quang ngã xuống.

“Ta trước kia lâm trảng mưa to coi như chính mình là giặt sạch hồi tắm a

Hiện tại ta tiền trả phân kỳ mua cá biệt đã huỷ bỏ ở tạm tạm

Ta không bao giờ nữa dùng sợ đêm tra cùng cư ủy hội bác gái

Ta không bao giờ nữa dùng sợ đêm tra cùng cư ủy hội bác gái

Ta xem như xả xong rồi

Nga phai nhạt thêm điểm nhi rau hẹ Hoa nhi “

(ấn phím ESC hủy bỏ bối cảnh âm nhạc)

Nhe răng cười nhìn bốn phía xung quanh một chút..A~ cứ nhiên con có một bàn người không đồ?! Không tồi , không tồi...nhân tài a...Đáng tiếc người ngồi bên kia rất nhiều , nhìn không rõ lắm....Nhìn lại một chút bốn vị mỹ nam bên cạnh, chỉ thấy một một mình Tiểu Bạch còn lâm vào tình trạng ngây ngốc giống như còn bị tác dụng của ca từ bài hát ảnh hưởng còn chưa hồi phục tinh thần lại. Nhận Định gương mặt bình tĩnh không lộ ra biểu tình gì, chỉ là góc bàn bên trái dường như thiếu một khối (mô phật =.=!). Tế Tuyệt trên mặt ẩn hiện nét cười nhàn nhạt, nhưng mà bàn tay giấu dưới bàn gắt gao siết lại đến trắng bệch , xem ra đã nhìn thật lâu. Còn tên Thi Nam kia không e dè gì, nằm úp sấp ra bàn run người cười đến không thở nổi, chỉ thiếu đem cái bàn ra run gậy.

Ta che mắt xem như không có việc gì gấp một miếng hương ngư thịt băm từ tốn cho vào miệng....Ân...quen ăn sơn hào hải vị ở trong cung , nay ngẫu nhiên ra ngoài ăn vài món thật sự là mỹ vị a...Thiếu chút nữa đem đầu lưỡi đều cấp nuốt đi vào...

C.26.1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-yen-cung>